ସୁବର୍ଣ୍ଣ ବସୁଧା

Subarna Basudha

Utkarsha Spring 2024 Edition

THE ODISHA SOCIETY OF THE AMERICAS

Contents

President's Message……………………………………………………4
Editorial……………………………………………………………6
Editorial Team……………………………………………………………9
Obituary……………………………………………………………10
Convener's message……………………………………………………**12**
Chapter Reports……………………………………………………**13**
Odisha Society of Georgia News……………………………………………14
Odisha Society of New England (OSNE) News………………………………19
Odisha Society of NYNJPA News……………………………………………22
OSA Rocky Mountain - Colorado……………………………………………25
OSA Carolinas……………………………………………………………28

Odia Poems……………………………………………………………**37**
ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରତ୍ୟାଶା (ଶ୍ରୀମତୀ ପ୍ରିୟ ଦର୍ଶିନୀ ପାଳ) ……………………………38
ସୁନ୍ଦର ତୃପ୍ତିର ଅବସାଦ ନାହିଁ (ଦିପାlଲି ଦାସ)……………………………39
ଶ୍ରୁତି ସ୍ମୃତି ତ୍ରିନାଥ ଭଜନ(ନିତାଇଗୌର ପ୍ରେମଚାନ୍ଦ ମହାଳିକ)…………………40
ପ୍ରକୃତି- ଈଶ୍ଵର(ଶ୍ରୀ ଗୋପାଳ ମହାନ୍ତି)……………………………………41
ଅସ୍ଥିରତାର ଚିତ୍ରପଟ(ମମତା ମିଶ୍ର)……………………………………43
ବସନ୍ତ ବର୍ଣ୍ଣାଳୀ !!(ମନୋରମା ଚୌଧୁରୀ)……………………………………44
ସବୁଜ ଫଗୁଣ(ପ୍ରଦୀପ ମହାପାତ୍ର)……………………………………46
ଚାରୋଟି ଗୀତ(Nishant Mohapatra)……………………………………47

Odia Stories……………………………………………………………**51**
ନୂଆ ଘର ନା ପୁରୁଣା ସ୍ମୃତି !!(Nishant Mohapatra) ……………………52
ଆମ ସ୍କୁଲର ଛୁଟି ଦିନ (P Roy)……………………………………53
ସାନଭି ର ପାପା(Nishant Mohapatra)……………………………………57
ଝରକା ସେପଟର ବେଲଗଛ(Rabi Sahoo)……………………………………58
ଆମ୍ବ ବଉଳ(ବିଜ୍ଞାନୀ ଦାସ)……………………………………………61

English Poems……………………………………………………………65
Before Quite(Surya Nayak)……………………………………………66
Emerald Symphony(Sailabala Rout)……………………………………67
Wanderlust (Sumedha Jena)……………………………………………69

English Stories……………………………………………………………70
What a wonderful world(Chetna Das)……………………………………71
The Beauty of Sunsets(Sushreeya Devi Mishra)…………………………72
Many attacks on Lord Jagannath(Ayaan Mahapatra)………………………73

A Young Odia Bride’s Adventure in Minnesota(Soumya Tripathy)......................................76
Be Healthy(Aakruti Panda)...79
My Journey Into Vipassana Since 2013(Samar Misra)…………..…………………………....80

A Tribute to Fakir Mohan Senapati(Sambeet Dash)..82

President's Message

Namaskar,

Leena Mishra

Once again, it's Utkarsha Time, and a joyous Pana Sankranti to everyone.

Spring brings joy to us all, and The Odisha Society of the Americas (OSA) is no exception. Across our chapters, there's a flurry of activity with numerous events and steadfast commitments from all committees. Each chapter is immersed in the spirit of celebrating Utkal Dibasa and imparting Odia culture to their children. These festivities stand as a testament to our collective dedication. Seeing these artistic abilities of our youth not only demonstrates their understanding of Odisha but also contributes to the promotion of Odisha tourism among our community. Adding to the excitement was a quiz organized by the organizers, which tested the general knowledge of young participants about Odisha.

The Florida election has successfully concluded, resulting in the selection of chapter representatives. This accomplishment was made possible through the active involvement and participation of the election committee and OSA members from Florida. We hope to have a dynamic and engaged OSA chapter in Florida, and eagerly anticipate the possibility of hosting our future convention there.

The Souvenir team is diligently ensuring that Utkarsha remains on schedule. The OSA Odia Learning Team is gearing up to start the classes, offering a digital curriculum alongside their coursework. The Women's Forum continues to shine, showcasing the next generation of OSA members across various fronts. The Awards Committee has initiated the review of award policies and procedures for the year, while the Health and Wellness Team has already conducted their first seminar of the year, engaging the next generation members. Our legal counsel team is consistently available to us at a moment's notice whenever we require their assistance.

On another front, local volunteers are diligently working around the clock to ensure that preparations for the convention are in full swing, promising a remarkable showcase of talent from participants

across the USA. Additionally, OSA is making plans to invite local professionals as convention guests this time.

While we have encouraged all our committees to actively involve as many next-generation members as possible, we also urge our young members to remain engaged with the community. Similarly, we seek assistance from parents in encouraging their children to stay involved in the community.

Additionally, we would like to remind you that the membership discount will expire at the beginning of July. To benefit from this discount, we kindly ask everyone to introduce at least one new member to the community, contributing to the further strengthening of the organization.

Just to bring to your attention, the organization manages a range of operational tasks critical for its functioning, including convention account closing, chapter finances,donation matching requests, tax filings, and annual reports to name a few on finance aspects. We are diligently working to streamline processes and address existing issues in areas that require assistance, such as compiling and cleaning up the membership database, distribution lists for each chapter, recruitment of chapter officials, website maintenance, BOG member training, and establishing standardized policies for all chapters.

To maintain a strong and secure foundation, it's vital for our Board of Governors (BOG) members to have a deep understanding of the organization's policies and procedures. We emphasize to our members the importance of attending every BOG meeting without fail. Presently, we are actively working on creating a comprehensive BOG Handbook. This handbook will provide extensive training and guidance to all BOG members, covering topics such as chapter operations, utilization of organizational resources, and management of chapter finances. This initiative aims to empower our members to effectively serve the organization's interests.

However, given our limited time and reliance on volunteers, it's challenging to make improvements in all areas simultaneously. Therefore, we kindly request that if you believe a particular area requires improvement, please consider volunteering for that activity and inform us. We will do our utmost to implement the suggested changes.

Thank you and looking forward to see you in the convention,

Editorial

Utkarsha is a magical publication for all of us, where our near and dear ones are publishing their lovely stories, poems, memories, talents and sharing about our brothers and sisters from different cities. Generation after generation, everyone has lots of love for Utkarsha. The magic of Utkarsha is making a nest in everyone's heart.
This spring 2024 Utkarsha publication theme is ‘Subarna Basudha.’

In this world, Mother's power (Matru Shakti) is most caring, nurturing, while forgiving every mistake, giving new life, sharing abundant intelligence while destroying all the evil things. Our beloved, supreme, intelligent mother earth who is also known as Subarna Basudha. Her golden womb provides many precious things for life and produces food, nourishing, giving prosperity and wealth. On this Basudha, animals and plants are happily living together to make their home as heaven. Her divine soil is a rich and precious gift to the colorful world.

Through our own soil we are one family. We always find a way to respect our divine soil.We contemplate our soil as auspicious and a great provider of our basic needs. Basudha(mother earth) means faith, kind, vastness, and full of treasure. Its significance and its existence is immortal. Mother Basudha has indescribable beauty.

The first light of the sun in the morning gives a glimpse of Mother Basudha's face. Her feet are decorated with colorful flowers and she has a merciful heart like the ocean. Waterfalls sing songs in the mountain corridor.The hills, mountains and forests on this planet are pleasant to us.

Our soil and its culture is full of knowledge. People gain knowledge and understand its values and learn the greatness from our soil. Odia people worship soil in different ways and give respect to Mother Basudha.

There is a Raja Festival in the month of June. People celebrate Raja for three days with lots of joy. People dedicate the 4th day to celebrate “Basumati Snana.” On that day, women in Odisha give bath to Bhumi(earth) with turmeric paste. Odias follow religious practices and rituals by worshiping idols made out of stone.

Recently Odisha has transformed into a modern Odisha. A lot has changed, with people mixing their culture with western culture, which is sometimes good but not all the time. In this material world, life always improves dramatically. People think values go up and everything changes miraculously but in reality Subrana Basudha is trying to coordinate each one of us, as Mother Earth has seen many disasters across generations.

We all are part of Odisha history, with its glorious history telling us many stories. We have suffered many battles. Bloody Kalinga war turns the river blood red, but at the same time, Odisha’s divine soil made the Chandashoka to Dharmashoka. Odisha has seen people die of starvation during famine of 1866. Subarna Basudha gave many names and fame to the kings of the sun and moon dynasty, with many kings conquering territories. King Indradyumna to King Gajapati gave devotion and service to Lord Jagannath.

Odisha's art is exceptional in the world. Caves at Khandagiri and Elephant cave at Udayagiri, displays our richness in culture. Our 1200 artisans built incredible architecture, such as the world famous iconic sun temple whose art can touch anyone's heart eternally. Odisha has a rich heritage of folk dance, handicraft and handloom attraction all over the world. Odisha has magnificent art all over the world which everybody loves.

Sometimes the question comes to our mind, *is this our Subarna basudha?* Our heart agrees with this thought, but then what are the great and noble things we need to bring about ourselves? We should start to know our inner selves. We are evolving with nature and creating a modern world but at the same time we are facing new challenges with the developing world. We transitioned with part of the dynamic time.We seek love, happiness, faith and peace.We follow our conquest through culture.

We can recreate a golden age, so that history will always be proud of us. We are the best (human) creation on this earth. Our heart always gives peace, love, happiness because everyone is our near and dear. There is nothing we can hold forever in this material world. Finally, at the end of life Basudha takes everything. Subrana Basudha gives everything to us and we give everything to mother nature. Gives and takes both are universal in nature. Life followed that rule.

We all are Utkala (Odisha) dazzling stars in this Subrana Basudha. We are always solving problems, finding solutions and making Earth a better place. Subrana Basudha (Earth) is our home, heaven and our everything. We are obliged to serve our Subrana Basudha.

God bless the Earth.
Sarve bhavantu sukhinah.

Thank you,
Chinmayee Devi,
On behalf of the Editorial Team

Subarna Basudha : A Reflection

Once upon a time, in a land where the seasons danced in harmony, there was a special time known as spring. As the icy grip of winter began to loosen its hold, whispers of warmth and vitality swept across the landscape.In this land, the Earth was revered as a nurturing mother, and during the spring season, she revealed her golden splendor. The fields, once barren and gray, now shimmered with a soft, golden hue as the sun kissed the awakening earth.The spring season is a time of rejuvenation and renewal in nature. As the Earth awakens from its winter slumber, it bursts forth with new life and vibrant colors. Flowers bloom, trees bud, and animals emerge from hibernation.

“Subarna Basudha” aka "Golden mother earth" can be interpreted as a poetic way to describe the Earth during springtime. The land may appear golden as the Sun's rays shine upon it, warming the soil and encouraging growth. Additionally, "mother earth" evokes a sense of nurturing and abundance, as the Earth provides the essential elements needed for life to flourish.

In many cultures, spring is celebrated as a time of fertility, growth, and new beginnings. It is a season filled with hope and promise, as we witness the cycle of life unfolding once again. The beauty of spring reminds us of the preciousness of our planet and the importance of caring for it so that it can continue to sustain life for generations to come.

In the realm of folklore and myth, the concept of a "golden earth" often embodies themes of prosperity, abundance, and harmony with nature. It symbolizes a land blessed with richness, not just in material wealth, but also in spiritual and ecological abundance.

In tales and legends, the golden earth may be portrayed as a utopian paradise where fields are forever green, rivers flow with shimmering waters, and forests teem with vibrant life. It's a place where the soil yields bountiful harvests, and the air is filled with the sweet scent of flowers.

However, the golden earth is not just a physical landscape but also a state of being—a metaphor for living in harmony with the natural world and embracing the interconnectedness of all life. In stories, those who seek the golden earth often embark on quests or journeys of self-discovery, learning valuable lessons about stewardship, compassion, and the importance of balance.

Ultimately, the golden earth serves as a reminder of the beauty and wonder of our planet and the importance of cherishing and protecting it for future generations. It inspires us to cultivate a deeper connection with nature and strive to create a world where all beings can thrive in harmony.

The metaphor(theme) for the Winter issue was “Utkala Bihanga” and keeping in tune, the theme, the metaphor for the current Spring Edition of Utkarsha has been picked aptly to be “Subarna Basudha”. Hope the readers will be transported to the nostalgic feeling and experience of yester-years through the imagination and write-ups submitted by our esteemed writers..
Happy Reading. “Basudhaiba Kutumbakam” ! Jai Jaganaatha !! Bande Utkala Janani !!!

Thank you
ସ୍ମିତା ସୁଭଦର୍ଶିନୀ ପଣ୍ଡା/Smita Suvadarsini Panda

OSA Editorial Team

Chinmayee Devi
Illinois

Smita Suvadarsini Panda
Georgia

Sumedha Jena
New Jersey

Obituary

In Memoriam of Rasmita Mohapatra: 1972 - 2024

From Daughter Monali:

My mom has always been full of energy and positivity, anyone who has come to know her would agree. She was the life of our house and brightened us up through her love and care. She had a passion for decoration, designing and crafting which came early on. As she grew older and had me and my brother she shifted her focus and used her skills to bake, knit, and create amazing pieces for events. I remember how she could spend hours at any store to find the perfect piece that would fit in our house to make it a home not just to our family but to everyone that entered. She had an aura that attracted so many people who we come to know as our family now. They have created such a connection and have been deeply rooted with my mom who acted as a foundation to this community. She still lives in our hearts, bringing us that much closer as we come together to send her our farewells and hopes to reunite in another life.

From Husband Tapan:

It is with the heaviest heart that I, Tapan Mohapatra, announce the passing of my beloved wife, Rasmita Mohapatra on April 2, 2024. Born on July 22, 1972, in the vibrant state of Odisha, India, Rasmita was a radiant embodiment of compassion, humility, love, and dedication. Her devotion to her family was unparalleled, and she made our home in West Windsor Township, New Jersey, a sanctuary of warmth and affection.

Rasmita was the epitome of selfless love. Her life was centered around us, her family. She was always present, always giving, always loving. Her gentle personality and humble nature were the cornerstones of our lives, providing a comforting presence that will be deeply missed. Being a dedicated homemaker, Rasmita found her joy in the simple pleasures of life - cooking, hosting, and taking care of us. Her dishes were not just meals but a manifestation of her love, a testament to her dedication. She poured her heart into everything she did, making our lives richer and full of love. Her world revolved around our children, Monali and Pratyush, and me. The love and dedication she had for us were truly astounding. It was Rasmita's love that made our house a home, her laughter that brought life to our lives.

Convener's Message

Dear OSA family,

We are cordially inviting you and your family to the music city for the 55th OSA 2024 Convention at Nashville, Tennessee between July 4th and 7th, 2024.

We all are part of a big extended Odia family staying outside of Odisha. We are very excited to welcome you all for this annual family reunion event in July at Nashville. Let's reconnect with some old dear friends and make some new friends at the upcoming convention.

We are inviting many eminent personalities, popular singers, world famous tribal dancers and most popular artists from Odisha. These people are popular in Odisha and across India. You will enjoy a multitude of cultural events focused on Odia arts & culture, competitions and programs celebrating our roots and heritage. Please mark your calendar and definitely plan to be here at Music City in July.

We will need your help, support and enthusiastic participation. Together, we can make this year's convention a truly memorable experience.

Best wishes,
Dr. Gita Mishra
Convener,
OSA 2024 Convention, Nashville

Website: https://osa2024.osaconventions.org
Registration link: https://osa2024.osaconventions.org/registration-information/

Chapter Reports

OSA Georgia Chapter

Chapter Report - Utkarsha Spring 2024 Edition

Period: Dec 1 2023 - April 15 2024

As the flowers begin to bloom and the vibrant hues of spring paint the landscapes of Georgia, we are delighted to present the Spring 2024 edition of the OSA Georgia Chapter Report. We continue to thrive on the collaborative efforts of our members, whose dedication and innovation are the driving forces behind our chapter's success. In this edition, we highlight the community outreach initiatives, spiritual and cultural events that have significantly contributed to the advancement of our chapter.

Here's a report of different programs we hosted during this period.

A. **AVAHANA 2024 (January 20 2024)**

By divine coincidence, this year's Avahana closely coincided with Shree Rama Prana Pratishtha in Ayodhya, an event that was celebrated with a lot of joy across the world. On such a divine occasion youth and adult singers, male and female from all over the US lent their soulful voice to fill the air with spirituality and patriotism. This was beautifully complimented by yoga practice by kids and adults in Georgia as well as beautiful artwork on Avahana theme by kids in Georgia.

We had the fortune of spiritual Guru Padma Shri Srimad Baba Balia grace the occasion with his insightful spiritual discourse on practicing Jagannath Dharma in our daily lives and keep connecting to our roots. We also had kids from Raghurajpur in Puri, perform Gotipua dance, a dying artform that they are trying to keep alive. Many in the audience were moved by their art and efforts, and contributed charitable donations voluntarily. We are glad that through Avahana we could play a small part in the efforts to support Odisha art. We were also blessed to have eminent sand artist Shree Narayana Sahu showcase a beautiful sand art he kindly made on the theme of Avahana 2024, Makar Sankranti and Republic Day. Last but not the least, we had a melodious Bhajan Song

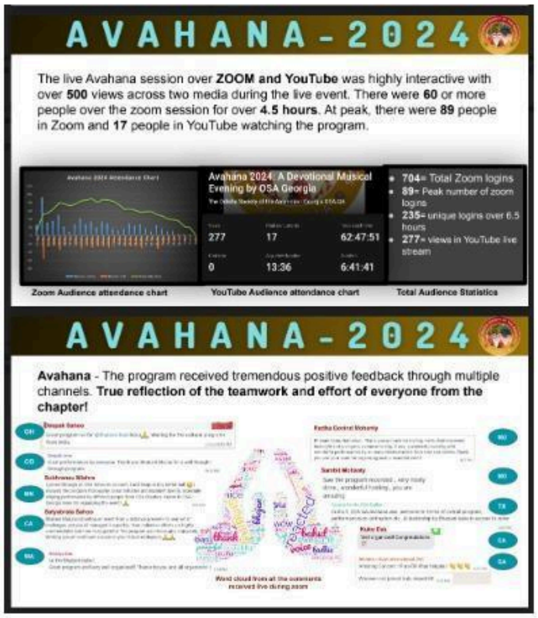

presentation all the way from Odisha by eminent singers Shri Rabi Narayan Mishra, Ms Payal Mohanty, Shri Hari Sharma accompanied by Jagabandhu Muduli team on the instruments.

YouTube link: https://www.youtube.com/live/JNF8K3jt3YY?si=GPmdqWWhkLsOQht2

A. REPUBLIC DAY (January 26 2024)

Very proud to share that our chapter participated by invitation in the 75th Republic Day celebrations hosted by the Consulate General of India at Atlanta on January 26th,2024. The ceremony was presided by the Consul General Mr L Ramesh Babu and the Chief Guest was Congressman Dr Rich McCormick. There were a total of 4 cultural performances including ours - a folk dance with a beautiful combination of **Mondei and Chaiti Ghoda Dance**. Our dance performance completely in sync to a rhythmic folk tune, dazzling costumes and beautiful horses, was very unique and stole the show. There was very positive feedback from the audience including from Mr Ramesh Babu and Dr McCormick. The practice that all our performers put in, was clearly visible and we are so proud that we have such wonderful talent who make Odias positively stand out in the local Indian diaspora in Georgia.

YouTube link: https://youtu.be/fNxt5KeRnJc?si=9MDXns3qc7FXWbzl

B. KALYAN JYOTI 2024 -1 (March 2, 2024)

In keeping with our commitment to give back to the community and inculcate values of community service amongst us and our younger generation, we continue to hold our Kalyan Jyoti series of events. Thanks to the leadership of Soubhagya, we got an opportunity on Saturday March 2nd to volunteer as a group at MedShare, in helping them sort the medical

supplies. We had 17 members attend the 3 hour service event and help sort over 2000 pounds of supplies that can help about 1700 people. On an average each of our participants made a difference to over 100 people in need in some part of the world. Such is the impact we made, such is the positive change we make to this world through our group through our simple acts, through our voluntary efforts.

Our kids who participated demonstrated community service and empathy and also got to learn a lot about a wide range of medical supplies and their application.

YouTube link: https://youtu.be/fNxt5KeRnJc?si=9MDXns3qc7FXWbzl

C. RDF 2024 (March 9 2024)

The OSASE chapter flawlessly orchestrated RDF 2024 with utmost finesse. OSAGA presence was felt both on and off the stage as we seamlessly interacted with the hosts. There were few instances where we were even asked by the local crowd if "are you new to the RTP area?" .

Despite the challenge of traveling over 7 hours, some of our families still managed to deliver commendable performances on the same day. Our children impressed as rockstars, while our GA ladies dazzled with their "whistle-maar" act, igniting the show with energy. Our drama received accolades, evoking nostalgia for the era of landline phones. Additionally, our standup comedy act resonated with many in the audience, inspiring both women and men. We gleaned valuable insights both from the well-conceptualized dramas of other chapters and from the event as a whole.

The hospitality extended by the host chapter left a lasting impression, making RDF 2024 a true embodiment of RDF's standards.

D. NDF (March 27 2024)

This year, OSA Georgia presented two dramas in the National Drama Festival conducted over zoom and YouTube. The first one was a comedy drama “Baghia Bhai ra Booth” with a key message to the audience to keep up with the changing times to not be outdated and struggle for existence. The second drama was a cute presentation by young kids on Shree Ganesha.

YouTube links:

Baghia Bhai Ra Booth:
https://youtu.be/kTK4AO4oxOE?si=nMriqAv9JmU68DC5

Shree Ganesh: https://youtu.be/BQcCsFivjTY?si=4P7FxMd9vcqX4fQy

E. UTKALA DIBASA 2024 (April 13 2024)

We celebrated Utkala Dibasa in Georgia, on Saturday April 13th at the Lanier High School at Sugar Hill, GA.

There were **370+ guests** who attended the event and they had a brief meet and greet time over tea and our **Odia classic Dahibara and Aludum** prior to the start of the cultural program. There was a **photo booth** set up with all **prominent tourism places** depicted where everyone was seen clicking away pictures with their family and friends. The cultural program started at 4:30 PM as the **youth emcees** took the stage and invited the Chief Guest and the office bearers to start the proceedings of the day. The **Chief**

Guest, Deputy Consul General of India at Atlanta Shri Madan Kumar Ghildiyal inaugurated the event by lighting the lamp. In his address, Shri Ghildiyal was effusive in his praise for OSA Georgia chapter for the way we have been actively promoting Odia culture locally in harmony and collaboration with the local Indian diaspora. There were **133 participants** performing across **15 cultural programs** spanning across **Chanting, Odissi, Folk and Contemporary dance, Singing, Band, Drama and Kids Fashion Show**. All the cultural programs were of high quality and provided a good mix of the rich cultural heritage of our motherland, Odisha. The cultural program ended at 8 O'clock and everyone was treated to a sumptuous dinner with Odia delicacies like **Janhi Posta, Mutton Curry and Guda Rasagola** and more. There were many rave reviews of the tasty food.

Overall it was a great event, and it was possible only because of the passionate leadership of a **45 strong leadership team.** Everyone gave personal attention to make sure every minute detail was looked into, planned for and executed to perfection. We, at OSA Georgia are fortunate to have such a passionate and active community and are looking forward to many such positive celebrations in future.

YouTube Playlist:
https://youtube.com/playlist?list=PLgJD2FM3uGC7Qvjf6-TUaS7iRCFgd_vvy&si=RYqOEgvjQQnDAfkh

Odisha Society Of New England

Chapter Report - Utkarsha Spring 2024 Edition

OSNE (Odisha society of New England) celebrated Maa Saraswati Puja on February 17th, 2024 at Trinity Church, 23 Main Street, Northborough, MA. The Goddess of knowledge, wisdom and learning,was celebrated with great pomp and grandeur by more than 150 enthusiastic devotees.

The event started off with Maa Saraswati's puja , which also included the traditional 'khadi chuan' which was performed very enthusiastically by our youngest members in expert guidance of their parents. The puja ended with Pushpanjali which was followed by Prasad Sevan.

The highlight of the evening was Youth participation. Right from emceeing to helping with registration, to participating in cultural activities, the youth were given ample opportunity to shine. OSNE has initiated many programs for the youth according to their age groups. While the senior kids are engaged in volunteering activities like senior care, the middle schoolers were encouraged to display their art during the day. The youngest group are being encouraged to stay connected to our roots by enabling them to learn slokas etc. As the saying goes," Teach them while they are young".

As the evening progressed, it was time for the cultural Program. The culture lineup was again dominated by the youth participants. The talented performers kept the audience glued to their seats.

Last, but not the least, was the sumptuous dinner prepared by all our volunteers. The mouthwatering traditional Odia menu featured delicacies like Kanika, Dalma, Saga Besara, Chena tarkari, khatta , Chhena poda, Rasagolla, to name a few.

The event was a huge success, both in terms of people engagement as well as time management.

Next came Mahashivratri, our youths did an exemplary volunteering job in Shirdi Sai temple in Groton MA, Hindu temple in Rhode Island as well as Satya Narayan temple CT. Our kids between the age group of 5 to 17 ,worked in groups divided according to their ages. They helped in decorating the temples as well as helped distribute the bhoga to all the devotees under the supervision of their group leads. The respective temple authorities were very appreciative of their efforts.

We at OSNE take pride in serving our community and we are trying to instill these values in our youth as well they are our future

Pictures:

OSNE Executive Team

Kumar Purnima Celebration

EXIT

EXIT

The Odisha Society Of The Americas
New York | New Jersey | Pennsylvania

Odisha Society Of NYNJPA

Chapter Report: Utkarsha Spring Edition 2024

Date From: January 2024

Date To: April 2024

Chapter Officials:

- Nilasundar Jena - President
- Jigisha Biswal - Vice president
- Sudashima Naik - General Secretary
- Ashok Khandelwal - Treasurer
- Rosy Biswal - EC Advisor
- Prajnya Pradhan - EC Advisor
- Hemant Pradhan - EC Advisor
- Ardhendu Sarangi - EC Advisor
- Rashmirekha Rajguru - EC Advisor
- Arabindakshya Mishra - EC Advisor

The new chapter officials took charge on Nov 19, 2023 after the Kumar Purnima event. During the remainder of 2023 the team worked to form the Management Team and prepare a plan for next two years. The vision for next two years is based on 5"S" pillars i.e. Sankalpa (ସଂକଳ୍ପ), Samparka (ସମ୍ପର୍କ), Sanskruti (ସଂସ୍କୃତି), Samruddhi (ସମୃଦ୍ଧି) and Suraksha (ସୁରକ୍ଷା). Various initiatives under the 5 pillars have been started with defined and measurable goals.

OSA Activities During the period:

1. Utkal Diwas Celebration at Indian Consulate:

The event started with the opening song of Bande Utkala Janani by our adult singers. This was followed by OSA NYNJPA President introducing the guests and inviting the Chief Guest Swami Sarvapriyanandaji of Vedanta Society, NY to light diya in front of Lord Jagannatha, Lord Balabhadra, and Maa Subhadra idols.

The Guest of Honor, Ambassador Sh. Binay S Pradhan, cited the glory of Odisha and articulated its strengths in Architecture, Culture & Spirituality, and Handicrafts. Swami Sarvapriyanandaji shared insights into Odisha's history and spirituality, mesmerizing the audience with his speech. Ms. Leena Mishra, President OSA, highlighted Odisha's hidden strengths.

Honorable Consul General inaugurated the 2024 Chapter Annual Magazine 'Aama Aaina". We played a video message from Honorable Sh. Dharmendra Pradhan and a letter from Honorable Sh. Naveen Patnaik.Dr. Akhaya Das shared memories of OSA formation and his father, Dr. KM Das' vision and his book. Dr. Akhileswar Patel emphasized Odisha's transformation, and Dr. Vijay Dash spoke about Odia contributions to India's space and missile journey.

The participants of the cultural programs gave an astounding performance at the event comprising of Bandha Nrithya – Odissi, Kirwani Pallavi – Odissi, Sundara Mo Janama Bhuin – Song, Odisha Mo Odisha – Song, Shiva Tandava Stotram – Odissi, Satta Dariya Prairie – Dance

2. Maa Saraswati Puja

The 2024 Saraswati Puja was organized at the Iskcon Temple of Central NJ, Plainfield, NJ and attended by approximately 200 people. It was a day of heavy snow showers overnight and still it couldn't stop the spirit of Odias to come together and celebrate Maa Saraswati Puja. The decoration team of Rashmi Rajaguru and Monalisa did a wonderful job to decorate the Asthana of Maa and the stage for cultural programs. Like every year the puja was conducted by our own Pitambara Sarangi Bhaina where he chanted and explained the mantras for everyone's ease of understanding. The puja was followed by coconut breaking by our community kids and Khadi Chhuan ritual for our younger kids who were going to start their educational journey with Maa Saraswati's blessing. The Jajamans for this year were Subhashish Panda and Vani Mishra.

After puja, attendees were served with Bhoga consisting of Chuda Ghasa, Bundi, Khaja, fruits and so many other items prepared by our community volunteers and coordinated by Rosy Biswal. The cultural program consisting of Bhajans, Instrumental, Odissi dances by our member kids were all well prepared and mesmerizing. It was almost more than an hour of cultural programs ending with an Odissi dance that took the expectations to the next level. Awesome kids!!

The cultural programs were followed by lunch for which the temple kitchen prepared tasty prasad which was enjoyed by all attendees. Below are some pictures from the event.

3. X-Mas Fund Raiser for Community Food Bank of New Jersey (CFBNJ)

For the past 10+ years volunteers from OSA NYNJPA families have gone to the CFBNJ center at Hillside, NJ to help them in various food packaging activities. At OSA, we pride ourselves on giving back to the community and every year before XMas volunteers organize a fundraising event to raise funds so that we can send X-MAs dinner boxes to at least 50 families through CFBNJ. During 2023 X-MAs our chapter volunteers generated a fund of $5300 which was sent on time to the organization. Below are some pictures from the volunteering activities at the CFBNJ center.

OSA Rocky Mountain - Colorado

Chapter Report: Utkarsha Spring Edition 2024

Annual Cultural Event:

The Odisha Society of America (OSA), Rocky Mountain Chapter, is known for organizing cultural events that celebrate and promote the rich culture, traditions, and heritage of Odisha. We are proud to organize our 8th edition of Annual Cultural Event in March-2024. Our cultural events serve as a gathering point for the Odia community in the Rocky Mountain region, fostering a sense of unity and cultural pride. It offers a platform for community members to showcase their talents, particularly in traditional Indian art forms. This year's Annual Cultural Event might feature a variety of performances, including Odissi dance, one of the oldest surviving dance forms of India, and traditional Odia music. These performances not only entertain but also educate attendees about the rich cultural heritage of Odisha. In addition to Odia performances, we invited performers from other Indian communities to showcase their talents and learn about Odia culture as well.

Overall, Rocky Mountain Annual Cultural Event play a crucial role in preserving and promoting Odia culture in the Rocky Mountain region, fostering a sense of community among the Odia's and introducing the wider Indian community to the rich and diverse culture of Odisha.

Radhanath Ra

The Odisha Society of The Americas
Rocky Mountain Chapter
Presents

The Odisha Society of The Americas

The Odisha Society Of The Americas

OSA Carolinas (previously known as OSA South-East)

Chapter Report: Utkarsha Spring Edition 2024

For the period 01-Dec-2023 to 07-Apr-2024

Chapter Officials:

President	Sanjeeb Rout
Vice President	Sourav Parida
Secretary	Dipali Das
Treasurer	Bhupalendra Behera

OSA Carolinas continued the celebration of Odia culture and festivals by hosting various events in the last four months. One of the biggest events was hosting RDF for the first time along with neighboring chapters. We also conducted many community services engaging the youth and next generation Odias.

1. **Keeping community clean (9th December 2023 and 10th March 2024)**
   When our environment is clean, we feel happy, motivated, and healthy. For the community to progress we should clean up the environment. When we heal the earth, we heal ourselves. Keeping this in mind we arrange community service by the local Odia community in Raleigh once every 3 months to help the city clean. OSA Carolinas has adopted a road and a trail in the RTP vicinity. Kids/Teens with elders' supervision do this volunteering and learn to serve society. The city council gives credit hours to the kids for this volunteering work. This is a great platform for both kids and parents to work together for the community and every time we get a very good participation for this activity.

2. New Year Celebration at Charlotte (31st Dec) & Raleigh (7th Jan)

New year is the glittering light to brighten the dream lined pathway of the future.

We celebrate endings, for they precede new beginnings. New are the hopes, new are the resolutions, new are the spirits and new are the warm wishes for you all. The spirit of celebration and togetherness is a great source of inspiration.

OSA Carolinas hosted New Year party on 31st December 2023 for around 40 Odia families from Charlotte (NC) and Fort Mill (SC) to celebrate together. This fun-filled evening went on for more than 4 hours with fun, food & entertainment.

HAPPY

SOUND

OSA Carolinas hosted the New Year party on 7th January 2024 for 50+ Odia families from different parts of RTP to celebrate under one roof. This fun filled event started with meet & greet with friends & families wishing New Year to each other. A lunch buffet was arranged for the participants with varieties of food. Post lunch everyone started enjoying the afternoon with many fun games and dancing to the live DJ music. This enjoyment went on for more than 5 hours and every family left the venue with so many memories to cherish for a long time. Let's enjoy every moment as it comes and make it a memory of never-ending joy.

3. Saraswati Puja (17th Feb 2024)

Each year the Odia family from RTP, celebrate Maa Saraswati puja at a local Hindu temple. The main attraction of this event is "**Khadi-Chuan or Vidyarambham**" for little kids after the puja. They recite sacred mantras, perform aarti, offering their prayers to the goddess of knowledge, Maa Saraswati. Children seek blessings for academic success, creative pursuits, and intellectual growth. Maa Saraswati is believed to bless people with the power of speech, wisdom, and learning. Chapter officials make all the arrangements for this puja.

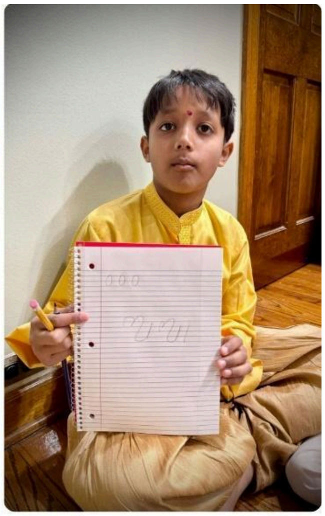

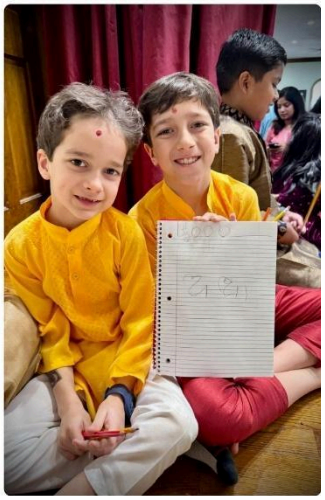

4. **Regional Drama Festival (9th Mar 2024)**
   Drama is a captivating literary genre that is brought to life through performance. It explores complexities of human emotions in different dimensions. It was a great theater experience which is about the challenges we think of and that encourages us to fantasize about a world we aspire to. OSA-Carolinas hosted the RDF for the first time on 9th March 2024 with the support from Georgia and Southern Chapter. We are thankful to all families from RTP, Charlotte, Greenville, Atlanta, Nashville, and Ohio for their hard work in making our RDF Event a Success. This four-hour event was packed with drama, dance, song, stand up comedy, and short plays. We admire and respect all the Actors, Directors, Script writers, Singers, Dancers, Musicians, Technical team, Volunteers, Sponsors, and all the Audiences. We appreciate all for taking time to be there and making it memorable. Our children who participated in the drama gain confidence and learn the importance of respect, commitment, collaboration, and hard work. We truly appreciate their Odia language proficiency and are so proud of them. This event played an important role in bringing people together and inspiring us. We hope it will continue to be part of our journey and we look forward to the future.

5. Utkal Divas (7th Apr 2024)

Utkal Divas is celebrated in the memory of the formation of Odisha state. It is also about celebrating the amazing heritage and culture of Odisha. From 2023, Carolina Chapter officials started arranging the Utkal divas as a Virtual program specially designed for kids to participate from every corner of the chapter. Kids get opportunity to showcase their talent in Odia speech, Singing, Painting, Playing Instruments, Debate, Science Experiment and Kahoot. This year we even tried to make it a more creative and engaging session that made learning fun and exciting. For this, we sincerely appreciate all our kids for participating and thank all parents for helping their children to overcome challenges and develop a love for learning.

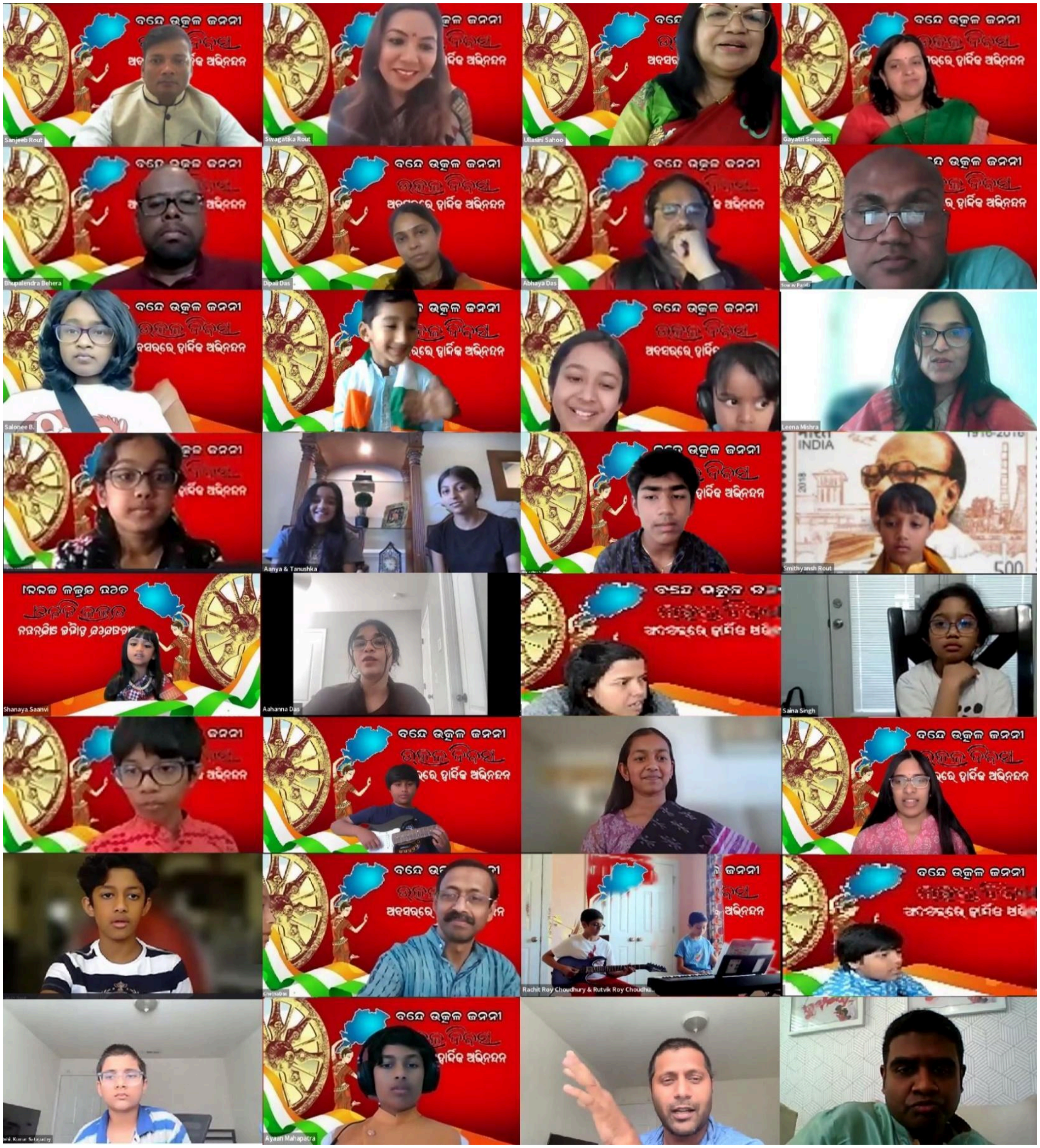
ବନ୍ଦେ ଉତ୍କଳ ଜନନୀ
ଅବସରରେ ହାର୍ଦ୍ଦିକ ଅଭିନନ୍ଦନ

Drawings/Paintings presented by kids for Utkal Divas

Thank You !!

OSA Carolinas Team

Odia Poems

ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରତ୍ୟାଶା

କବିତା ରଚୟିତା: ଶ୍ରୀମତୀ ପ୍ରିୟ ଦର୍ଶିନୀ ପାଳ

ବସୁଧା ମାଆ ଆଣିଛି ଆଜି ସୁନ୍ଦର ସୁନ୍ଦର କାହାଣୀ
ଏମିତି ଏକ ଗଳ୍ପ ଶୁଣିବା ପ୍ରିୟା କଲମ ରୁ ନିଃଶୃତ ବାଣୀ

ସମୟ ଚକ୍ର ଘୁରି ବୁଲୁଛି ବ୍ୟବସ୍ଥିତ କରୁଛି ଋତୁ ରଙ୍ଗ ରେ
ଲୁବ୍ଧ ବସୁଧା ତୃପ୍ତ ହୋଇଛି ଟୋପାଏ ବାସନ୍ତିକ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପାଇଁ

ଆସିଛି ପ୍ରକୃତି ର ସୁନ୍ଦର ମଧୁର ସୁରୁଚିକା ସୁରୁପିକା
ସରସ ଭୂଇଁ ଖେଳୁଛି ସ୍ୱାଗତ କରି ଆସିଛି ବସନ୍ତ ରାଣୀ

କିଛି ଆଶା ବିଶ୍ୱାସ ର ଗନ୍ତାଘର ର ସଂଚରଣ ରେ
ବଂଜାର ଭୂଇଁ ରେ ଉଙ୍କି ମାରିଲା ଗୋଟିଏ ଆଶା ର କଇଁ

ମଞ୍ଚ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଲା ସବୁଜିମା ଘେରି ଗଲା ଆସିଲା ବାସନ୍ତୀ
ଟୁଲୀପ ର ରଙ୍ଗ ରେ ରଂଗୀଲା ବିସ୍ତାର ହେଲା ନିର୍ମାଣ ର କରନି

ନାଲି , ହଳଦିଆ , ଧଳା ଡ଼ାଫଫୋଡିଲାସ ର ଗାରିମା ଯେ କଣ
କହିବି , ମୁଖରିତ ହେଲା ଧରା ନବୀନ ସଶକ୍ତିକରଣ ପାଇଁ

ବିହଙ୍ଗରାଜ ଫେରିଗଲେ ନୀଡ଼ ରୁ ଦେଲେ ପ୍ରକୃତି ର ସମ୍ପାଦନା
ଚେରୀ ବ୍ଲସସୋମ ର ଅପରୂପ ଯୌବନ ର କି କରିବି ବଖାଣି

ବର୍ଷା , ଶରତ , ହେମନ୍ତ , ଶୀତ ସରିଲା , ଆସିଲା ଋତୁ ବସନ୍ତ
ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରତ୍ୟାଶା ର ପୁନର୍ଜୀବନ , ପୁନଃର୍ଗଠନ, ପୁନଃ ନିର୍ମାଣ ପାଇଁ

ସୁନ୍ଦର ତୃପ୍ତିର ଅବସାଦ ନାହିଁ ...
ଲେଖିକା: ଦିପାଲି ଦାସ

ଅନନ୍ତ ଅପାର ଏହି ମହାକାଶ
ନିଳାମ୍ବର ବେଶ ଏ ମହାଗଗନ ..ଭସା ବାଦଲ ଆଉ ମେଘରେ ଆଚ୍ଛାଦିତ
ସୁନେଲୀ କିରଣ, ଶାଗୁଆ ବନ, ନୀଳ ଢେଉ ,ନିର୍ଝରିଣୀ ଝରଣା
ଧରାପୃଷ୍ଠ ଆଜି ସୁଶୋଭିତ , ପୁଲକିତ ସାତରଙ୍ଗ ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁର
ଅପୂର୍ବ ଶୋଭା ତାର ଅବର୍ଣ୍ଣନୀୟ .....
ଋତୁଚକ୍ର ର ଆବର୍ତ୍ତନ
ଖରା, ବର୍ଷା ,ଶୀତର ଆଗମନ
ସେଇ ଶୀତ ସକାଳ, ସୋରିଷର ଫୁଲ
କୁହୁକୁହୁ ଶୁଭେ କୋଇଲିର ଶବ୍ଦ
ଗଛଡ଼ାଳେ ଦିଶେ ହଳଦୀ ବସନ୍ତ
ମାଟିର ପର୍ବ ରଜ
ଚଳାଚକା ଭଉଁରୀ ର ଖେଳ , ରଜ ଦୋଳି ମଉଜ
ପରମ୍ପରା ବସୁମତୀ ସ୍ନାନର
ଶସ୍ୟଶ୍ୟାମଳା ବସୁଧାର ଆମନ୍ତ୍ରଣ
ଏକ ପ୍ରୟାସ ଏହି ସୁବର୍ଣ୍ଣ ବସୁଧାର ସୁରକ୍ଷା
ଲିପିବଦ୍ଧ ହେଇଥାଉ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣାକ୍ଷରରେ.....
କିମ୍ବଦନ୍ତୀ ପୃଷ୍ଠାରେ....

ଶୃତି ସ୍ମୃତି ତ୍ରିନାଥ ଭଜନ

ନିତାଇଗୌର ପ୍ରେମଚାନ୍ଦ ମହାଳିକ

ଅହେ ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ମହେଶ, ତୁମକୁ ମୁଁ କେମିତି ଚିଂତିବି କୁହ I
ଉଦଗିଥ ମନ୍ତ୍ରର ସିନା ଶୁଣିଛି, କିପରି ଗାଇବି କୁହ II
ତୁମକୁ ମୁଁ କେମିତି ଚିଂତିବି କୁହ....

ଓଁକାର ପୁରୁଷ ସଗୁଣ ରକ୍ଷକ ପାଳକ I
ବିବର୍ତ୍ତ କୁଶଳୀ ଚକ୍ରୀ ଅବତାର କାରକ II
"ପ୍ରଜ୍ଞାନମ ବ୍ରହ୍ମ, ଅହଂ ବ୍ରହ୍ମ ଅସ୍ମି, ତଦ୍ ତ୍ୱମ ଅସି, ଅୟଂ ଆତ୍ମା ବ୍ରହ୍ମ"
ଅହେ ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ମହେଶ, ତୁମକୁ ମୁଁ କେମିତି ଚିଂତିବି କୁହ....

ମକାର ସୁସୁପ୍ତ ଧାନେ ସମାଧି ତଇଜସ I
ଅବା କରାଳ ପ୍ରଳୟେ ଅନ୍ତର୍ଧାନ ଅଧାସ II
"ପ୍ରଜ୍ଞାନମ ବ୍ରହ୍ମ, ଅହଂ ବ୍ରହ୍ମ ଅସ୍ମି, ତଦ୍ ତ୍ୱମ ଅସି, ଅୟଂ ଆତ୍ମା ବ୍ରହ୍ମ"
ଅହେ ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ମହେଶ, ତୁମକୁ ମୁଁ କେମିତି ଚିଂତିବି କୁହ....

ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ବୋଲି ତମେ ସୃତି ରୁ ଲଭିଲି I
ନିରାକାର ରୂପ ନିର୍ଗୁଣ ନେତୀ ନେତୀ ବୋଲି II
"ପ୍ରଜ୍ଞାନମ ବ୍ରହ୍ମ, ଅହଂ ବ୍ରହ୍ମ ଅସ୍ମି, ତଦ୍ ତ୍ୱମ ଅସି, ଅୟଂ ଆତ୍ମା ବ୍ରହ୍ମ"
ଅହେ ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ମହେଶ, ତୁମକୁ ମୁଁ କେମିତି ଚିଂତିବି କୁହ....

==

Nitaigour Mahalik

ପ୍ରକୃତି- ଈଶ୍ୱର

ଶ୍ରୀ ଗୋପାଳ ମହାନ୍ତି

ଗତି ମୋ ଆଲବାର୍ଟାସ୍ଥିତ ବାମ୍ଫ(Banff)ର ଆଡ଼କୁ, ଦେଖୁଛି ମୁହିଁ କେବଳ ବିସ୍ତୃତ ଭୂମିକୁ
ଅକସ୍ମାତେ ଦିଗବଳୟେ ହୁଅଇ ଗୋଚର, ନୀଳ ଗଗନର ତଳୁ ଧୂସର ରଙ୍ଗର |
ଭସାଣିଆ ମେଘ ପରି ଜଣା ତ ପଡ଼ଇ, ଧୂସରିଆ ରଙ୍ଗ ବୃଦ୍ଧି ଉପର ଉଠଇ
ନିକଟତରେ ଦିଶନ୍ତି ବିଶାଳ କାୟର, ଦୁଇ ପାର୍ଶ୍ୱେ ବିରାଜନ୍ତି ପର୍ବତ ପ୍ରାଚୀର |
ଅଭିନବ ଏ ଶୋଭା କାହାର , ପଚାରଇ ମନକୁ ମୋହର
କହିବଟି ସତକି ଈଶ୍ୱର |

ନିର୍ଜୀବ ନିଶ୍ଚଳ ଶୁଷ୍କ ଟାଙ୍ଗରା ଶରୀର , ସୂର୍ଯାଲୋକେ ହୁଅଇ ଯେ ସଜଳ ସୁନ୍ଦର
ଅଦଭୁତ କାଳ୍ପନିକ ସ୍ୱପ୍ନର ଉଦ୍ଭବ , ହଜିଗଲି ମଜ୍ଜିଗଲି ବିଚିତ୍ର ପ୍ରଭାବ |
ଅଜ୍ଞାତେ ଅନ୍ତର୍ଗତ ବିସ୍ମୟ ଦୃଶ୍ୟମାନ ,ପାଉଁଶ ରଙ୍ଗର କେହି କରନ୍ତି ଭ୍ରମଣ
ଅପରୂପ ସେହି ରୂପ କରେ ବିଚରଣ, ଅବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଚତୁର୍ପାଶ୍ୱ ବିସ୍ତାର କରିଣ |
ଅଭିନବ ଏ ଶୋଭା କାହାର , ପଚାରଇ ମନକୁ ମୋହର
କହିବଟି ସତକି ଈଶ୍ୱର |

ବିଞ୍ଚନ୍ତି ସେ ପାଉଁଶିଆ ରଙ୍ଗର ବିଭୁତି, ବୋଳନ୍ତି ପର୍ବତମାଳା ଦେହେ ହୋଇ ତୃପ୍ତି
ଯାହାର ସ୍ଥିତି ବିକୃତ ରୁକ୍ଷ କଦାକାର , ଅଦ୍ଭୁତ ସ୍ପର୍ଶେ ହୁଏ ମନୋରମ ସୁନ୍ଦର |
କୌପୀନଧାରି ବିଭୁତିଭୂଷିତ ଶଙ୍କର, ହିମାଳୟ ଦେଶେ ପଦଚାରଣ ତାଙ୍କର
ତଥାପି ସିଏ ଯେ କର୍ତ୍ତା ବିଶ୍ୱ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର, ଆବିର୍ଭାବ ହେଲେ କି ସେ ରକିସ ଉପର |
ଅଭିନବ ଏ ଶୋଭା କାହାର, ପଚାରଇ ମନକୁ ମୋହର
କହିବଟି ସତକି ଈଶ୍ୱର |

ପୁନଶ୍ଚ ବିଦିତ ତିନି ତୁଙ୍ଗ ଶିଖରର , ତିନୋଟି ମୂରତି ପରି ଟେକି ଉଚ୍ଚ ଶିର
ମୋର ଦୃଷ୍ଟିରେ କି ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ମହେଶ୍ୱର , ଆନନ୍ଦରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଲା ମୋହର ଅନ୍ତର |
ତିନି ଭଗିନୀ (Three Sisters) ନାମରେ ଯାହାକୁ ବୋଲନ୍ତି, ଅବା କି ସେ ସରସ୍ୱତୀ କମଳା ପାର୍ବତୀ
କୈଳାସ ଓ ବୈକୁଣ୍ଠର କଳ୍ପିତ ଚିତ୍ରଣ, ଉଜ୍ଜ୍ୱଳରେ ଉଦ୍ଭାସିତ ବିକାଶ ମୋ ମନ |
ଅଭିନବ ଏ ଶୋଭା କାହାର, ପଚାରଇ ମନକୁ ମୋହର
କହିବଟି ସତକି ଈଶ୍ୱର |

ସମ୍ମୁଖେ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଆସେ ଏକ ପର୍ବତର , ମୁଁ କି ଦେଖୁଛି ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଶିବ ମହେଶ୍ୱର
ଦୂରଦେଶେ ଇଏ ଏକ ଅଲୌକିକ ଦୃଶ୍ୟ, ଦେଖୁଛି କି ବସିଛନ୍ତି ଧ୍ୟାନରେ ମହେଶ |
ପର୍ବତର ଶିଖର କି ଶିର ଚୂଳର ଉତ୍ଥାନ, ମୁଖମଣ୍ଡଳ ଜ୍ୟୋତିକୁ କରିଛି ଧାରଣ
ଜଟାଜୁଟ ଧାର ଧାର ଝୁଲଇ ବକ୍ଷରେ , ପର୍ବତର ଉଦ୍ଭିଦକୁ ଦେଖେ କି ଭ୍ରାନ୍ତରେ |
ଅଭିନବ ଏ ଶୋଭା କାହାର, ପଚାରଇ ମନକୁ ମୋହର
କହିବଟି ସତକି ଈଶ୍ୱର |

କୈଳାସର ରୂପରେଖା କଳ୍ପନା କରଇ , ଶିବଙ୍କର ବାସସ୍ଥଳ ଯାହାକୁ ବୋଲଇ

ବିଶ୍ୱବ୍ୟାପୀ ମହାଯୋଗୀ ସେ ହର ଶଙ୍କର , ଶରଣ ନିଅନ୍ତି ପାଦପଦ୍ମରେ ତାଙ୍କର |
ଅବିରତ ଧାନରତ ସେ ଶାନ୍ତ ସୁନ୍ଦର, ବିନମ୍ରେ ପୂଜନ୍ତି ଚୂର୍ଣ୍ଣ କରି ଅହଂକାର
ଭ୍ରାନ୍ତ ଧାରଣା କି ଆଣେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଭାବ, ଧନ୍ୟ ହେଲି ମୁଁ କି ହେଜି ସୃଷ୍ଟିର ପ୍ରଭାବ |
ଅଭିନବ ଏ ଶୋଭା କାହାର, ପଚାରଇ ମନକୁ ମୋହର
କହିବଟି ସତକି ଈଶ୍ୱର |

ଚତୁର୍ଦିଗ ବେଷ୍ଟନରେ ପରବତମାନ, ଅମୂଲ୍ୟ ଏକ ରତ୍ନକୁ କରନ୍ତି ରକ୍ଷଣ
ପ୍ରକୃତିର ଏ କାନ୍ତିର ନାହିଁ ପଟାନ୍ତର, ଲୁଇସ ହ୍ରଦ (Louise Lake) ନାମେ ଖ୍ୟାତି ଜଗତେ ତାହାର |
ତାହାର ରୂପ ମହିମା ଶୁଣେ ବାରମ୍ବାର, ଦର୍ଶନ ତୃଷାର ବୃଦ୍ଧି କରଇ ଅଧାର
ଦର୍ଶନ କରିଛି ପୂର୍ବେ ଭରିଛି ନୟନ, ମାତ୍ର ସେ ପିପାସା କେବେ ନ ହୁଏ ପୂରଣ |
ଅଭିନବ ଏ ଶୋଭା କାହାର, ପଚାରଇ ମନକୁ ମୋହର
କହିବଟି ସତକି ଈଶ୍ୱର |

ଛଅଟି ପୃଥକ ରଙ୍ଗେ ହୋଇ ରଙ୍ଗାୟିତ , ସେ ଦୃଶ୍ୟ ମନର ମଧ୍ୟେ ହୁଅଇ ଅଙ୍କିତ
ଉପକୂଳ ଧଳା ମିଶା ହଳଦି ରଙ୍ଗର, ନୀଳ ସବୁଜ ମିଶ୍ରଣ ରଙ୍ଗ ତ ହ୍ରଦର
ଦୁଇ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ପାଇନ ଘନ ସବୁଜର, ପଶ୍ଚାତରେ ରହିଅଛି ପର୍ବତ ଧୂସର
ସମ୍ମୁଖରେ ଦିଶଇ ବରଫ ଧବଳ, ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ବିସ୍ତାର କରେ ଆକାଶର ନୀଳ
ଅଭିନବ ଏ ଶୋଭା କାହାର, ପଚାରଇ ମନକୁ ମୋହର
କହିବଟି ସତକି ଈଶ୍ୱର |

ଅଦୃଶ୍ୟ ରହଇ ସେ ନ ହେଲେ ସମ୍ମୁଖୀନ, ଓଢଣୀର ତଳେ ମୁଖ ବଧୂର ଯେସନ
ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ଦେଖୁଛି ମୁଁ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ବିଭବ, ହ୍ରଦର ସୁଶାନ୍ତ ବକ୍ଷ କରେ ଅନୁଭବ |
ଅତୁଲ୍ୟ କଳନାତିତ ବୃଥା ତା ବର୍ଣ୍ଣନା, ଗ୍ରହଣ କରୁ କେବଳ ଉଦ୍ଭିତ ଚେତନା
ଘୁଞ୍ଚି ଗଲେ ଅଳ୍ପ ଦୂରେ ଛାଡ଼ି ସେହି ସ୍ଥାନ , ଢାଙ୍କି ଯିବ ଅଲୌକିକ ବଧୂର ବଦନ |
ଅଭିନବ ଏ ଶୋଭା କାହାର, ପଚାରଇ ମନକୁ ମୋହର
କହିବଟି ସତକି ଈଶ୍ୱର |

ଧରଣୀର ଏହି ଶୋଭା ଚତୁର୍ଦିଗେ ପୂର୍ଣ୍ଣ , ଆନନ୍ଦରେ ମଗ୍ନ ହୁଏ କରିଣ ଦର୍ଶନ
ଉଲ୍ଲାସପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶାଳ ସୁନ୍ଦର ପ୍ରକୃତି , ଏ ଅକଳନ ବିଭବ କାହାର ଏ ସୃଷ୍ଟି |
ଏ ସୃଷ୍ଟିର ଅନ୍ତରାଳେ ଲୁକ୍କାୟିତ କେହି, ତାହାକୁହିଁ ଆରାଧନା କରିବିଟି ମୁହିଁ
ନ ଥିଲେ ନ ଥିବେ କେହି ଯାହାହିଁ ବିଦିତ, ପୂଜା କରିବି ମୁଁ କରି ମସ୍ତକକୁ ନତ |
ଅଭିନବ ଏ ଶୋଭା କାହାର, ପଚାରଇ ମନକୁ ମୋହର
କହିବଟି ସତକି ଈଶ୍ୱର |

ଅସ୍ଥିରତାର ଚିତ୍ରପଟ

ମୂଳ ରଚନା: Fabric of Disquiet by Shubh Bala
ଅନୁବାଦ: ମମତା ମିଶ୍ର

ଅସ୍ତରାଗର ସୁନେଲି ରଙ୍ଗରୁ କିଛି ଟୋପା
ଗଛମାନଙ୍କ ଉପରେ ଛିଟିକି ପଡ଼େ
ସଂଧ୍ୟାର ନିଶ୍ୱାସ ପତ୍ର ଗହଳି ଭିତରେ
ଚକାଭଉଁରି ଖେଳି ଜୋରରେ ବାହାରି ଆସେ
ପାଖରେ ଝୁଲୁଥିବା ଘଂଟିମାନେ ଚମକି ଉଠି
କୋଳାହଳ କରନ୍ତି ଯେଉଁଥିରେ
ସ୍ଖଳିତ ପତ୍ରମାନଙ୍କର ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଯାଏ
ସେମାନେ ଅଚାନକ ନାଚି ଉଠନ୍ତି

ରାତି ତାର ବିରାଟ ଜାଲଟିକୁ ବିଛାଏ
ଚିନ୍ତାମାନଙ୍କୁ ଧରିବାର ଆୟୋଜନରେ
ସ୍ମୃତି ବି ଦ୍ୱାର ଖୋଲିଦିଏ ସେଇ
କ୍ଷୁଦ୍ର ନିଭୃତ ଉପର ବଖରାଟିକୁ
ଯେଉଁଠାରେ ବନ୍ଧା ହୋଇଥାଏ
କଳା ରଙ୍ଗର ଛିଦ୍ରଭରା ଚାନ୍ଦୁଆଟିଏ
ଯାହାର ବକ୍ଷକୁ ଆକାଶରୁ ଖସି ପଡିଥିବା
ତାରାମାନେ ଛିନ୍ନ କରିଥିଲେ

ବସନ୍ତ ବର୍ଣ୍ଣାଳୀ !!

ଏ ବର୍ଷ ଦୋଳ ପୂର୍ଣ୍ଣିମାରେ
ତୁମେ ଆସୁଛ ବୋଲି ବୋଧେ
ଏ ଥର ମୋ ବଗିଚାର ଆମ୍ବ ଗଛରେ
ପେନ୍ଥା ପେନ୍ଥା ବଉଳ ଆସିଛି
ଶାଜୁଳୀ ଗଛରେ ଅସୁମାରି କଢ଼ ଧରିଛି..
ମୋ ଘର ସାମ୍ନା
ରାସ୍ତାର ସେ କଡ଼େ
କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ା ଗଛରେ
ଗୋଛା ଗୋଛା ଫୁଲ, ଲଦି ହୋଇ ପଡିଛି
ନାରଙ୍ଗୀ ରଙ୍ଗରେ ନାଲି ଫେଣ୍ଟି
ସକାଳର ଚିତ୍ରରେ ଆଙ୍କି ହୋଇ ଯାଇଛି..

ଏ ବର୍ଷ ଦୋଳକୁ
ତୁମେ ଆସୁଛ ବୋଲି ବୋଧେ
ମୋ ପାଚିରୀକୁ ମାଡ଼ି ଆସିଥିବା
ପଡିଶା ଘରର ଅଶୋକ ଗଛ ବି
ଗୁମ୍ପା ଗୁମ୍ପା ଫୁଲତୋଡ଼ା ଧରି
ପାଛୋଟିବା ନେବା ପାଇଁ ତୁମକୁ
ତା ବାହୁ ଲମ୍ବେଇ ନେଇଛି..

ଏ ବର୍ଷ ଦୋଳକୁ
ତୁମେ ଆସୁଛ ବୋଲି ବୋଧେ
ମୋ ବଗିଚାର
ଫ୍ରେଞ୍ଚ ଡାଙ୍ଗାର କୁହା ଫାଟକରେ
ମଧୁମତି ଲତାର ତୋରଣ
ମହମହ ତାର ବାସ୍ନା ନେଇ
ଝୁମି ଝୁମି ବସନ୍ତ ବାଆରେ ଦୋହଲୁଛି
ମଥା ତୁମ ଚୁମିବା ଆଶାରେ, ନଇଁ ଯାଇଛି/ ଆସିଛି ..

ଏ ବର୍ଷ ଦୋଳ ପୂର୍ଣ୍ଣିମାକୁ
ତୁମେ ଆସୁଛ ବୋଲି ବୋଧେ
ଫାଟକରୁ କୁଞ୍ଜ ଦୁଆର ଯାଏଁ
ତୁମ କଅଁଳ ପାଦ ଥାପିବାକୁ
ସକାଳୁ ସକାଳୁ
ସୁଗନ୍ଧିତ ପାରିଜାତ ଫୁଲ, ତାର
ସୁକୋମଳ ସତେଜ ଶେଜ ସଜାଡ଼ି ଦେଇଛି ..

ମୋ କୁଞ୍ଜର ଫୁଲେ ଫୁଲେ ଫଗୁଳ ପରାଗ

କୋଣେ କୋଣେ ଫଗୁଣର ବର୍ଣ୍ଣାଳୀ ଆସର

ସିନ୍ଦୁରା ଫିଟିଲେ ଦୋଳ ପୂର୍ଣ୍ଣମୀ
ତୁମ ଆସିବା ବେଳ ହେଇଗଲା ବୋଧେ
ଦେଖ, ରାତି ନ ସରୁଣୁ କୋଇଲି
ବସନ୍ତ ରାଗରେ ତାଳ, ଲୟ ସଜ କରି
ଆଗମନୀ ସ୍ୱର ଧରିଲାଣି..

ଝରକା ଏ ପାଖେ
ମୋ ମନରେ ଭରି ଭରି ଯାଉଛି
ଭାବ ଆବେଗର ରଙ୍ଗ
ଅଙ୍ଗେ ଅଙ୍ଗେ ଖେଳି ଯାଉଛି
ପ୍ରେମ ଆଉ ଉନ୍ମାଦନାର ପୁଲକିତ ରଙ୍ଗ
ପ୍ରତୀକ୍ଷାରେ ସଞ୍ଚରି ଯାଉଛି
ମିଳନ ଅଭିଳାଷାର ରଙ୍ଗ
ମୋ ଗୋଲାପୀ ଓଠରେ
ଲାଜେଇ ଯାଉଛି ଶିହରଣର ରଙ୍ଗ

ତୁମ ଆସିବା ବାଟ ଚାହିଁ
ମୋ ନିଦମଖା ଆଖି ଆଜି
ଫାଟକ ପାଖରେ ଅଟକି ରହିଛି..
ଆଉ ମୁଁ
ଦୋଳ ପୂର୍ଣ୍ଣମୀର ବାହାନା ନେଇ
ହାତମୁଠାରେ ଲୁଚାଇ ଧରିଛି
ରୁପା ଫରୁଆରେ
ଅବିରର ଟୁଟୁକିଏ ନାଲି ରଙ୍ଗ !

ମନୋରମା ଚୌଧୁରୀ

ସବୁଜ ଫଗୁଣ

ସେ ବିନ୍ଦୁ ବିନ୍ଦୁ ଆଲୁଅ ସଞ୍ଚିଚି
ଶକ୍ତି ସାଧିଚି
କେବେ ଜାଳ ତ
କେବେ ଜୀବନ ଯୋଗେଇଚି

ସବୁଜ ଥିଲେ ସବୁ ଥାଏ
ଏତେ ରଙ୍ଗ ର ଫୁଲ,ଦିଶେଁ ଖୁସି ହୁଅନ୍ତି
ସୀମାହୀନ ସୁବିଧା ମାପ ର
ସବୁଜ କଟେ
ତିଆରି ହୁଏ, ବିଳାସ ଆକାର ର ସହର
ଆମ ଭକ୍ତି ଉଚ୍ଚ ର ମନ୍ଦିର
ସବୁଜ,ଦେହରେ ରକ୍ତ ହୁଏ
ଗରମ ରଙ୍ଗୀନ ଆତ୍ମବଡିମା ର ପ୍ରତିଯୋଗିତା
ଓ ଅମର ଲୋଭ ର ଅନ୍ଧାରି ଅମାର ରେ
ସବୁଜ ସରେ

ପୃଥିବୀ ଅଘୋରୀ ପରି ଘୁରେନି
କି ଋତୁ ଏତେ ଅବୋଲକରା ନୁହେଁ
ଖାତିରଦାରି ନହେଲେ ନାହିଁ
ଜନ ସମୁଦ୍ର ଆମେ, ବିନ୍ଦୁ ରେ ବୁଆର
ସଞ୍ଚନ୍ତେନି ବାଡ଼ିରେ ,ସାହିରେ ବୁନ୍ଦେ
ଘର ଘର ଲାଗନ୍ତା ସହର
କିସ୍ତି ରେ ଫେରାନ୍ତେ ସେ ସବୁଜ ଋଣ
କିଛି ଫଗୁ ନେଇ ପୁଣି ଫେରି ଆସିବାକୁ
ଚାହିଁ ବସିଛି ଫଗୁଣ

ପ୍ରଦୀପ ମହାପାତ୍ର

ମରୀଚିକା (Mirage)
By: Nishant Mohapatra

ମାଟି ରେ ଗଢ଼ିବି ନା ବିଦେଶ ଯିବି?

ମନ ମର ଥିଲା ବେପାରି
ଓଜନ କଲା ସେ ଗୁହାରି

ଜେଉଁ ପାରା ଥିଲା ତଳକୁ
ତାକୁ ନେଲା ସେ ହାସ କୁ

ଜେଉଁ ପାରା ଥିଲା ଉପରେ
ତାକୁ ରଖିଲା ସେ ସାଥିରେ

ଦଇବ ହସିଲା ମୁରୁକି !

ଆରେ ଗପାଳ , ନିକିତି ର ପରା ରହସ୍ୟ
ଯାହାକୁ ଛାଡିଲୁ ତଳରେ
ତାହା ହି ଥିଲା ସବୁ ସତ ରେ

ଧରିଛୁ ତୁ ଖାଲି ସପନ
କରି କାକର ପରି ତା ଜତନ

ଏବେ ବି ଅଛି ଯେ ସମୟ
ପରଖି ନେ ତ ବେପାର

ନିଜ ମାଟି ର ବାସନା
କେତେ ପର ଦେସ ଆସୁନା

ବଡ ସଉଭାଗ ବାଲା ସେ
ରହିଲା ଜେ ସେ ମାଟି ରେ....

- ନିଶାନ୍ତ

ଦ୍ୱନ୍ଦ

By: Nishant Mohapatra

କିଛି ପୁରୁଣା ସ୍ମୃତି ରେ ଗଢ଼ିଛି ଏ ଦୁନିଆ
ବହୁତ ହାଲ୍କା ଆଉ ଭିତରେ ଫମ୍ପା

ଧୀରେ ଧୀରେ ପବନ ବହିଲେ ବି ଲାଗେ କାଳେ
ଉଡାଇ ନେବ ମୋର ସେ ଦୁନିଆ କୁ

ବେଳେ ବେଳେ ଭାବେ ଏ ଦୁନିଆ କୁ fixed deposit କରିବି ?
କିଛି ଦିନ ବିନା ଚିନ୍ତା ରେ ତ ରହି ପାରିବି !

ହେଲେ ପୁଣି ମନେ ପଡେ ଯଦି ମୁ ଏହି ଦୁନିଆ କୁ ବାନ୍ଧି ଦେବୀ
ସେ ସ୍ମୃତି ଗୁଡାକ ବଞ୍ଚି ପାରିବେ ନା ?

ଅନ୍ଧାରୁଆ ବିନା ଅମ୍ଳଜାନ ରେ bank ର ସେ କୋଠରୀ ଭିତରେ
ନିଜ ପ୍ରାଣବାୟୁ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଯିବେ

ଯେଉଁ ସ୍ମୃତି ଙ୍କ ପାଇଁ ମୁଁ ନିଜ ପରିଭାଷା ବୁଝି ପାରିଛି
ତାଙ୍କ ବିନା ମୁଁ କଣ କରିବି ?

ଆଉ ଯେଉଁ ନୂଆ ସ୍ମୃତି ଆସିବେ
ସେମାନଙ୍କୁ କଣ କହିବି ତାଙ୍କ ସମ୍ପର୍କୀୟ ବିଷୟରେ ?

- ନିଶାନ୍ତ

କଣ ଏ ରହସ୍ୟ ?
By: Nishant Mohapatra

ଜୀବନ ଝରଣା ପାଣି
ବୋହି ଚାଲୁ ଥାଏ ନକରି ହିସାବ
କେତେ ବୋହିଲା ସେ ପାଣି ||

ଏତେ ଶ୍ରୋତ ମଧ୍ୟେ ଥାଇ
ଜଟିଳ ପଥର ରହି ଯାଏ ପୁଣି
ନ ଶୁଣି ପାଣି ର ଆଭାସ

କାଟି ଦେଇକି ପଥ ଦିଏ ଖାଲି
ନ ଜାଣି ଅସଲ ପ୍ରୟାସ ||

ଖାଲି ଧରତୀ ମାତା ଯିଏ
ଯାବୁତି ଧରିକି ଆପାଣାଏ ସେ ପାଣି
ଯେତେ କଷ୍ଟ ହେଲେ ବି ସବୁ ସହି ଯାଏ
ହେଇଥିଲେ ବି ସେ ରାଣୀ ||

ବୁଝିଲ ସଙ୍ଗାତ ଦୁନିୟା ରୀତି ଏ
ପୁଅ ମାନେ ହେଲେ ପଥର
ଝିଅ ହିଁ ଧରତୀ ଝିଅ ହିଁ ଧରଣୀ
ହୃଦୟ ତାର ଅତି ସୁନ୍ଦର ||

ପୁଅ ହେଉ ବା ଝିଅ
ବାପା ମା ଙ୍କ ସେ ପ୍ରିୟ…

-ନିଶାନ୍ତ

Ba Gha Ni Sa Ha Na La

By Nishant Mohapatra

ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁ ର ସାତରାଙ୍ଗ ପରି
ରହିଥାଏ ଆମ ଜୀବନ

ପ୍ରତିଟି ରଙ୍ଗ ର ନିଜର ମହତ୍ତ୍ୱ
ଅଛି ତାର ଏକା କଥନ

ବାଇଗଣୀ ରେ ବସିଲା ହୃଦୟ
ଅବୁଝା ରଙ୍ଗ ସେ ଜାଣି

ଘନ ନୀଳ ଯେ ହୃଦୟ ସ୍ପନ୍ଦନ
ରହି ଯାଇଥାଏ ଧ୍ୱନି

ଆକାଶ ର ନୀଳ ପରି ଏକା ମୁଣ୍ଡ
ଯାଉଛି ମେଘ ପରି ବୁଲି

ଆଜି ଅଛି ଏଠି କାଲି ଗଲା ସେଠି
କରୁଛି ଭ୍ରମଣ ଖାଲି

ଆଖିକୁ ସୁନ୍ଦର ସବୁଜ ରଙ୍ଗ ଯେ
ମନ ହୁଏ ପୁଣି ଶାନ୍ତ

ହଳଦୀ ବସନ୍ତ ପରି ଉଡି ଯାଏ ମନ
ହେଲେ ପ୍ରେମ ଅନନ୍ତ

ନାରଙ୍ଗୀ ବୈରାଗୀ ହେଲେ କଣ କେବେ
ପାରୋ ହେଇଅଛି ଜନ୍ତୁ

ରକ୍ତ ମାଂସ ଗଢ଼ା ମଣିଷ ଶରୀର
ରଖିଛି ନାଲି ବି ତନ୍ତୁ

ଫଗୁ ପରି ସବୁ ମୋହ ମାୟା ଆଉ
ମିଶି ଯାଏ କଣ କଣ

ଧରିକି ବସିଲେ ମଜା କଣ ଆଉ
ଉଡାଇ ଦିଅ ହେ ପ୍ରିୟ ଜଣ

- ନିଶାନ୍ତ

Odia Stories

ନୂଆ ଘର ନା ପୁରୁଣା ସ୍ମୃତି !!

Loan ହେଇଗଲା ବାପା approved , କହିଲେ ନଳିନୀ ବାବୁ ! ନଳିନୀ ବାବୁ ଙ୍କ ଚେହେରା ରେ ହସ ଦେଖିକି ବାପା ବି ଖୁସି ହେଲେ , ଆଉ କହିଲେ 'ବାଃ ଏତେ ଶୀଘ୍ର ହେଇଗଲା ?' 'ବଢିୟା news ତାହେଲେ '

'ହଁ ବାପା ଆଜିକାଲି paper work କାମ କମ - computer ରେ type କଲେ କେତେ loan କେତେ interest rate ସବୁ 2 min ରେ କହି ଦେଉଛି ' ନଳିନୀ ବାବୁ explain କଲେ ତାଙ୍କ ୮୪ ବର୍ଷର ବୁଢା ବାପା ଙ୍କୁ , ଯିଏ ଆଜି ବି ନିଜ ସମୟର ସବୁ କଥା ମନେ ରଖିଛନ୍ତି , ହେଲେ ଗପ ନା ସତ proof ଦେବା ଲୋକ ବହୁତ କାମ ଅଛନ୍ତି ତାଙ୍କ ଗ୍ରୁପ ର , ପଡିଶା ଘର ପାଢୀ ବାବୁ ଗଲା ବର୍ଷ ହିଁ ୯୦ ରେ out ହେଲେ , ସେ ଥିଲେ ଯିଏ ନଳିନୀ ବାବୁ ଙ୍କ ବାପା ଙ୍କ କଥା କୁ approve /reject କରି ପାରୁଥିଲେ

' ଆଛା ଆଛା ' ବାପା ଆଚମ୍ବିତ ହେଇକି ଶୁଣିଲେ , "ଆଗରୁ ବହୁତ time ଲାଗୁଥିଲା , ତୋ ଶଶୁର ପ୍ରସାଦ ମହାପାତ୍ର ବାବୁ was one of the first one to bring computerization into bank , ସେ ବଜାର branch ରେ କାମ କଲା ବେଳୁ ମୁଁ ଜାଣିଚି" କହିଲେ ବାପା !

ନଳିନୀ ବାବୁ ମୁରୁକି ହସି ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇ ଦେଲେ ଆଉ approval କାଗଜ ଟା ବାପା ଙ୍କ ହାଥରେ ଦେଇଦେଲେ.

"ମୁ ଟିକେ ଯାଇକି ଆସୁଛି ବାପା" କହି ନିଜ କାମ ଆଡେ ଚାଲିଲେ ..
ବାପା ନିଜ ଚଷମା ଆଣି ସେଇ ଅପପ୍ରବାଳ କାଗଜ କୁ microscopic level ରେ ନିରକ୍ଷଣ କରିବା ଷ୍ଟାର୍ଟ କଲେ

ନଳିନୀ ବାବୁ ଙ୍କ ବାପା is from that generation who understand the value of Money - anti government ନୁହଁ but not in favor of giving high interest rate or tax , senior citizen rate ଆଉ ପୁଅ ର combined rate ରେ ସେ ଦେଖିଲେ final APR rate ଭଲ ମେଳିଛି , ସେ ଦୀର୍ଘ ନିଶ୍ୱାସ ନେଲେ , fan ଆଡେ ଦେଖିକି ଭାବିଲେ

ଏ ଯେଉଁ ୨୦୦ ବର୍ଷ ପୁରୁଣା ଘର , ଝଡ ତୁଫାନ ବର୍ଷା ପାଣି ଖରା କୁ ଲଢିକି ଆମ ପରିବାର କୁ safe ରଖିଛି , se ଘରେ ମୋ 3 3 ଛୁଆ ଜନ୍ମ ହେଇ , କୁିଲ୍ଲୋଳ , କାନ୍ଦ କଟା କରିଛନ୍ତି , ପାଠ satho ପଢ଼ି ମଣିଷ ହେଇଛନ୍ତି , ବାହାଘର ସବୁ ହେଇ ଝିଅ ବିଦା କରିକି ବହୁ ଆଣିଛି ଏ ଘରେ ...

But ….This is the right time to give it an upgrade...
ଏବେ ଯେଉଁ upgrade ଟା ଦେବା ... although ପୁରୁଣା ସ୍ମୃତି ଟିକେ ରାଜୁତି ହେବ କିନ୍ତୁ .. ଆଗକୁ ଆହୁରି ୨୦୦ ବର୍ଷ ପାଇଁ ସ୍ମୃତି ସ୍ତମ୍ଭ ବଣାଇ ପାରିବ ...
I have to do it for my grand kids , their future and their generations...

ଏମିତି ଭାବି - ବାପା ଡାକିଲେ ' ଏ ଶୁଣିଲୁ - ସେ ବାସୀ ପାଣି ଛାଡ ଏ ନୂଆ File ଟା ନେଇ ରଖିଲୁ ଆଲମିରା ରେ ଟିକେ

ନିଶାନ୍ତ

ଆମ ସ୍କୁଲର ଛୁଟି ଦିନ

By: P Roy

ସ୍କୁଲ ଦିନର ଶେଷ ଘଣ୍ଟି ଓ ଲମ୍ବା ଛୁଟିର ଘୋଷଣା ସ୍କୁଲ ବେଳର ଥିଲା ଅହେତୁକ ଆନନ୍ଦର ଉତ୍ସ | ଦିନ ଶେଷରେ ସାଙ୍ଗ ମାନଙ୍କ ସହ ଖେଳ ଓ ଲମ୍ବା ଛୁଟିରେ ବେଶୀ ଖେଳ, ପରିଜନଙ୍କ ଘରକୁ ଭ୍ରମଣ ଆଦି ବିଶେଷ ଗୁରୁତ୍ୱ ରଖୁଥିଲା।

ଆମ ସ୍କୁଲ ବେଳେ ତିନୋଟି ଲମ୍ବା ଛୁଟି ଥିଲା: ଖରା ଛୁଟି (ବାର୍ଷିକ ପରୀକ୍ଷା ଫଳ ବାହାରିବା ପରେ , ମେ-ଜୁନ), ଦୁର୍ଗା ପୂଜା ଛୁଟି (ଅକ୍ଟୋବର)ଓ ଧାନ କଟା ଛୁଟି (ଡିସେମ୍ବର) | ଯେତେବେଳେ ବୀର କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କେହି ସେହି ବିରାଟ ବପୁ ବିଶିଷ୍ଟ ଛୁଟି ଘୋଷଣା ଖାତା ଧରି ସେହି ସମୟରେ ଚାଲୁଥିବା ଶ୍ରେଣୀ ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ହସ୍ତାକ୍ଷର ପାଇଁ କ୍ଲାସକୁ ପଶୁଥିଲା, ତାହା ଏକ ଅପୂର୍ବ ଆନନ୍ଦ ଆଣୁଥିଲା |

ଖରା ଛୁଟି କିମ୍ବା ଗ୍ରୀଷ୍ମ ଅବକାଶ ପୂର୍ବରୁ ସକାଳୁଆ ସ୍କୁଲ ହେଉଥିଲା ରୌଦ୍ର ତାପରୁ ବଞ୍ଚିବା ପାଇଁ | ଆମ୍ବ ବଉଳର ଲଦା ପେନ୍ଥା, ବରକୋଳିର ହାଟଠରା, କୁମ୍ଭାଟୁଆର ସୁଲଳିତ ସ୍ୱର, ପିଠାର ବାସ୍ନା ଆମୋଦର ପରିସୀମାକୁ ସୁନ୍ଦର ଭାବରେ ବଢେଇ ଦେଉଥିଲା | ଖରା ଛୁଟିରେ ଆମେ ଯାଉଥିଲୁ ଅଜାଙ୍କ ଘରକୁ | ପରିବାରର ଅନ୍ୟ ମାନେ ଦୂର ଦୂରାନ୍ତରୁ ଆସୁଥିଲେ ମିଶିବାକୁ | ଆଜି କାଲି ଯୁଗରେ ଏହା ସ୍ୱପ୍ନ | ପାରିବାରିକ ଐକ୍ୟ ଓ ଦୃଢ଼ ସୁସମ୍ବନ୍ଧ ରଖିବାରେ ଏହା ସହାୟକ ହେଉଥିଲା |

ଦୁର୍ଗା ପୂଜାରେ ଥିଲା ପାର୍ବଣର ମହକ | ଶିଶିରସ୍ନାତ କାଶତଣ୍ଡୀ ମାଙ୍କ ଧରାରେ ଆଗମନକୁ ଆହୁରି ପବିତ୍ର କରୁଥିଲା | କଟକରେ ମେଢ଼ ବୁଲା, ମେଲୋଡି ଆଦିକୁ ପିଲା ମାନେ ପସନ୍ଦ କରୁଥିଲେ |

ଧାନକଟା ଛୁଟି ବିଷୟରେ ଲେଖିବା ପୂର୍ବରୁ ମାଣବସା ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରିବା ଏଥର ମୁଁ ମାଣବସା ଗୁରୁବାରରେ ଘରେ ଥିଲି |

ଜଣେ ଓଡ଼ିଆ ହିସାବରେ ଗୁରୁବାରର ଗୁରୁତ୍ୱ ଓଡ଼ିଆ ଝିଅ ବୋହୂଙ୍କ ପାଇଁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର। ଆଉ ମାର୍ଗଶୀର ଗୁରୁବାରର ଗୁରୁତ୍ୱ ତ ପ୍ରତିଟି ଓଡ଼ିଆ ବୋହୂକୁ ଜଣା। ମାଣବସା, ଚିତା ପକେଇବା, ଘର ଲିପିବା ଆଦି ଅନେକ କାମ ଓଡ଼ିଆ ଝିଅମାନଙ୍କ ରକ୍ତରେ ଥାଏ ଯେମିତି। ହେଲେ ହଜି ହଜି ଯାଉଥିବା ଅନେକ ପୁରୁଣାଦିନମାନଙ୍କ ପରି ଏହା ମଧ ଏବେ ଏହାର ମୁଖ୍ୟ ଚେତନା ହରେଇବାକୁ ବସିଲାଣି।

ବିଲରେ ଧାନ ପାଚିବା ପରେ ପ୍ରଥମ ଧାନକୁ ମାଣବସାରେ ପୂଜା କରାଯାଏ। ଆମ ସଂସ୍କୃତିରେ ଆମେ ପ୍ରକୃତିର ବିଭିନ୍ନ ସ୍ୱରୂପକୁ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଦେଇ ପୂଜୁ। ଏହା ଆମ ଧର୍ମର ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ର୍ୟ। ଏଣୁ ଧାନ ପାଚି କଟା ହେବା ଆରମ୍ଭ ବେଳେ ହିଁ ମାଣବସା ପରମ୍ପରା କାହିଁ କେଉଁ କାଳରୁ ଚାଲିଆସିଛି। ଆଜିକାଲି ସହରବଜାରରେ ସିଧାସଳଖ ବଜାରରୁ ବେଣି ପଡ଼ିଥିବା ଧାନ କିଣି ଆଣି ମାଣ ବସେଇବାରେ ସେ ସରାଗ କାହିଁ?

ଉତ୍କଳୀୟ ପରମ୍ପରାରେ ଝୋଟିଚିତା ପକେଇବା ମା ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ ପୂଜା ସହ କାହିଁ କେଉଁ କାଳରୁ ଜଡ଼ିତ। ପୁରୀରେ ଶ୍ରୀମନ୍ଦିର ଭିତରେ ମଧ ମାଆଙ୍କ ଦର୍ଶନ ସାରି ସ୍ତ୍ରୀଲୋକମାନେ ବାହାରେ ବସି ଖଡ଼ିରେ ପଦ୍ମ. ଶଙ୍ଖ , ହାତୀ ଆଦି ଅନେକ ପ୍ରକାର ଚିତ୍ର କରୁଥିବା ଆପଣ ଦେଖିଥିବେ। ତେବେ ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ ଆମ ଧର୍ମରେ ଧନଧାନ୍ୟ ଓ ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟର ଦେବୀ ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି। ସଫାସୁତରା ରହୁଥିବା ଘରକୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବିଜେ କରନ୍ତି ବୋଲି ପୁରାଣରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ। ତେଣୁ ନୂଆଭାବେ ଅମଳ ହୋଇଥିବା ଧାନକୁ ଆମେ ମାଣରେ ରଖି ମାଆଙ୍କ ସ୍ୱରୂପରେ ପୂଜା

କରୁ। ବୋଧେ ସେଥିପାଇଁ ଚାଉଳକୁ ବାଟି ଚିତା ପକେଇବାର ପରମ୍ପରା ରହିଆସିଛି। ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କର ପ୍ରିୟ ପଦ୍ମଫୁଲ, ଶଙ୍ଖ, ହାତୀ, ଧାନସାସା, ଧାନକେଣ୍ଡାର ଅନେକ ଚିତ୍ର ଚଟାଣ ଓ କାନ୍ଥମାନଙ୍କରେ ଘରର ସ୍ତ୍ରୀମାନେ ଆଙ୍କନ୍ତି। ଆଜିକାଲି ତ ଆଉ ମାଟିଘର ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁନାହିଁ। କାନ୍ଥବାଡ଼ ସବୁ କୃତ୍ରିମ ରଙ୍ଗରେ ଲିପାଯାଉଛି। ତେଣୁ କେବଳ ଦୁଆର ଓ ଚଟାଣରେ ହିଁ ଆମେ ଝୋଟି ପକାଉଛେ।

ଚାରି ପାଳି ଗୁରୁବାର ମଧ୍ୟରେ ଶେଷ ଗୁରୁବାର ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ | ପ୍ରଥମ ପାଳି ଅଲାଗି ଥାଏ, ତେଣୁ ସେମିତି କିଛି ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତି କରିବାକୁ ପଡ଼େନି। ତା ପର ପାଳିଗୁଡ଼ିକ ମାଣ ବସେ ଓଡ଼ିଆ ଘରେ । ଶେଷପାଳି ଗୁରୁବାରର ଦୁଇତିନି ଦିନ ଆଗରୁ ଆରିସା ପିଠା ପାଇଁ ଚାଲେ ପ୍ରସ୍ତୁତି। ଚାଉଳକୁ ଭିଜେଇ ଶୁଖେଇ ଝିଅ ବୋହୂ ମାନେ ବାରିଘରେ ପଡ଼ିଥିବା ଢିଙ୍କିରେ ଗୁଣ୍ଡ କରନ୍ତି। ବର୍ତ୍ତମାନ ଅବଶ୍ୟ ସେ ଢିଙ୍କି ଆଉ ନାହିଁ। ସମୟକ୍ରମେ ଏବେ ଗ୍ରାଇଣ୍ଡର ଢିଙ୍କିର ଜାଗା ନେଇଛି। ସେଇ ଢିଙ୍କିରେ ଚାଉଳଗୁଣ୍ଡ କରି ମଣ୍ଡା ପିଠା, ଗଇଁଠା, ଆରିସା ପରି କେତେ ପିଠା ତିଆରି ହୁଏ ।

ସହରରେ ଗାଁ ଅପେକ୍ଷା ମାଣବସା ପ୍ରସ୍ତୁତି ପୂରା ଅଲଗା। ଆଗରୁ ନା ବିଲରୁ ଧାନ ଆଣି ବେଣି କରିବାର ଚିନ୍ତା ରହୁଛି ନା ପିଠା କରିବାକୁ ଢିଙ୍କି ଖୋଜା ପଡୁଛି। ସବୁ ବଜାରରେ ରେଡ଼ିମେଡ୍ ମିଳିଲାଣି। ପୂର୍ବଦିନ ଚାଉଳବାଟି ଭଲ ଡିଜାଇନ୍‌ର ଚିତା ପକେଇବା ଓ ମାଣବସାଦିନ ୟୁଟ୍ୟୁବ୍ ଦେଖି ପିଠା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ଆଜିକାଲିର ବୋହୂମାନେ କାମ ଚଳେଇଦେଉଛନ୍ତି। ଲକ୍ଷ୍ମୀପୁରାଣ ପାଇଁ ସକାଳୁ ଟିଭି କି ମୋବାଇଲ ଚଲେଇଦେଲେ ସରିଲା। ଧଳା ନାଲି ଲୁଗା ପିନ୍ଧିବା ବି ଏବେ ଜରୁରୀ ହେଇପଡ଼ିଲାଣି। ଧଳା ହେଉଛି ଶୁଭ୍ରତା ଓ ଶାନ୍ତିର ପ୍ରତୀକ। ଏଣୁ ଏହି ଲୁଗା ପିନ୍ଧିଲେ ମନ ଶାନ୍ତ ରହେ ଓ ପୂଜାରେ ମନ ଲାଗିବ। ଏଥିପାଇଁ ପୁରାଣରେ ଧଳାଲୁଗା ପିନ୍ଧିବା କଥା ରହିଛି। କେବଳ ଗୁରୁବାର ନୁହେଁ, ଶାସ୍ତ୍ରମତେ ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ପୂଜା ସମୟରେ ଧଳା ଲୁଗା ପିନ୍ଧିବା କରଣୀୟ ଅଟେ। ହେଲେ ଏହାକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମଘରର ବୋହୂମାନେ ଗୁରୁବାରର ୟୁନିଫର୍ମ କରିସାରିଲେଣି। ମାଣବସା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ଦ୍ରବ୍ୟ ସହ ଧଳାଲୁଗା କିଣିବା ବା ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ ହୋଇପଡ଼ିଛି, ଏପରିକି ସେଦିନ ସୋସିଆଲ ମିଡିଆରେ ଝୋଟି ଫଟୋ ଦେବା ବି ଏକ ପ୍ରକାର ବିଧି ହୋଇସାରିଲାଣି। ଏମିତି ଚାଲିଲେ ମାଣବସାର ଅସଲି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଯେ ଉହ୍ୟ ରହିଯାଉଛି ଏହା ଆମେ କେବେ ବୁଝିବା?

ପରିଷ୍କାର, ପରିଚ୍ଛନ୍ନତା, ସାମ୍ୟ ଭାବ, ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ସାହାଯ୍ୟ ଓ ସହାନୁଭୂତି, ସକାଳୁ ଉଠିବା ଆଦି ବହୁତ ଭଲ କଥା ମାଣବସା ଗୁରୁବାର ଓ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପୁରାଣ ଆମକୁ ଶିଖାଏ | କିନ୍ତୁ ଏବେ କିଏ ଶିଖୁଛି ଓ କରୁଛି ?

ଏବେ ଆସିବା ଧାନକଟା ଛୁଟିକୁ | ଡିସେମ୍ବର ମାସ ଶେଷ ସପ୍ତାହର ଏଇ ଛୁଟିଟିକୁ ସେତେବେଳେ ଧାନକଟା ଛୁଟି କୁହାଯାଉଥିଲା।

ଆବହମାନ କାଳରୁ ଓଡ଼ିଶା ଏକ କୃଷି ପ୍ରଧାନ ରାଜ୍ୟ ରୂପେ ପରିଗଣିତ ହୋଇଆସୁଛି। ଧାନର ଉତ୍ପତ୍ତି ସ୍ଥଳ ଓ ପ୍ରାଚୀନ କାଳରେ ଧାନ ରପ୍ତାନିକାରୀ ଭାବରେ ଆମ ରାଜ୍ୟର ପରିଚିତି ଅଛି। ଏପରିକି ୧୮୬୬ ମସିହା ନଅଙ୍କ ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ ସମୟରେ ଧାନ ଉତ୍ପାଦନ କମି ମଧ୍ୟ ଓଡ଼ିଶାରୁ ୩୫୦୦୦ ଟନ୍ ଚାଉଳ ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନକୁ ରପ୍ତାନି ହୋଇଥିବା କଥା ଇତିହାସ କୁହେ। କେବଳ ଧାନ କାହିଁକି ଆମ ରାଜ୍ୟରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଖାଦ୍ୟଶସ୍ୟ ସହିତ ପନିପରିବା, ଫଳମୂଳ, ବିରି, ମୁଗ, ତୈଳବୀଜ ଓ ଅନ୍ୟ ଅର୍ଥକରୀ ଫସଲ ମଧ୍ୟ ଚାଷ କରାଯାଇଥାଏ। ଆମର ପୂର୍ବ ପ୍ରଚଳିତ ଶିକ୍ଷା ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁସାରେ ପିଲାମାନେ ପାଠ ପଢ଼ିବା ସହିତ କୃଷି କାର୍ଯ୍ୟ ଓ ଗୋପାଳନରେ ପରିବାରକୁ ସହାୟତା କରି ଆସୁଥିଲେ। ଏହାଦ୍ବାରା ସେମାନଙ୍କର କୃଷି କାର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରତି ରୁଚି ତଥା କୃଷି ଓ ପ୍ରକୃତି ସଂପର୍କିତ ଜ୍ଞାନ ବୃଦ୍ଧି ପାଉଥିଲା। ସ୍କୁଲ

କଲେଜମାନଙ୍କରେ ମଧ୍ୟ ତଦନୁଯାୟୀ ବାର୍ଷିକ ପାଠ୍ୟ ଖସଡ଼ା ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଉଥିଲା। ଆମର କୃଷି କାର୍ଯ୍ୟ ଓ ପର୍ବ-ପର୍ବାଣିକୁ ଆଖି ଆଗରେ ରଖି ସ୍କୁଲ କଲେଜର ଛୁଟି ବ୍ୟବସ୍ଥା ମଧ୍ୟ ହେଉଥିଲା। ଏତିକି ବେଳେ ଆସୁଥିଲା ଧାନକଟା ଛୁଟି।

ଆମ ସମୟରେ ଓଡ଼ିଶା ସରକାରଙ୍କ ମାଧ୍ୟମିକ ଶିକ୍ଷା ପରିଷଦରେ କୃଷି ବିଜ୍ଞାନ ନାମରେ ଦୁଇଟି ବହି ଷଷ୍ଠ ଓ ସପ୍ତମ ଶ୍ରେଣୀରେ ପଢ଼ା ଯାଉଥିଲା।ଅମେ ଧାନକଟା ଛୁଟି ସଂପର୍କରେ ରଚନା ଲେଖୁଥିଲୁ।ଏବେ ଆଉ ସେଭଳି ହେବାର ଆବଶ୍ୟକତା କି ସଂଭାବନା ନାହିଁ। ଆମ ପିଲାଏ କୃଷିଠୁ ଏତେ ଦୂରେଇ ଯାଇଛନ୍ତି ଯେ ଅଧିକାଂଶ ଆଜିକାର ପିଲା ବିଭିନ୍ନ ଶସ୍ୟ, ଦେଶୀ ପରିବା ବା ଦେଶୀ କୋଳି ଆଦିକୁ ଚିହ୍ନି ପାରିବେ ନାହିଁ।

ଏ ସମୟରେ ସହରସବୁ ଖାଲି ହୋଇଯାଉଥିଲା। ମଜୁରିଆ ବା ରିକ୍ସାବାଲାଟିଏ ଖୋଜିଲେ ବି ମିଳିବା ମୁସ୍କିଲ ହୋଇପଡୁଥିଲା। ଧୋବା, ଭଣ୍ଡାରୀ, ଦରଜି, ହାତୁଆଙ୍କ ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ପଦସ୍ଥ ସରକାରୀ ଅଧିକାରୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଗାଁକୁ ଯାଉଥିଲେ ଓ ସପରିବାର ଧାନକଟା କାମରେ ସାମିଲ ହେଉଥିଲେ। ଗାଁ ସ୍କୁଲର ଶିକ୍ଷକ ନିଜେ ଧାନ କାଟୁଥିଲେ ଏବଂ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀମାନେ ବାପା ମାଆଙ୍କ ଧାନକଟାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ । ଧାନ କଟା, ବେଙ୍ଗଳା, ଉଷୁଆଁ ଆଦିର ସେ ଆନନ୍ଦାନୁଭୂତି ସହିତ ଆମେ ପ୍ରକୃତି ଓ ଜୀବନ ସହିତ ନିବିଡ଼ତର ହେଉଥିଲୁ ଆଉ ଅଜାଣତରେ, ବିନା ବହି ପତ୍ରରେ ପଢୁଥିଲୁ ଜୀବବିଜ୍ଞାନ, ପ୍ରକୃତି ବିଜ୍ଞାନ, କୃଷିବିଜ୍ଞାନ, ସାମାଜିକ ବିଜ୍ଞାନ ଓ ଚିରନ୍ତନ ବିକାଶର ମଞ୍ଜି କଥା ସବୁ। ପ୍ରକୃତି ଓ ଗ୍ରାମ୍ୟ ସମାଜ ଥିଲା ଆମର ମୁକ୍ତ ବିଦ୍ୟାଳୟ ଏବଂ ଜେଜେ ବାପାଙ୍କଠୁ ହଳିଆଯାଏ ସବୁ ମଣିଷ ତଥା ବଳଦଠାରୁ ବିଲର ଗାବୁଆମୂଷା ଯାଏ ଜୀବଜନ୍ତୁ ଥିଲେ ଆମର ବିଦ୍ୟାଗୁରୁ।

ଧାନ ଚାଷରେ ଧାନକଟା ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ଗୁରୁତ୍ବପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଂଶ। ଏଥିପାଇଁ ଗୋଟିଏ ସମୟରେ ବହୁତ ଲୋକବଳର ଆବଶ୍ୟକ ହୁଏ। କାରଣ ଏକା ସମୟରେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଧାନ ପାଚେ। ଧାନ ପାଚୁପାଚୁ ଯଦି କାଟି ଅଣା ନଯାଏ, ତେବେ ହାତୀ, ହରିଣଠାରୁ ଚଢ଼େଇ, ମୂଷା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଖାଇଯିବାର ଆଶଙ୍କା ଥାଏ। ଅଦିନିଆ ଲଘୁଚାପ ଆସିଲେ ସାମାନ୍ୟ ବର୍ଷାରେ ଫଳଭରା ଧାନଗଛ ପାଣିରେ ପଡ଼ି ଗଜାହୋଇଯାଏ। ଧାନ ଅତି ଶୁଖିଗଲେ ବିଲରେ ହିଁ ଝଡ଼ିପଡ଼େ। ତେଣୁ ଧାନକଟା ସଠିକ୍ ସମୟରେ ନହେଲେ ଚାଷୀର ଛ'ମାସର ଅକ୍ଲାନ୍ତ ପରିଶ୍ରମ, ବର୍ଷକର ଖାଦ୍ୟ, ବିହନ, ଋଣକରଜ ଶୁଝା କି ବାହାପୁଆଣି ଖର୍ଚ୍ଚ ତୁଲେଇବାର ଆଶା ସବୁ କିଛି ଗୋଟିଏ ଦିନରେ ଧୂଳିସାତ୍ ହୋଇଯାଏ। ତା'ଛଡ଼ା ଧାନ ଖାଲି କାଟିଦେଲେ ହେବ ନାହିଁ, ତାକୁ ତୁରନ୍ତ ଖଳାକୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତରିତ କରିବା ଦରକାର ଏବଂ ଖଳାରୁ ମଧ୍ୟ ଯଥାଶୀଘ୍ର ବେଙ୍ଗଳାକରି ନଡ଼ାଗଦା କରି ଧାନ ଘରକୁ ନେଇଯିବା ଆବଶ୍ୟକ। ନହେଲେ ନିଆଁ ପାଣିର ଭୟ ଲାଗି ରହେ। ଧାନରୁ ଚାଉଳ କରିବାପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଏ ସମୟର ଜଳବାୟୁ ସର୍ବୋତ୍କୃଷ୍ଟ। ଏ ସମୟର ଦିନର ଖରା, ରାତିର ଶୀତ କାକର, କମ ଆର୍ଦ୍ର ବାୟୁମଣ୍ଡଳ ଚାଉଳ କରିବାପାଇଁ ଖୁବ ଅନୁକୂଳ। ଟିକିଏ ଡେରିହେଲେ ପାଗ ବିଗିଡ଼ିଯାଏ। ଚାଉଳ ଭଲ ହୁଏନାହିଁ। ତେଣୁ ଏହି ସମୟରେ ହିଁ ଧାନ ସିଝେଇ ଛାଇରେ ଶୁଖାଇ ଉଷୁନା ଚାଉଳ ଏବଂ ଖରାରେ ଶୁଖେଇ ଅରୁଆ ଚାଉଳ କରାଯାଏ, ବସ୍ତା ବା ଓଳିଆବାନ୍ଧି ସାଇତି ରଖାଯାଏ। 'ଏକାବେଳକେ ଏତେଗୁଡ଼ାଏ କାମ ଏକୁଟିଆ କରିବା ଚାଷୀ ପାଇଁ ଅସମ୍ଭବ ହୋଇପଡ଼େ।

ଏ କଥାର ଗୁରୁତ୍ୱ ସମସ୍ତେ ବୁଝୁଥିଲେ ବୋଲି ପ୍ରବାସରେ ରହୁଥିବା ଘରର ପ୍ରତେକ ସଦସ୍ୟ ସ୍ୱତଃସ୍ଫୁର୍ତ୍ତ ଭାବେ ଗାଁକୁ ଆସୁଥିଲେ ଏବଂ ସାଥିମତେ ଧାନ ଅମଳ କାମରେ ସାମିଲ ହେଉଥିଲା। ବନ୍ଧୁବାନ୍ଧବ ନିଜେ ଆସି ସାହାଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ ବା ହଳିଆ, ଶଗଡ଼, ହଳବଳଦ ପଠାଉଥିଲେ। ସାଇପଡ଼ିଶାଙ୍କ ସହିତ ବିନିମୟର ପରମ୍ପରା ଥିଲା- ଆଜି ତୁ ମୋର ଧାନ କାଟି ଦେଲେ କାଲି ମୁଁ ତୋ'ର କାଟି ଦେବି, ମୁଁ ତୋ'ର ବଳଦହଳ ବେଙ୍ଗଳା ପାଇଁ ନେଉଛି, ତା'ବଦଳରେ ତତେ ଗାଈବଳଦ ଖାଇବାକୁ ନଡ଼ା ପାଳ ଦେବି, ତୁ ମୋ' ପାଇଁ ଢ଼ିଙ୍କି କୁଟିଦେବୁ, ମୁଁ ତୋ ପାଇଁ ଚାଉଳ ପାଛୁଡ଼ି ଦେବି। ଏହାଦ୍ୱାରା ଗୋଟାଏ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କାମ ବିନା ଖର୍ଚ୍ଚରେ, ସମସ୍ତଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟ ସହଯୋଗରେ ଉଠିଯାଉଥିଲା। ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ପର୍କ ମଜଭୁତ ହେଉଥିଲା, ଏକତା ସୁଦୃଢ଼ ହେଉଥିଲା, ସମ୍ପଦରେ ବିପଦରେ ପରସ୍ପରକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାର ମନୋବୃତ୍ତି ବୃଦ୍ଧି ପାଉଥିଲା। ପ୍ରବାସୀ ସହରୀମାନେ ଗାଁ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ରଖିବାର, ନିଜ ଜମିର ଚାଉଳ ଖାଇବାର ସୁଯୋଗ ପାଉଥିଲେ। ପିଲାଏ ପୋଥି ବିଦ୍ୟାରେ ବିରଳ ଅନେକ ଜ୍ଞାନଲାଭ କରୁଥିଲେ ଏବଂ ଅନ୍ନର ମହତ୍ତ୍ୱ ବୁଝୁଥିଲେ।

ତେବେ, ସେ ଯାହା ହେଉ ଆମ ରାଜ୍ୟରେ ବା ଦେଶରେ ପ୍ରଥମେ ଇଂରେଜୀ ମାଧ୍ୟମରେ ଶିକ୍ଷା ଦିଆଗଲା କନଭେଣ୍ଟ ସ୍କୁଲ ଜରିଆରେ। ଯେଗୁଡ଼ିକ ଚର୍ଚ୍ଚ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ। ତେଣୁ ବଡ଼ ଦିନ ବା ଡିସେମ୍ବର ୨୫କୁ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଜନ୍ମ ଦିବସ ରୂପେ ପାଳନ କରି କନଭେଣ୍ଟ ସ୍କୁଲଗୁଡ଼ିକ କିଛି ଦିନର ଛୁଟି ଦେଲେ। ତା'ପରେ ଯଦିଓ ବିଭିନ୍ନ ଭାରତୀୟ ଅନୁଷ୍ଠାନଗୁଡ଼ିକ ଇଂରେଜୀ ମାଧ୍ୟମ ସ୍କୁଲ ତିଆରି କଲେ ଏହି ଶୀତ ଦିନିଆ ଛୁଟି ବଡ଼ ଦିନ ଛୁଟି ଭାବେ ପରିଚିତି ପାଇଲା।

ଏହା ଦେଖି ଓଡ଼ିଆ ମାଧ୍ୟମ ସରକାରୀ ସ୍କୁଲରେ ଧାନ କଟା ଛୁଟି ଜାଗାରେ ପିଲାଙ୍କୁ ବଡ଼ଦିନ ଛୁଟି ବା ଏକ୍ସ-ମାସ ଛୁଟି ମିଳିଲା। ଏଣିକି ପିଲାଏ ଆଉ ଧାନ କଟାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରୁ ନ ଥିଲେ। ସେମାନେ ଚାକିରି ମନସ୍କ ଓ କ୍ୟାରିଅର ଲାଗି ସ୍କୁଲ ପରେ ଟୁଇସନ ଗଲେ। ସେମାନଙ୍କୁ ଆଉ ସମୟ ମିଳିଲା ନାହିଁ। କ୍ରମେ ବାପାମାନେ ବିଲବାଡ଼ି କାମ ଲାଗି କୃଷି ଶ୍ରମିକଙ୍କୁ ଲଗାଇଲେ। ସେଥିରେ ଖର୍ଚ୍ଚ ଅଧିକ ହେଲା, କିନ୍ତୁ ପିଲାମାନଙ୍କ ପଢ଼ା ସମୟ ନଷ୍ଟ ହେଉନାହିଁ ବୋଲି ସେମାନେ ସାନ୍ତ୍ୱନା ପାଇଲେ। ଏବେ ତ ଚାଷ କାମ ସବୁ ଯନ୍ତ୍ରରେ ହେଉଛି। ତେଣୁ ଆଉ ପିଲାଏ ଧାନ କଟା ଛୁଟି ନେଇ କରିବେ କ'ଣ? କିନ୍ତୁ ବିଡ଼ମ୍ବନାଟି ହେଲା ଏବେ ପ୍ରତି ବର୍ଷ ୫.୫ ଲକ୍ଷ ପିଲା ଦଶମ ଶ୍ରେଣୀ ପରୀକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି। ଏତେ ପିଲା ପ୍ରତି ବର୍ଷ ବାହାରିଲେ ସେମାନଙ୍କ ଲାଗି ଚାକିରି କାହିଁ? ତେଣୁ ଆମ ପିଲାଏ ନା କୃଷିରେ ନା ଚାକିରିରେ ଠିକଣା ଭାବେ ନିୟୋଜିତ ହୋଇ ପାରୁଛନ୍ତି! ତେଣୁ ବେକାରଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ପ୍ରତି ଦିନ ବୃଦ୍ଧି ପାଇବାରେ ଲାଗିଛି।

ଛୁଟିଦିନ ଗୁଡିକର ମହତ୍ତ୍ୱ ବୁଝିଲେ ତାହାର ସଦୁପଯୋଗ ହୋଇ ପାରିବ | ଆନନ୍ଦ, ଖେଳ ବି ଜରୁରୀ | କିନ୍ତୁ ମହତ୍ତ୍ୱବର କାର୍ଯ୍ୟକାରିତା ଯେ ଏକ ଉତ୍ତମ ସମାଜ ଗଠନରେ ସହାୟକ ହେବ ଏଥିରେ ଦ୍ୱିଧା ନାହିଁ | ଏ ଦିଗରେ ସକାରାତ୍ମକ ଚେତନା ଓ କାର୍ଯ୍ୟ ସମସ୍ତେ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ |

ଯ୍ରାନଭି ର ପାପା

ଛୋଟ ଛୋଟ ଫୁଲ ର ପାଖୁଡା ପରି ସୁନ୍ଦର ଗାଲ ମୋ ଝିଅ ର . ଆଖି ତାର ଗଭୀର ସମୁଦ୍ର , ମୁରୁକି ମୁରୁକି ହସିକି ଯେତେ ବେଳେ ସେ ମ ପାଖକୁ ଆସେ , ଯେତେ ବଡ କାମ ରେ ବ୍ୟସ୍ତ ଥିଲେ ବି ତୁମକୁ ତା ପାଇଁ time ଦେବାକୁ ପଡିବ. ନହେଲେ ସେ ସମୁଦ୍ର ପରି ଆଖି ରୁ ୨ ୩ ବାଲ୍ଟି ପାଣି ସେ use କରିବାକୁ ପୋଛାଇବ ନାଇଁ . ଆଉ ଏ ବାପା ର ଯେତେ କଠୋର ହୃଦୟ ଥିଲେ ବି ସେଇ ପାଣି ରେ ପୁରା ତରଳି ଯିବ .

ଆଜି ପୁଣି ସେ ଆସିଲା ମ ପାଖକୁ କିନ୍ତୁ ସେ ତାର ସବୁ ଦିନି ର ଅଳୀ କଲାନି , ସେ ଏ ଥର Fortnight subscription ନା କିଛି ନୂଆ App ର request ଆଣିଲା . ମ fully trained ବାପା ମସ୍ତିଷ୍କକୁ ଏ instruction ବହୁତ ସରଳ ପ୍ରୋସେସିଂ ଲାଗିଲା. ମୁ ତାର demand ଆରାମ ରେ fulfill କରିଦିଏ generally , ଏ ନୂଆ instruction ପୁରା googly ball ସେ cricket ଗେମ ପରି ଆସିଲା .

ଏ ଥର ସେ ଆସିକି ମୋତେ କୁଣ୍ଢେଇ ପକାଇଲା , ତାର କୁନି କୁନି ହାଥ ମ obese ବେକ ରେ ଓହଳି ଗଲା. ତାର height ବି ବଢ଼ିଲାଣି , ଚଷମା ଲାଗିଲି ଝିଅ ମୋରୋ ପୁରା ପାଠୁଆ ଲାଗୁଛି.

କହିଲା "ପାପା (ଆମେରିକା ପିଲା ସବୁ ବାପା ଙ୍କୁ ପାପା କରି ଦେଇଛନ୍ତି) I love you , thank you for working hard for the family "

ମ ବାପା/ପାପା brain ଗୋଟେ ସେକେଣ୍ଡ ପାଇଁ ଶୁନ୍ୟ ହେଇଗଲା , ଏ ନୂଆ type ର appreciation ପାଇଁ ready ନଥିଲା , ନେକ୍ସଟ ମ reply

——

next ମ reply କଣ ହେବ ? କାହିଁକି ସେ ଏମିତି କହିଲା ? ତା ଦେହ ମୁଣ୍ଡ ଠିକ ଅଛି ତ? କିଛି ଦିନ ତଳେ ସେ mild headache ପାଇଁ complain ତ କରିଥିଲା ? Dr ଦେଖାଇବା କି ? thermometer ତାକୁ ଅନ୍ୟ ରୁମ ରୁ ଆଣିବା ପାଇଁ କହିବି , ତା ମା ବି କହୁଥିଲା ସେ ଶୁଖିଲା ଦିଶୁଚି , କାଳେ viral ବି ହେଇପାରେ . ଏତେ ସବୁ ଚିନ୍ତା ମ ମନ ରେ ଆସିଲାଣି

Brain ଧୀରେ ଧୀରେ reprocessing କଲା , ଝିଅ ମୋରୋ ବହୁତ ସ୍ମାର୍ଟ , ସେ ଦେଖିଚି last କିଛି ମାସ ତା ପେରେଣ୍ଟସ ବହୁତ କାମ କରିଛନ୍ତି , unlike her brothers ସେ observe କରିଛି ଆମେ ସକାଳୁ ଉଠୁଛୁ , ଦିନ ସାରା ର schedule ସେ study କରିଛି , ଆମ job , kitchen ଆଉ outside activities ବାଦେ ବି ଆମେ ସେମାନଙ୍କୁ playground , occasional movie , vacation drive ରେ ନେବା ଆଣିବା କରୁଚୁ.

ତାଙ୍କ ଅଳି, ଝଗଡା , କାନ୍ଦ କଟା ମଧରେ ନିସ୍ୱାର୍ଥ ସାଧନା ଚଳାଇଛୁ , ହେଲେ ସେ ଜାଣିଲା କେମିତି ? ଆଉ ଆମ ଅନ୍ୟ ୨ଟା ପୁଅ ଏ ସବୁ କେମିତି ଦେଖି ନାହାନ୍ତି ?

ମ reply ବି simple ଥିଲା - 'Thank you so much Beta'

ଝରକା ସେପଟର ବେଲଗଛ

By: Rabi Sahoo

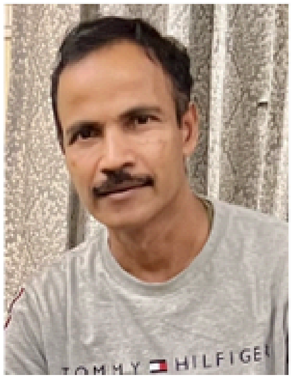

ପଢା ଟେବୁଲ୍ ଉପରୁ ମୁଣ୍ଡ ଉଠାଇ ଝରକା ବାଟେ ଚାହିଁ ଦେଲେ ହିଁ ଗଛଟା ଆଖିରେ ପଡିବ | ସିଧା ସିଧା ଉଠି ଯାଇଥିବା ତାଳ ଗଛଟା ନୁହେଁ, ତାକୁ ଟିକିଏ ଛାଡି ଅପେକ୍ଷାକୃତ କମ୍ ଉଚ୍ଚା, ଆଉ ଟିକିଏ ଝଙ୍କାଳିଆ ବେଲ୍ ଗଛଟା | ତାର ସେମିତି କିଛି ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ନଥିଲା | ଅନ୍ୟ ବେଲ୍ ଗଛ ଭଳି ସେଥିରେ ବି ଫୁଲକଷି ଧରୁଥିଲା, ଆଉ ବେଲ ଫଳୁଥିଲା | ନ ଥିଲା ସେ ବେଲ୍ ଗୁଡିକର ଅସାଧାରଣ ଆକାର ଅବା ସ୍ୱାଦ | ଏ ସବୁ ସତ୍ତ୍ୱେ ଗ୍ରାମବାସୀମାନଙ୍କର ସେ ଗଛରୁ ବେଲ ତୋଳିବାରେ ଥିଲା ଏକ ବିରାଟ ଝୁଙ୍କ | କିନ୍ତୁ ଏଥିରେ ସେମାନେ କ୍ୱଚିତ ସଫଳ ହେଉଥିଲେ | ଏହାର କାରଣ ଥିଲା, ଗଛ ମୂଳରେ ଦିନରାତି ଜଗି ବସୁଥିବା ବୁଢୀଟି | ତା ଗୋଚରରେ ଗଛରୁ ବେଲଟିଏ ତୋଳିବା ଏତେ ସହଜ ନ ଥିଲା | ସେ ଥିଲା ରାମ ମା | ରାମ ନାମକ କେଉଁ ଏକ ପୁତ୍ରକୁ ଜନ୍ମ ଦେଇ ସେ ନିଜ ପାଇଁ ଏ ନାଁ ଟା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାଇଯାଇଥିଲା, ସେ ରାମର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ସମ୍ପର୍କରେ ଏବେ ବି ଗ୍ରାମବାସୀମାନେ ସନ୍ଦିହାନ |

ରାମ ମା ର ପାଟିଟା ଥିଲା ତୀକ୍ଷ୍ଣ ଛୁରୀକା ଭଳି | ଅନ୍ୟ କୌଣସି ପ୍ରକାରର କ୍ଷତି ଘଟାଇବାକୁ ଅକ୍ଷମ ଥିବା ରାମ ମା ତାର ପାଟି ଏବଂ ଅଭ୍ୟାସଗତ କେତେଗୁଡିଏ ଗାଳି ସାହାଯ୍ୟରେ ତା ଗଛଟିକୁ ଏବଂ ଗଛର ଫଳଗୁଡିକୁ ଗ୍ରାମବାସୀଙ୍କ ଲୋଲୁପଦୃଷ୍ଟିରୁ ରକ୍ଷା କରିପାରୁଥିଲା | ଗ୍ରାମ୍ୟଜୀବନର ନିତ୍ୟ ବ୍ୟବହୃତ କେତେଗୁଡିଏ ଗାଳିକୁ (ଯାହାଭିତରୁ ଅନେକର ଅର୍ଥ ମୋ ପାଇଁ ଅଜଣା) ରାମ ମା ସଜାଇ ରଖିଥାଏ: ତୁମକୁ କୌଣସି ଯୋଗିନୀ ନାମ୍ନୀ ରାକ୍ଷସୀ ଭକ୍ଷଣ କରୁ, ତୁମ ବାପାର ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇ ମା ବିଧବା ହେଉ, ତୁମର ଅଳ୍ପାୟୁଷ ହେଉ, ... ଇତ୍ୟାଦି, ଇତ୍ୟାଦି | ବୁଢୀର ଏସବୁ ଗାଳିଗୁଡିକର ପ୍ରଭାବ କେତେଦୂର ଥିଲା କେଜାଣି, କିନ୍ତୁ ଏ ସବୁର ସାହାଯ୍ୟରେ ସେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଭୟଭୀତ କରାଇ ପାରୁଥିଲା | ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା ଥିଲା, ଗ୍ରାମର ସବୁଠାରୁ ସୁନ୍ଦର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ବହନ କରୁଥିବା ଯୁବକମାନେ, ଯେଉଁମାନେ କି ସମୟେ ସମୟେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଆଗରେ ସେମାନଙ୍କର ପରାକ୍ରମ ଦେଖାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ନିଜର ପରାକ୍ରମ ଦ୍ୱାରା ଶତ୍ରୁକୁ ଭୀତତ୍ରସ୍ତ ମଧ କରିଛନ୍ତି, ସେଇ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଯୁବକମାନେ ରାମ ମା କୁ ପ୍ରାଣରେ ଡରନ୍ତି | ଆଉ ତା ଠାରୁ କୌତୁହଳପ୍ରଦ କଥା ହେଲା, ଏ ସବୁ ସତ୍ତ୍ୱେ ବି ରାମ ମା ଗଛରୁ ବେଲ୍ ଚୋରି ହୁଏ |

ସକାଳୁ ସେ କେତେବେଳେ ଉଠେ, ସେଇଟା ଜାଣିବା ଏତେ ସହଜ ନୁହେଁ | କାରଣ ବୁଢୀ ରାତିରେ ମଧ ଗଛଟିକୁ ଜଗି ବସିଥାଏ ବୋଲି ଗୁଜବ ଅଛି | ଗଛଟିର ସମ୍ମୁଖରେ ନୁଆଣିଆ ଚାଳଘରଟିଏ | ସମୟେ ସମୟେ ବୁଢୀ ତା ଭିତରେ ପଶେ | ହୁଏତ ଖାଦ୍ୟପ୍ରସ୍ତୁତି ପାଇଁ କିମ୍ବା ନିଜର ଅନ୍ୟ କିଛି ଗୃହକାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ | ଚାଳଘରର ପଛପଟକୁ ଛୋଟ ବାଡିଟିଏ, ଯେଉଁଥିରେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଗଛ ନାହିଁ, କି ବୁଢୀ ସେଥିରେ ଅନ୍ୟ ଫସଲ୍ କିଛି କରେ ନାହିଁ | 'କରେ ନାହିଁ ' ଅପେକ୍ଷା 'କରିପାରେ ନାହିଁ ' ବୋଧହୁଏ ବେଶୀ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ପଞ୍ଚଷଠି ଟପିଥିବା ରାମ ମା ପାଇଁ |

ନୀରୋଳା ମୁହୂର୍ତ୍ତମାନଙ୍କରେ ଯେତେବେଳେ ଗ୍ରାମର କିଶୋର, ଯୁବକମାନଙ୍କର ସମାବେଶ ହୁଏ, ସେତେବେଳେ ଏମିତି ଦିନ ଯାଇନି, ଯେଉଁଦିନ ବୁଢୀକଥା, ତା ବେଲଗଛ କଥା, ବେଲ୍ ଚୋରି କଥା ଉଠିନାହିଁ | କଳା ମଚ ମଚ ରତନା, ଯିଏ ଏବେ କେଉଁ ଫିଲ୍ମ ତାରକା ପରି ମୁଣ୍ଡର କେଶବିନ୍ୟାସକୁ ବଦଳାଇ ଦେଇଛି, ନିଶକୁ ଚାଞ୍ଛି ବୁଞ୍ଛି ସଫା କରିଦେଇଛି, ଅଧିକାଂଶ ସମୟରେ କୁହେ – "ଆବେ କାଲି ବୁଢୀକି ପାନେ ଦେଇଛି | ମନେ ମନେ ଖୁସ୍, କଣ ନା ବେଲ୍ ଜଗିଛି | ଆରେ ଫୋପାଡି ଦେଲି ଟେକାଟିଏ ଟିକେ ଦୂରକୁ | ବେଲ୍ ଖସିଲା ଭାବି ବୁଢୀ ଯେମିତି ଖୋଜିବାକୁ ଯାଇଛି, ତା ଟୋକେଇରୁ ଦୁଇଟା ବେଲ୍ ଧରି ଛୁ | ବୁଢୀ ଦୂରରୁ କୋଉ ଚିହ୍ନି ପାରୁଛି | ଖାଲି ପଛପଟୁ ଯାହା ପାଟି କରୁଥିଲା" | ଏ କଥାର ସତ୍ୟତା କେତେ, ତା ପରେ ଏ ପ୍ରକାର ଉପାୟ ସବୁବେଳେ ପ୍ରୟୋଗ କରି, ରତନା କେତେ ପରିମାଣରେ ସଫଳକାମ ହେଉଥିବ, ସେ ସବୁର ବିଚାର ନକରି, ଅନ୍ୟମାନେ ତା ବାହାଦୁରୀକୁ ତାଡତାଳି ମାରି ସମର୍ଥନ କରନ୍ତି | କିନ୍ତୁ ବୁଢୀକୁ ଟେକା ପଡିବା, ଆଉ ବେଲ୍ ପଡିବାର ଶବ୍ଦ ଆଉ ଦୂରତାର ପାର୍ଥକ୍ୟ ଯେ ବେଶ୍ ଭଲଭାବରେ ଜଣା, ଏ କଥାକୁ କେହି ଅସ୍ୱୀକାର କରିପାରିବେ ନାହିଁ | ରତନା କଥାରେ ଉଦ୍ ଫୁଲିତ ହୋଇ ଚିପା ପ୍ୟାଣ୍ଟ ସାଙ୍ଗକୁ ଢିଲା ପଞ୍ଜାବୀ ପିନ୍ଧା ହରିଆ କହେ, ସେ କେମିତି ବୁଢୀ ସଙ୍ଗେ ଦୁଃଖ ସୁଃଖ ହୋଇ ତା ଟୋକେଇରୁ ବେଲ୍ ଚୋରି କରିଥିଲା | ଅନ୍ୟମାନେ ମଧ ବାହାରନ୍ତି ନିଜ ନିଜ ବାହାଦୁରୀ

ନେଇ - "କେମିତି ଟଙ୍କାରେ ଚାରିଟା ବେଲ ବିକୁଥିବା ବୁଢୀପାଖରୁ ଛଅଟା ବେଲ ଠକି ଅଣାଯାଇ ପାରିଥିଲା, ଆଉ ପରେ ପଇସା ଦିଆ ହେବ ବୋଲି କହି ଆଉ ଦିଆ ଯାଇ ନଥିଲା" | ସତରେ ବୁଢୀକୁ ଠକିବା, କେମିତି ସେମାନଙ୍କର ବାହାଦୁରୀର ଅଂଶବିଶେଷ ହୋଇଯାଇଥିଲା |

ନିହାତି ଭୟଙ୍କର ଭାବେ ବିଦିତ ବୁଢୀର ଚେହେରା ଥିଲା, ବାସ୍ତବରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ରୁଗ୍ଣ | ଭାଙ୍ଗି ପଡିଥିବା ଅଣ୍ଟାରେ ନଇଁ ନଇଁ ସେ ଚାଲୁଥାଏ | ସେମିତି ନଇଁ ନଇଁ ଗଛରୁ ପଡୁଥିବା ବେଲ ସେ ଗୋଟାଏ | ସମୟେ ସମୟେ କୌଣସି ଏକ ଗଛଚଢ଼ାଳୀକୁ ଡାକି, ଗୋଟିଏ ଯୋଡିଏ ବେଲ ଦେଇ ଗଛରୁ ପାଚିଲା ବେଲ ସବୁ ଝଡାଏ | ରାମ ମା'ର ଦୃଷ୍ଟିଶକ୍ତି ମଧ କମିଯାଇଛି | ଦୂରରୁ ମଣିଷ ଚିହ୍ନିପାରେ ନାହିଁ | ପାଖରେ ହେଲେ ସେ ଠିକ୍ ଚିହ୍ନି ପାରିବ | ପାଖରୁ ସେ ଛୋଟରୁ ବୁଢ଼ା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାହାକୁ ଦେଖିଲେ କହିଦେଇ ପାରିବ, ଏ କାହାର ପୁଅ, କାହାର୍ ଝିଅ, ସାନ. ବଡ କିମ୍ବା ମଝିଆଁ | ବୁଢୀର କାନ କିନ୍ତୁ ବହୁତ ପତଳା, ଟିକିଏ ଖସ୍ ଶବ୍ଦ ହେଲେ ସେ ଚଞ୍ଚଳ ହୋଇଉଠେ | ସେଇଥିପାଇଁ ତ କେହି ତା ଗଛରୁ ବେଲ ଚୋରି କରିବା ପାଇଁ ସାହାସ କରିପାରନ୍ତି ନାହିଁ |

ମୋ ପଢା ଟେବୁଲ୍ ପାଖରୁ ଝରକା ବାଟ ଦେଇ ପ୍ରାୟ ମୁଁ ବୁଢୀକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରେ | ପୂର୍ବୋକ୍ତ ବାହାଦୁରୀ ସବୁରେ ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇ, ବୈଶାଖର ଝାଞ୍ଜି ପ୍ରବାହିତ ଦ୍ୱିପହରରେ ପଢିବାର ଅଭିନୟ କରି, ମୁଁ ପ୍ରାୟ ସୁଯୋଗ ଖୋଜୁଥାଏ, କେମିତି ବୁଢୀ ଗଛରୁ ଗୋଟିଏ ଦୁଇଟା ବେଲ ଆଣିହେବ | ଆଣି ହେବ ନୁହେଁ, ଚୋରି କରି ହେବ | ଯାହା ଦ୍ୱାରା ମୁଁ ବି କିଛି ବାହାଦୁରୀ ଦେଖାଇ ପାରିବି | ବୋଉ ପାଖରୁ କେତେବେଳେ କେମିତି ପଇସା ନେଇ ବହୁଥର ବୁଢୀ ଠାରୁ ବେଲ ତ କିଣିଛି | କିନ୍ତୁ ସେଥିରେ ବା ବାହାଦୁରୀ କାହିଁ ? ବୁଢୀ ପାଖରୁ ବେଲ ଚୋରି କରି ବାହାଦୁରୀ ମାରିବାରେ ରହିଛି, ଏକ ଅନନ୍ୟ ଆତ୍ମତୃପ୍ତି | ଆଉ ଏଇ ଆତ୍ମତୃପ୍ତି ଚରମ ସୀମାରେ ପହଞ୍ଚିଯାଏ ସେଇ ସମାବେଶରେ, ଯେତେବେଳେ ସେଠାରେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଆଗରେ ନିଜର କୃତିତ୍ୱ ସବୁକୁ ଖୋଲି ଦିଆଯାଏ |

ଏମିତି ଏକ ସୁଯୋଗର ପ୍ରତୀକ୍ଷାରେ ଥାଇ ଦିନେ ମୁଁ ଝରକା ଏପଟରରୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲି ଯେ ବୁଢୀ ତାର ଘର ଭିତରକୁ ପଶିଲା | ଗୁଡାଏ ଦିନ ବୁଢୀର ଗତିବିଧି ଉପରେ ନଜର ରଖିବା ଫଳରେ ମୁଁ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଛି ଯେ, ଏ ସମୟରେ ବୁଢୀ ତା ଘର ଭିତରେ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ରହେ | ଏପଟେ ଜୋର୍ ରେ ଗରମ ପଡି ଥିବାରୁ ବାପା ବୋଉ ସହଳ ଶୋଇ ଗଲେଣି ଖରାବେଳଟାରେ | ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ମୁଁ ବାହାରି ପଡିଲି | ବୁଢୀ କିଛି ସମୟ ତା ଘର ଭିତରେ ନିଶ୍ଚୟ ରହିବ | ତେଣୁ ମୁଁ ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ଚାଲିଲି | ଗଛ ପାଖ ହୋଇ ଆସିଲା ବେଳକୁ ମୋ ଛାତିର ସ୍ପନ୍ଦନ ବଢି ଯାଇଥିଲା | ବୁଢୀ ପାଖରୁ ଚୋରି ! ମୁଁ ଭାବି ପାରୁ ନଥିଲି | କିନ୍ତୁ ରତନା, ହରିଆ ମାନଙ୍କର ବାହାଦୁରୀକୁ ସ୍ମରଣ କରି, ନିଜର ଚାଲିକୁ ଯଥା ସମ୍ଭବ ନିଶବ୍ଦ କରି, ଧଡ ପଡ ଛାତି ନେଇ, ମୁଁ ପହଞ୍ଚିଲି ଗଛ ପାଖରେ | ସମୟର ଅପଚୟ ନକରି ଚୁପ୍, ଚାପ୍ ତା ଟୋକେଇରୁ ଦୁଇଟା ବେଲ ଧରି ବାହାରି ଆସୁଛି, ବୁଢୀ ବାହାରି ପଡିଲା ଘର ଭିତରୁ | ତାକୁ ଦେଖି ବେଲ ଦୁଇଟାକୁ ଫୋପାଡି ଦେଇ ଛାନିଆରେ ଦୌଡି ପଳେଇବାକୁ ବସିଛି, ଗୋଡ ଖସିଗଲା, ପଡିଗଲି | ଦୌଡି ଆସିଲା ବୁଢୀ ତା ଭୟଙ୍କର ରଡି ଛାଡି | ଚୁପ୍, ଚାପ୍ ମୁଁ କାକୁସ୍ଥ ହୋଇ ଛିଡା ହୋଇ ଥାଏ, ଥରୁ ଥାଏ ମଧ | ପାଖରେ ଦେଖି ବୁଢୀ କହିଲା – "ହଇରେ ମାଧ, ତୁ ବେଲ ଚୋରି କରୁଥିଲୁ | ରହ ତୋ ବାପାକୁ ଯଦି ଆଜି ନ କହିଛି" | ମୁଁ ଆଉ ବୁଢୀ କଥା ଶୁଣିବା ଅବସ୍ଥାରେ ନଥିଲି | ବାପାକୁ କହିଦେବ ଶୁଣି, ଛାତିରେ ଛନକା ପଶିଗଲା | ଭୟର ରୂପ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଗଲା | ସେଥିରେ ଗର୍ଜନମୁଖୀ ବୁଢୀ ବଦଳରେ, ବେତ ହସ୍ତେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ବାପାଙ୍କର ରୁଦ୍ରମୂର୍ତ୍ତି ପ୍ରତୀୟମାନ ହେଲା | କ୍ଷଣେ ବିଳମ୍ବ ନ କରି, ଦେଲି ଗୋଟିଏ ଦୌଡ | ଭାବୁଥିଲି, ସତରେ ବାହାଦୁରୀ ଅଛି ବୁଢୀ ଠାରୁ ବେଲ ଚୋରି କରିବାରେ, ଯାହା କି ମୋ ଭଳି ପିଲାଙ୍କ ପକ୍ଷେ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ | ଏତେ ସତର୍କତା ସହିତ ଯାଇ ବି ଧରା ପଡିଗଲି | ବାହାଦୁର ବନିବାର ଫଳ ହେଲା ଓଲଟା |

ସେଦିନ ଅପରାହ୍ନଟା ମୋ ପାଇଁ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା ଧୀର ଆଉ ବିଶାଦମୁଖର | ନିଜର ପରାଜୟର ଗ୍ଲାନିରେ ଯେତିକି ସନ୍ତପ୍ତ ହେଉ ନଥିଲି, ତହୁଁ ଅଧିକ ଥିଲା ଆସନ୍ନ ଭୟର ଚେହେରା | ବୁଢୀ ନିଶ୍ଚୟ ସନ୍ଧ୍ୟା ବେଳେ ବାପାଙ୍କୁ କହିବ | ଆଉ ତା ପରେ ସନ୍ଧ୍ୟା ସମୟଟା କଟିବ ବାପାଙ୍କ ବେତ ପ୍ରହାରରେ | ଶିହରୀ ଉଠୁଥିଲି ଭୟରେ | ପ୍ରଥମରେ ଖରାବେଳେ ବାହାରକୁ ଯିବା ମନା, ଦ୍ୱିତୀୟରେ ଚୋରି ଉଦ୍ୟମ, ତେଣୁ ଆଜି ରକ୍ଷା ନାହିଁ | ସେଦିନ ଅପରାହ୍ନର ଆସରରେ ମୁଁ ଥିଲି ଏକରକମ ମୂକ | ବୁଢୀର ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉତ୍ଥାପନ ହେଲା ବେଳକୁ ମୋ ଭିତରର ଭୟ ବଢି ଯାଉଥିଲା | ସମସ୍ତେ ନିଜର ବାହାଦୁରୀ ବଖାଣିବା ବେଳେ ମୁଁ ତାରିଫ ନ କରି ରହି ପାରୁ ନଥିଲି | ମୁଁ ତ ଆଜି ଅଙ୍ଗେ ନିଭେଇଛି, ବୁଢୀ କବଳରୁ ବେଲଟିଏ ଚୋରେଇ ଆଣିବା କେତେ କଷ୍ଟକର ବ୍ୟାପାର |

ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଘରକୁ ଫେରିଲି | ଘର ପାଖ ହେଲାବେଳେ ଦେଖିଲି, ବୁଢୀ ଆମ ଘର ଭିତରୁ ବାହାରି ଆସୁଛି | ତା ହେଲେ ବୁଢୀ ବାପାଙ୍କ ପାଖରେ ଫେରାଦ ହେବାକୁ ଆସିଥିଲା | ନିଜର ଭୟ ଦ୍ବିଗୁଣିତ ହୋଇଗଲା | ତାର ପ୍ରଭାବ ମୁହଁ ଉପରେ ବେଶ୍ ପଡୁଥିଲା | ପାଖ ଦେଇ ଚାଲିଗଲା ବେଳେ ବୁଢୀ ମୁଣ୍ଡ ଟେକି ମୋତେ ଚାହିଁଲା, ଆଉ ମୋର ଏ ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ହସି ଦେଇ ଚାଲିଗଲା | "ହଁ ବଦମାସ୍ ବୁଢୀ, ମୋତେ ମାଡ ଖୁଆଇବ ବୋଲି ଏତେ ଖୁସି | କାହିଁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ତ କିଛି କରିପାରୁନୁ, ଯେଉଁମାନେ ସବୁବେଳେ ତୋ ଗଛରୁ ବେଲ୍ ଚୋରି କରୁଛନ୍ତି | କାଣୀ ବିରାଡିର କୁଜି ଅସରପା ଉପରେ ରାଗ" | ଏ ଥିଲା ମୋର ନୀରବ ଧିକ୍କାର ବୁଢୀ ପ୍ରତି |

ନିଜର ହୃଦ୍ କମ୍ପନକୁ ଯଥା ସମ୍ଭବ ନିଜ ଭିତରେ ଚପାଇ, ବିଶେଷ କିଛି ଘଟି ନଥିବା ଭଙ୍ଗୀରେ ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରି କରି ମୁଁ ଘରେ ପଶିଲି | ଘରେ ବୋଉ ଚୌକି ଉପରେ ବସିଥିଲା | ବାପା ଏପଟ ସେପଟ ହୋଇ ବୁଲୁଥିଲେ | ବୋଉ କହିଲା – " ରାମ ମା ଆସିଥିଲା, ତୋ ପାଇଁ ବେଲ୍ ଦେଇ ଯାଇଛି" |

ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ଅପେକ୍ଷା କରୁଥିଲି, ମୋତେ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କରି ବାପାଙ୍କର ଅଗ୍ନି ଉଦ୍ଗାରଣକୁ | କାରଣ ବୁଢୀ ବେଶ୍ କିଛି ପଦ ମିଶେଇ କହିଥିବ | ସେଇଥିପାଇଁ ବେଲ୍ ମଧ୍ୟ ଦେଖେଇବାକୁ ଆଣିଥିଲା |

ବାପା ପାଟି ଖୋଲିଲେ, କିନ୍ତୁ ବୋଉକୁ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କରି – "ଆଛା ବୁଢୀ ଗାଁ ଛାଡିବାର କେତେ ମାସ ପରେ ରାମ ଜନ୍ମ ହୋଇଥିଲା ?"

ମୁଁ କିଛି ବୁଝି ପାରିଲିନି, ବାପାଙ୍କର ବୋଉ ପ୍ରତି ଏମିତି ପ୍ରଶ୍ନରେ |

ବୋଉ କହିଲା – "ରାମ ବାପା ସାଙ୍ଗରେ ସେ ଚାକିରୀ କରିଥିବା ଜାଗାକୁ ଯିବାର ବର୍ଷେ ପରେ ରାମ ଜନ୍ମ ହୋଇଥିଲା | କଣ ଗୋଟିଏ ଦୁର୍ଘଟଣାରେ, ସେ ଦୁଇ ଜଣ ତାକୁ ଛାଡି ଚାଲି ଯିବା ପରେ ବୁଢୀ ପୁଣି ଗାଁକୁ ଫେରି ଆସିଲା | ତା ଠାରୁ ଏସବୁ ଶୁଣିବା କଥା | ଛୋଟ ପିଲା ଗୁଡାଙ୍କୁ ତାର ଭାରି ସ୍ନେହ | ରାମ କଥା ମନେ ପକାଉଥିବ | ଦେଖୁନ ମାଧ ପାଇଁ ଚାରିଟା ବେଲ୍ ଦେଇଗଲା | ପଇସା ଯାଚିବାରୁ ନେଲା ନାହିଁ" |

ଏବେ ସବୁ ପରିଷ୍କାର ହୋଇଗଲା ମୋ ଆଗରେ | ଆଉ କିଛି ବୁଝେ ବା ନ ବୁଝେ, ମୁଁ ଶାନ୍ତିରେ ନିଶ୍ୱାସ ମାରିଲି ଯେ, ବାପା ରାଗି ନାହାନ୍ତି ମାନେ, ବୁଢୀ ଚୋରି ଉଦ୍ୟମ କଥା ବାପାଙ୍କୁ କହିନାହିଁ | ବୁଢୀ ପାଖରେ କୃତଜ୍ଞତାରେ ମୁଣ୍ଡ ନଇଁଗଲା ଏଇଥି ପାଇଁ ଯେ, ମୋ ମୁଣ୍ଡ ଉପରୁ ଦୀର୍ଘ ୫ ଘଣ୍ଟା ଧରି ଚାପି ହୋଇ ରହିଥିବା ଏକ ବିରାଟ ବୋଝକୁ ସେ ଖଲାସ କରିଦେଇଛି | ମୋତେ ଚୋରିରୁ କ୍ଷାନ୍ତ କରାଇ ସେ ଆଣି ବେଲ୍ ଦେଇ ଯାଇଛି | ହୁଏତ ଭାବିଛି, ବେଲ୍ ଖାଇବା ପାଇଁ ମନ ବଳେଇଥିବା ପିଲାଠାରୁ ବେଲ୍ ଛଡାଇ ସେ ଭଲ୍ କରି ନାହିଁ | ମୁଁ ଦୌଡି ଗଲି ମୋ ପଢା ଟେବୁଲ୍ ପାଖକୁ | ଚେୟାର ଉପରେ ଝୁଙ୍କି ପଡି ଝରକା ବାଟେ ଚାହିଁଲି | ସନ୍ଧ୍ୟାର ସେଇ ପାତଳ ଅନ୍ଧାର ଭିତରେ ଗଛଟା ଦିଶୁଥିଲା ଅତ୍ୟନ୍ତ ମହାନ୍ | ଆଉ ତା ଚାରିପଟେ ନଇଁ ନଇଁ ବେଲ୍ ଗୋଟାଉଥିବା ବୁଢୀଟି ଦିଶୁଥିଲା ଆହୁରି ମହନୀୟ | ପୁଣି ଥରେ ମୁଣ୍ଡ ନଇଁଗଲା |

ଆମ୍ବ ବଉଳ

ବିଜ୍ଞାନୀ ଦାସ, ଡେଟନ୍, ମେରୀଲାଣ୍ଡ

ଆଜି ବି ସେମିତି ଆମ୍ବ ବଉଳର ବାସ୍ନାରେ ତନୁଜାର ସାରା ଶରୀର ମହକିଗଲା । ଏ ଭିତରେ ଏତେ ସବୁ ବସନ୍ତ ବିତି ଯାଇଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେ ବି ଲାଗିଲା, ତା' ଗାଆଁର ବସନ୍ତ ସେମିତି ଅଛି । ଆମ୍ବ ବଉଳର ବାସ୍ନା ବି ସେମିତି ଅଛି । କେବଳ ଅଭାବ ଅଛି ବଉଳର, ଯାହା ସହିତ ସିଏ ଦିନେ ବଉଳ ବସିଥିଲା ।

ଏତେ ବର୍ଷ ଆମେରିକାରେ ରହିଗଲା ପରେ, ଆମ୍ବ ବଉଳର ବାସ୍ନା ତା' ପାଇଁ ଏକ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ପଦାର୍ଥ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ତାପରେ ସେମାନେ ଯେଉଁ ମେରୀଲାଣ୍ଡ ରାଜ୍ୟରେ ରୁହନ୍ତି, ସେଠି ଆମ୍ବ ବଉଳ ଦୁଷ୍ପ୍ରାପ୍ୟ କହିଲେ ଚଳେ । ସିଏ ଯେ ଏହା ଭିତରେ ଓଡିଶା ଆସିନି, ସେମିତି ନୁହେଁ । ତେବେ ଆସିଲେ ଅଧିକାଂଶ ସମୟ ସହରରେ ହିଁ ବିତିଯାଏ; କେବେ କଟକ ତ କେବେ ଭୁବନେଶ୍ୱର । କେବେ ଦିଲ୍ଲୀ ତ କେବେ ବାଙ୍ଗାଲୋର । ଦ୍ୱିତୀୟ କଥା ହେଲା, ଏବେ ଗାଆଁରେ ତା' ପରିବାରର ପ୍ରାୟତଃ କେହି ରହନ୍ତିନି । ଘରଟା ସେମିତି ମୂକସାକ୍ଷୀ ଭଳି ପଡିଥାଏ; କାଳେ କିଏ କେତେବେଳେ ଆସିଯିବେ ।

ହେଲେ ଏ ବର୍ଷ ଆମ୍ବ ବଉଳ ଧରିଥିବା ସମୟରେ ଗାଆଁକୁ ଆସିବାର ଗୋଟିଏ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ଥିଲା । ସେ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ତା' ବଉଳକୁ ନେଇ । ବଉଳର ସ୍ମୃତିକୁ ନେଇ ।

ଅନେକ ବର୍ଷ ତଳେ, ଆମ୍ବ ବଉଳକୁ ଆଣି ଦିହେଁ ପରସ୍ପରକୁ ଖୁଆଇ ବଉଳ ବସିଥିଲେ । ତାପରେ ତନୁଜାର ଘରକୁ ଆସି ପଖାଳରେ ସେଇ ଆମ୍ବ ବଉଳକୁ ପକାଇ ବାଇଗଣ ଭଜା, ଆଳୁ ଭର୍ତ୍ତା ଓ ବଡିଚୁରା ଲଗେଇ ପଖାଳ ଖାଇଥିଲେ । ପଖାଳରେ ଆମ୍ବ ବଉଳ ପଡିଲେ, ତାର ସ୍ୱାଦ ଅଧିକ ବଢିଯାଏ । ତନୁଜାର ଖୁଡି ବଳେଇ ବଳେଇ ଖୁଆଉଥିଲେ । କହୁଥିଲେ, "ମଲା, ତମେ ତ ସବୁ ପିଲା ଅଛ; ଯେତେ ଇଚ୍ଛା ସେତେ ଖାଇଯିବ । ତାହେଲେ ସିନା ବଳ ହେବ ।"

ବଉଳ କହିଲା, "ନାଇଁମ ଖୁଡୀ, ମୋ ବୋଉ ମତେ ଖୋଜୁଥିବ । ମୁଁ ଯାଏ । ଏତେତ ଖାଇଲିଣି । ପେଟ ପୂରିଗଲାଣି ।"

ତନୁଜା କହିଲା, "ଜାଣିଲ ଖୁଡୀ, ଆଜି ଆମେ ଦୁହେଁ ବଉଳ ବସିଲୁ । ତେଣୁ ମୁଁ ଆଉ ତା' ନାଁ ନେବିନି କି ସିଏ ମୋ ନାଁ ନେବନି । ତମେ ଏଇକଥା ମନେରଖିବ । ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ବଉଳ ବୋଲି କହିବି, ତମେ ବୁଝିଯିବ ।"

ଖୁଡୀ ମୁଣ୍ଡ ଟୁଙ୍ଗାରି "ହଁ" କହିଥିଲେ । ତାପରେ ତନୁଜା ବଉଳ ସହିତ ଆର ସାହିକୁ ଯାଇ ତାଙ୍କ ଘରେ ତାକୁ ଛାଡିଦେଇ ଆସିଥିଲା । ସେ ବଉଳର ନାଁ ଥିଲା ପାର୍ବତୀ, ଡାକ ନାଁ ପାର।

ନିଜ ମା' ପେଟର ଭଉଣୀ ସହିତ ବି କଳି ଝଗଡା ହୁଏ । ହେଲେ ପାର ସହିତ ତନୁଜାର ଝଗଡା ସେ ଗାଁରେ କେହି କେବେ ଶୁଣିନଥିବେ କି ଦେଖିନଥିବେ । କ୍ଷୀର, ନୀର ଭଳି ଦୁଇଜଣଙ୍କ ଭିତରେ ଅନେକ ସ୍ନେହ, ମମତା । ଦୁହେଁ ଗୋଟିଏ ସ୍କୁଲରେ ପଢନ୍ତି । ତନୁଜା ପାଠରେ ବିଚକ୍ଷଣ; ହେଲେ ପାର ପାଠରେ ସେତେ ବିଚକ୍ଷଣ ନୁହେଁ । ତେବେ ଗୀତ, ନାଚ, ନେତୃତ୍ୱରେ ପାରି ବିଚକ୍ଷଣ । ମୋଟ ଉପରେ ଦୁଇଜଣ ଦୁଇଜଣଙ୍କ ଗୁଣର ପରିପୂରକ । ସେମାନେ ଅଲଗା ଅଲଗା ସାହିରେ ରୁହନ୍ତି । ତେଣୁ ବେଳେବେଳେ ସାହି ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଛୋଟଛୋଟ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦିତା ଲାଗିଯାଏ । ଭାଲୁକୁଣୀ ଓଷାରେ କେଉଁ ସାହିର ମେଢ ଭଲ ହେବ । ଦୋଳ ପୂନେଇଁରେ କେଉଁ ସାହିର ବିମାନ ଭଲରେ ସଜା ହେବ । ତେବେ ସେସବୁ ତନୁଜା ଓ ପାର ମଧ୍ୟରେ ଫାଟ ସୃଷ୍ଟି କରିପାରନ୍ତିନି ।

ଓଡିଶାର ଗାଁ ଗହଳିରେ ବାରମାସରେ ତେର ପରବ । ସବୁ ପରବରେ କେତେବେଳେ ପାର ତାଙ୍କ ଘରକୁ ତନୁଜାକୁ ଡାକିନିଏ ତ କେତେବେଳେ ତନୁଜା ପାରକୁ ଡାକିନିଏ । ତନୁଜାର ମା' ସବୁବେଳେ ବାହାର କାମରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହିଯାନ୍ତି । ତନୁଜାର ଖୁଡୀ ହିଁ ତନୁଜା କଥା ବୁଝନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଦୁଇଟି ପୁଅ; ଝିଅ ନଥିଲେ । ସାରା ଘରେ ତନୁଜା ଗୋଟିଏ ବୋଲି ଝିଅ । ତେଣୁ ମା ଘରେ ନଥିଲେ ବି ଖୁଡୀ ତାର ସବୁ ଇଚ୍ଛା ପୂରଣ କରନ୍ତି । ସେଇଭଳି ପାରକୁ ବି ସିଏ ଆପଣେଇ ନିଅନ୍ତି ଓ ତନୁଜା ଭଳି ସ୍ନେହ ଦେଖାନ୍ତି ।

ଯେତେବେଳେ ବିଲରେ ସୋରିଷ ଫୁଲ ଫୁଟିଆସେ, ଦୁଇ ସାଙ୍ଗ ସୋରିଷ ଖେତକୁ ଯାଇ ଫୁଲ ତୋଳି ଆଣନ୍ତି । ଖୁଡୀ ସେ ଫୁଲର ପତରପୋଡା ତିଆରି କରନ୍ତି ଓ ଦୁଇ ସାଙ୍ଗ ଖୁସି ହୋଇ ଖାଆନ୍ତି । ସେଇ ସୋରିଷ ଖେତ ଦିନେ ପାର ପାଇଁ କାଳ ହେଲା ।

ପାରର ସାହିରେ ଗୋଟିଏ ବାଳୁଙ୍ଗା ପିଲା ରହୁଥାଏ; ତା ନାଁ ହେଲା କନିଷ୍କ । ସେ ସମୟରେ ଲୋକମାନେ ସରଳ ଥିଲେ । ତେବେ ଜଣେଜଣେ ବାଳୁଙ୍ଗା ପିଲା ମଧ୍ୟ ଥାଆନ୍ତି । କନିଷ୍କର ବାପା କଲିକତାରେ କାମ କରନ୍ତି । ଘରେ କେବଳ ମା' ଓ ଜେଜେମା ରହନ୍ତି । କନିଷ୍କକୁ ଅତି ଗେହ୍ଲା କରି ତା' ଜେଜେମା ତାକୁ ଖରାପ କରିଦେଲେ । ପାଠଶାଠରେ ମନ ରଖେନି । ତେଣୁ ସ୍କୁଲରେ ମାଡ ଖାଏ । ଥରେ ପଞ୍ଚମ ଶ୍ରେଣୀରେ ସାର୍ ଗୋଟିଏ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିଥିଲେ । ସର୍ତ୍ତ ରଖିଥିଲେ ଯିଏ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ନ ଦେଇପାରିବ, ସିଏ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର

ଦେଇଥିବା ପିଲାଠାରୁ କାନମୋଡା ଖାଇବ । ସେଇଥିପାଇଁ ତନୁଜାଠାରୁ କନିଷ୍ଠ କାନମୋଡା ଖାଇଥିଲା । କାନମୋଡା ଖାଇ ସିଏ ରାଗିକରି ରହିଥିଲା ଓ କେମିତି ପ୍ରତିଶୋଧ ନେବ ଭାବୁଥିଲା ।

ତା ପରବର୍ଷ ସେମାନଙ୍କ ସ୍କୁଲ୍ ବଦଳିଗଲା । କନିଷ୍ଠ ବାଳକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହାଇସ୍କୁଲରେ ପଢିଲା ଓ ତନୁଜା ଏବଂ ପାର ବାଳିକା ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ପଢିଲେ । ସେତେବେଳେ ମାଇନର ସ୍କୁଲ୍ ଓ ହାଇସ୍କୁଲ୍ ଗୋଟିଏ ସ୍କୁଲରେ ଥିଲା ଓ ସେ ସ୍କୁଲ୍‌କୁ ହାଇସ୍କୁଲ୍ ନାମରେ ନାମିତ କରାଯାଉଥିଲା । ସେମାନଙ୍କ ବୟସ ବଢିଲା । କିଶୋରୀରୁ ଯୁବତୀ ହୋଇଯିବା ପରେ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ କେତେଟା ସାମାଜିକ ଚଳଣି ଲାଗୁ ହୋଇଗଲା । ତଥାପି ଦୁଇଜଣଙ୍କର ସୋରିଷ ଫୁଲ ଫୁଟିଲେ ସୋରିଷ ଖେତକୁ ଯିବା ବନ୍ଦ ହୋଇନଥିଲା । ଖୁଡୀ ଉପଦେଶ ଦିଅନ୍ତି, "ଭାଇଙ୍କ ଭିତରୁ ଜଣକୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇକି ଯିବ; ଫୁଲ ନେଇ ପଳେଇ ଆସିବ । ବେଳେବେଳେ ସେମାନେ ସେମିତି କରନ୍ତି, ପୁଣି ବେଳେବେଳେ ଦୁଇଜଣ ଏକା ଚାଲିଯାଆନ୍ତି ।

ସେତେବେଳକୁ ଦୁଇଜଣଙ୍କୁ ଚଉଦ ବର୍ଷ ହୋଇଥାଏ । ଦୁଇଜଣ ସୋରିଷ ଖେତରେ ବୁଲୁଥାନ୍ତି । ଗୁଣୁଗୁଣୁ ହୋଇ ଗୀତ ଗାଉଥାନ୍ତି ଓ ବେଳେବେଳେ ଲୁଚକାଳି ଖେଳ ଖେଳୁଥାନ୍ତି । ଏମିତି ସମୟରେ କେତେବେଳେ ଆସି କନିଷ୍ଠ ତନୁଜାକୁ ମାଡିବସିଲା । ତନୁଜା ପାଟିକରି ଚିତ୍କାର କରିବାରୁ, ପାର ଆସି ପହଞ୍ଚିଗଲା ଓ ତନୁଜାକୁ ରକ୍ଷା କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲା । ହେଲେ କନିଷ୍ଠର ବଳ ସେମାନଙ୍କ ତୁଳନାରେ ଅଧିକ । ସିଏ ପାରକୁ ଧମକଦେଲା । ହେଲେ ପାର ନ ଶୁଣିବାରୁ, ତନୁଜାକୁ ଛାଡି ପାରକୁ ଧରି ଟେକିନେଲା ଓ ଜୋରରେ ଦଉଡିଯାଇ କେଉଁଠି ଲୁଚିଗଲା । ତନୁଜା ସେ ସୋରିଷ ଖେତ ସାରା ଖୋଜି ତାକୁ ପାଇଲାନି । ତାପରେ ପାଖ ଖେତରେ ଖୋଜି ମଧ ପାଇଲାନି । ଏମିତି ଖୋଜିଖୋଜି ବୁଲୁଥିବା ବେଳେ ଦାଦାଙ୍କ ପୁଅ ବୁଲା ଆସି ପହଞ୍ଚିଲା । ସେମାନଙ୍କର ଏତେ ଡେରି କାହିଁକି ହେଉଛି ବୋଲି ଖୁଡୀ ତାକୁ ପଠେଇଥିଲେ । ବୁଲା ଆସିବାରୁ ତନୁଜା ତାକୁ ସବୁ କହିଲା ଓ ସେ କନିଷ୍ଠକୁ ଧରିକି କେମିତି ପାନେ ଦିଆଯିବ, ସେ ପରାମର୍ଶ ଦେଲା । ତାପରେ ସେମାନେ ଖୋଜିଖୋଜି ପାରକୁ ପାଇଲେ । ହେଲେ ପାରର ଅବସ୍ଥା ଭଲନଥିଲା । କନିଷ୍ଠ ପଳେଇଯାଇଥିଲା ।

ସେଇଦିନରୁ ସବୁକିଛି ବଦଳିଗଲା । ପାରକୁ ତା' ମାମୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଦିଲ୍ଲୀକୁ ପଠେଇ ଦିଆଗଲା । ତନୁଜାର ସ୍ୱାଧୀନତା ଉପରେ କଟକଣା ଲଗାଗଲା । ବୁଲା ତାର ଗାର୍ଡ ହୋଇ ରହିଲା ।

ସେଇଦିନଠାରୁ କନିଷ୍ଠ ଉପରେ ପ୍ରତିଶୋଧ କେମିତି ନିଆଯିବ, ସେନେଇ ତନୁଜା ଚିନ୍ତା କରିଆସୁଥିଲା । ଜେଜେମା ବୁଝାଉଥିଲେ, "ଦେଖେ, ସିଏ ପୁଅପିଲାଟା, ତାର ତ କିଛି ହେବନି । ଗାଆଁରେ ଯଦି ନିଶାପ ବସେ, ଓଲଟା ତୋର ଓ ପାରର ଅଧିକ ବଦନାମ ହେବ । ତେଣୁ ସବୁଠୁ ଭଲ ନିଜେ ସାବଧାନ ରହିବା । ବଢିଲାକୁଢିଲା ଝିଅ, ଟିକେ ବଦନାମ ହେଇଗଲେ, ସାରା ପରିବାରର ଇଜ୍ଜତମହତ ମାଟିରେ ମିଶିଯିବ ।" ତନୁଜା ସେସବୁ ବିଷୟରେ ପ୍ରତିବାଦ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଥିଲେ ବି ତା' ସହିତ କେହି ନଥିଲେ । ସେଇଦିନଠାରୁ କନିଷ୍ଠକୁ ଗାଁରେ ଦେଖିଲେ ତନୁଜାର ମୁଣ୍ଡ ଉପରକୁ ରକ୍ତ ଚଢିଯାଏ ଓ ତା' ମନରେ ପ୍ରତିଶୋଧର ଅଗ୍ନି ଜଳିଉଠେ । ମନେମନେ ସିଏ ଦ୍ରୌପଦୀଙ୍କ ଭଳି ଶପଥ ନେଇଥିଲା, "କନିଷ୍ଠ ମରିବାଦିନ ମୁଁ ମାଂସ ରାନ୍ଧିକି ସାରା ଗାଁରେ ଭୋଜି ଦେବି ।"

ତାପରେ ଆଉ ତନୁଜାକୁ ଗାଁ ଭଲ ଲାଗିଲାନି । ଆମ୍ବ ଗଛରେ ବଉଳ ହେଲେ, ତାର ମହକ ତା ତନ୍ତ୍ରୀରେ ବି ପ୍ରବେଶ କରେ । ତେବେ ସିଏ ଉଲ୍ଲସିତ ହୋଇପାରେନି । ବଉଳକୁ ଝୁରିହୁଏ । କନିଷ୍ଠର ମୃତ୍ୟୁ ପାଇଁ ସିଏ ଠାକୁରଙ୍କୁ ବି ଅନେକ ଡାକିଛି । ଅଜବଅଜବ କଥା ବି ଭାବିଛି କନିଷ୍ଠର ମୃତ୍ୟୁକୁ ନେଇକି । ସେତେବେଳେ ତାର ପ୍ରେତ ମାନଙ୍କ ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ ଥିଲା । କୋଉ ଗୋଟିଏ ପ୍ରେତ କନିଷ୍ଠକୁ ଖାଇଯାଆନ୍ତା କି ? ତାକୁ ବିଜୁଳି ଚଡକ ମାରନ୍ତା କି ? ତାକୁ ସରୀସୃପ ଆଘାତ କରନ୍ତା କି; ତାକୁ କିଛି ବଡ ଧରଣର ରୋଗ ହୁଅନ୍ତା କି ? ଏମିତି ଅନେକ କିଛି । ହେଲେ କନିଷ୍ଠର କିଛି ହୁଏନି । କନିଷ୍ଠର ବଦମାସୀ କୀର୍ତ୍ତି କାରନାମା ସବୁବେଳେ ଶୁଣାଯାଏ । କୋଉ ନୂଆ ବୋହୂ ବାଡିକୁ ପରିସ୍ରା କରି ଯାଇଥିଲା, ଉଠି ଦେଖେ ତ କନିଷ୍ଠ ତା' ପଛରେ ଆସି ଉଭା । କେଉଁ ଝିଅଟିଏ ସ୍କୁଲ୍‌ରୁ ଏକୁଟିଆ ଫେରୁଥିଲା, କନିଷ୍ଠ ତାକୁ କୁଣ୍ଢେଇ ପକେଇଲା । ଏମିତି ସବୁ କଥା । ହେଲେ, "ଆଲୋ ସଖୀ, ଆପଣା ମହତ ଆପେ ରଖି" ଛଳରେ ସମସ୍ତେ ଫୁସ୍‌ଫାସ୍ ହୁଅନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ନିଶାପ ବସେନି କି କନିଷ୍ଠ ଉପରେ କିଛି ବି ଦଣ୍ଡାଦେଶ ହୁଏନି । ବରଂ ତା' ଜେଜେମା ଆହୁରି ଫୁଲେଇ ହେଇ ଗାଁ ସାରା କହିବୁଲେ, "ମଲା, ମୋ ନାତିଟା ଭେଣ୍ଡିଆ ହେଇଗଲାଣି ତ । ତମେ ସବୁ ସେଥିପାଇଁ ଜଳୁଛ, ତାକୁ ଦେଖି ସହି ପାରୁନା । ତା' ନାଁରେ ଏତେକଥା ଲଗେଇକୁଟେଇ କହୁଛ ।"

ବଉଳ ଆଉ ତାଙ୍କ ଗାଁକୁ କେବେ ଫେରିଲାନି । ତା' ମନରେ କନିଷ୍ଠ ପାଇଁ ଯେଉଁ ଆଘାତ ଲାଗିଲା, ଶରୀରରେ ଯେଉଁ କାଳିମା ଲାଗିଲା, ସେଥିପାଇଁ ତାକୁ ସେ ଗାଁକୁ ଆସିବାକୁ ଡରଲାଗେ । ହେଲେ କନିଷ୍ଠର କିଛି ହେଲାନି । କିଛିଦିନ ପରେ ସିଏ ବାହାସାହା ହୋଇ ଗାଁର ନେତା ହୋଇଗଲା । ସମସ୍ତେ କନିଷ୍ଠ ବାବୁ କହି ତା ପଛରେ ଦଉଡୁଥିଲେ । କନିଷ୍ଠକୁ ବାହା ହୋଇଥିବା ନାରୀଟି ପ୍ରତି ମନେମନେ ଅନୁଗ୍ରହ ଜାଗେ । ହେଲେ ହୃଦୟ ଭିତରେ ଥିବା ପ୍ରତିଶୋଧର ଭାବନା କେବେ ପ୍ରଶମିତ ହୁଏନି ।

ବଉଳ ସହିତ ବି ଆଉ ତନୁଜାର ଭେଟ ହୋଇନି । ଦିଲ୍ଲୀରେ ସିଏ ହାଇସ୍କୁଲ୍ ପରେ ଗୋଟିଏ ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନୀ ସଙ୍ଗୀତ ସ୍କୁଲରେ ଭର୍ତ୍ତି ହୋଇଥିଲା ବୋଲି ବୁଲା କହୁଥିଲା । ତେବେ ଝିଅଙ୍କ ପାଇଁ ତ ହଜାର କଟକଣା । ହାଇସ୍କୁଲ୍ ପରେ ତନୁଜାକୁ କଲେଜ ଓ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟରେ ବି ଅନେକ ସଂଘର୍ଷ କରି ପଢିବାକୁ ପଡିଛି । ସେଇ ସଂଘର୍ଷ ଭିତରେ ସିଏ ନିଜକୁ ବି ଭୁଲିଯାଇଥିଲା । ସେତେବେଳେ ତ ଏମିତି ମୋବାଇଲ୍ ଫୋନ୍‌ର ପ୍ରଚଳନ ନଥିଲା କି ଗାଁରେ ବି ଘରେଘରେ ଟିଭି ନଥିଲା । ଖଣ୍ଡେ ଚିଠି ପାଇବାକୁ କେତେଦିନ ଲାଗିଯାଉଥିଲା । ପୁଣି ଗାଁରେ ଗୁଡିଏ ଲୋକ ଥାଆନ୍ତି, ଅନ୍ୟର ଚିଠିକୁ ବି ଚୋରେଇ ନେଇ ରଖିଦିଅନ୍ତି ।

ଯେଉଁଦିନ ତନୁଜା ଗାଁ ଛାଡି କଟକରେ କଲେଜରେ ପଢିବାକୁ ଆସିଲା, ନିଜର ଭାଗ୍ୟକୁ ଧନ୍ୟ ମନେକରିଥିଲା । ଏବେ ତାକୁ ସେ ପୋଡାମୁହାଁ କନିଷ୍ଠକୁ ଛାଡି ଫୁଲେଇ ଗାଁ ଦାଣ୍ଡରେ ବାଟ ଚାଲିବାର ଦେଖିବାକୁ ପଡିବନି । କେବେକେବେ ଛୁଟି ହେଲେ, ସିଏ

ମାମୁଘର ଗାଁକୁ ଚାଲିଯାଏ । ହେଲେ, ନିଜେ ଜଣେ ଝିଅ ହେବାର ପରିଧି ଭିତରେ ରହେ । ମନେମନେ ଭାବେ ବଡ ହୋଇ ସିଏ ଗୋଟିଏ ପୋଲିସ୍ ଅଫିସର ହେବ, ନହେଲେ ପୋଲିସ୍ ଅଫିସର୍‌ର ସ୍ତ୍ରୀ । ତାହେଲେ, କନିଷ୍ଟ ଭଳି ଲୋକଙ୍କୁ ନେଇ ଜେଲ ଭିତରେ ଠୁଙ୍କିଦେବ । ପୁଣି ବେଳେବେଳେ ଭାବେ ଗୋଟିଏ ଆଇ.ଏ.ଏସ୍ ଅଫିସର ହେବ । କନିଷ୍ଟକୁ ଧୂଳିସାତ୍ କରିଦେବ । ସେଥିପାଇଁ ପଢାପଢିରେ ଅଧିକ ଧ୍ୟାନ ଦିଏ । ଅନ୍ୟ ଝିଅଙ୍କ ଭଳି ଏଣୁତେଣୁ କଥାରେ ମୁଣ୍ଡ ପୁରାଏନି । ସେଇଥିପାଇଁ ସିଏ ସବୁ ବିଷୟରେ ଭଲ ମାର୍କ ରଖିଲା, ସବୁବେଳେ ଫାଷ୍ଟକ୍ଲାସ୍ ପାଇଲା ଓ ଜେ.ଏନ୍.ୟୁରେ ମାଷ୍ଟରସ୍ କରିବାକୁ ଗଲା । ସେଇଠି ଭେଟହେଲେ ଆଦିତ୍ୟ । ତାପରେ ଆରମ୍ଭହେଲା ପ୍ରେମ, ବିବାହ ଓ ଉଚ୍ଚଶିକ୍ଷା ପାଇଁ ଆମେରିକା ଆଗମନ ।

ଆମେରିକାରେ ଅନେକ ବର୍ଷ ଧରି ଜୀବନ ସଂଘର୍ଷରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହିଗଲା । ମା' ହେବା ପରେ ତନୁଜାର ମନସ୍ତତ୍ତ୍ୱରେ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସିଥିଲା । ସିଏ ଅଧିକ ଧୈର୍ଯ୍ୟଶୀଳା, ମମତାମୟୀ ଓ ସହୃଦୟୀ ହୋଇଗଲା । ହେଲେ ବି କନିଷ୍ଟକୁ କେବେବି କ୍ଷମା କରିପାରିନଥିଲା । ଆମେରିକାରେ ଅନେକ ନୂଆ ସାଙ୍ଗସାଥୀ ହୋଇଗଲେ । ଜୀବନରେ କେତେ ଯେ ସବୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସିଗଲା, ସେ କଥାର ହିସାବ କରିବାକୁ ବି ସମୟ ମିଳେନି । ସବୁ ଯେମିତି ଯନ୍ତ୍ରବଦ୍ଧ ହୋଇଯାଏ । ସକାଳୁ ଉଠିବା, ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାରିବା, ପିଲାଙ୍କୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ସ୍କୁଲ୍ ପଠେଇବା, ନିଜ କାମକୁ ଯିବା, ରୋଷେଇ କରିବା, ଘର ସଫା, ସପ୍ତାହ ଶେଷରେ ବଜାର ସଉଦା, ସାଙ୍ଗସାଥୀ ଓ ସଂପର୍କର ନାନା ଔପଚାରିକତା ପାଳନ କରିକରି ମସ୍ତିଷ୍କ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଗଲା, ପରିପୂକ୍ତ ହୋଇଗଲା । ପିଲାଦିନ, ବଉଳ, ସେସବୁ କଥା ସ୍ମୃତିରେ ଥାଏ ସିନା, ହେଲେ ସ୍ମୃତିରୁ ବାହାର କରି କିଛିଟା ସମୟ ତା' ସହିତ ବିତାଇବା ପାଇଁ ସମୟ ମିଳେନି ।

ମେରୀଲାଣ୍ଡରେ ଯେଉଁ ଋତୁକୁ ବସନ୍ତ ଋତୁ କୁହାଯାଏ, ସେତେବେଳେ ପ୍ରଥମେ ଟୁଲିପ୍ ଫୁଲ ଫୁଟେ । ତାପରେ ଚେରି ଫୁଲ ଫୁଟି ନିଜର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ବିଛାଇଦିଏ । ହେଲେ କିଛିଦିନ ଭିତରେ ହିଁ ସେ ଚେରିଫୁଲ ଆଉ ଫୁଲ ହୋଇ ରହେନି, ପତ୍ରରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଏ । ତାପରେ ଫୁଟେ ଆଦ୍ଦାଲିଆ ଫୁଲ୍; ଧଳା, ନାଲି, ନୀଳ, ହଳଦିଆ, କେତେ ସବୁ ରଙ୍ଗରେ କିଛିଦିନ ପାଇଁ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟରେ ଭରି ରହେ, ପୁଣି ପତ୍ରରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଏ । ବିଶ୍ୱର ଉଷ୍ଣତା ବୃଦ୍ଧି ପାଇଁ ଏବେ ଆଉ ପ୍ରକୃତିର ଋତୁ ଉପରେ ଆଗଭଳି ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ରହୁନି । ତେବେ ବସନ୍ତ ଆସିଲେ, ଫୁଲର ପରାଗ ଆଲର୍ଜି ପାଇଁ ତନୁଜା ଘରେ ବନ୍ଦ ହୋଇ ରହେ, ବାହାରକୁ ବାହାରିବାକୁ ସାହସ କରେନି । ସେତେବେଳେ ତନୁଜାର ନିଜ ଗାଁର ବସନ୍ତ ଋତୁ ମନେପଡେ, ବଉଳ ମନେପଡେ, କୋଇଲିର କୁହୁତାନ ମନେପଡେ ।

ଏବେ ପିଲାମାନେ ସମସ୍ତେ ବଡ ହୋଇଗଲେଣି । ଘର ଛାଡି ନିଜନିଜ ଅଧ୍ୟାପନାରେ ବ୍ୟସ୍ତ । ବୁଲା ଦୁଇମାସ ତଳେ ଫୋନ୍ କରି ଜଣେଇଥିଲା, "କନିଷ୍ଟ ମରିଗଲା ।"

ତନୁଜାର ଆନନ୍ଦ କହିଲେ ନସରେ । କନିଷ୍ଟ ଭଳି ଜଣେ ମଣିଷର ତ ବହୁତ ପୂର୍ବରୁ ମରିବାର ଥିଲା । ତାର ମୃତ୍ୟୁ ପାଇଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ କେତେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିନି ସେ । ବଉଳ ବି ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥିବ ନିଶ୍ଚୟ । ତା' ପାଇଁ ବଉଳ ଅପମାନିତ ହୋଇ ତା' ନିଜ ଗ୍ରାମରୁ ନିର୍ବାସିତ ହେଲା । ତନୁଜା ହାଇସ୍କୁଲରେ ଦୁଇବର୍ଷ କାଳ ବଉଳ ବିନା କଟେଇଲା । ବଉଳ ସହିତ ଏତେ ବର୍ଷର ଦେଖା ନହେବା ବି ସେଇ କନିଷ୍ଟ ପାଇଁ । ଶେଷରେ ତାର ମୃତ୍ୟୁ ହେଲା ।

ଖୁସିରେ ଗଦ୍‌ଗଦ୍ ହୋଇ ତନୁଜା ପଚାରିଲା, "କେମିତି ମଲା ସିଏ ? କଣ ହେଲା ?"

ବୁଲା ଉତ୍ତର ଦେଲା, "ରାତିରେ କଟକରୁ ଗାଁକୁ ଫେରୁଥିଲା । ବାଟରେ ଆକ୍‌ସିଡେଣ୍ଟ ହୋଇଗଲା ।"

ଅନ୍ୟ କାହା କଥା ହୋଇଥିଲେ ତନୁଜା "ଆହା, ଚୁଚୁ" କହିଥାନ୍ତା । କିନ୍ତୁ କନିଷ୍ଟ ଯେ ମଲା, ସେଇ ଘଟଣାରେ ସିଏ ଖୁସି ଥିଲା । ଏବେ ତାକୁ ଗାଁକୁ ଯିବାକୁ ଖରାପ ଲାଗିବନି । ଏବେ ସିଏ ବଉଳର ସାହିକୁ ଯାଇ ଆରାମରେ ବୁଲିପାରିବ । ତାକୁ ଲାଗିଲା ଯେମିତି କନିଷ୍ଟର ଡ୍ରାଇଭର୍ ଭୀମସେନ ସାଜି କନିଷ୍ଟର ଜାନୁ ଭାଙ୍ଗିଛି ଓ ଦୁର୍ଯୋଧନ ଭଳି ଖଳମତି କନିଷ୍ଟର ରକ୍ତରେ ତନୁଜା ତାର ଅଜଡା କେଶ ବାନ୍ଧୁଛି ।

ଏମିତି ଭାବୁଥିବାରୁ ତା' ନିଜକୁ ଖରାପ ଲାଗିଲା । ଗାଜାରେ ଯୁଦ୍ଧ ଚାଲିଛି, ପ୍ରତିଦିନ ହଜାରହଜାର ଲୋକ ମରୁଛନ୍ତି । କେତେ ବାଳୁତ ପିଲା ଅନାଥ ହେଉଛନ୍ତି, କେତେ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକ ବିଧବା ହେଉଛନ୍ତି; କେତେ ଜନନୀ ସନ୍ତାନ ଦୁଃଖରେ ଲୁହ ଢାଳୁଛନ୍ତି । ଯୁଦ୍ଧ ବିରୁଦ୍ଧରେ ତାର ବେଳେବେଳେ ପ୍ରତିବାଦ ଆସେ । ତେବେ ମହାଭାରତର କାହାଣୀ ମନେପକେଇ ସିଏ ଯେତେବେଳେ ଦ୍ରୌପଦୀଙ୍କୁ ଭାବେ, ସେତେବେଳେ ମହାଭାରତ ଯୁଦ୍ଧ ବିରୁଦ୍ଧରେ ତାର ପ୍ରତିବାଦ ଉଠେନି, ବର ଯୁଦ୍ଧ ସପକ୍ଷରେ ଅସ୍ତ୍ର ଟେକିଧରିବାକୁ ତା' ମନରେ ଜାଗରଣ ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ ।

କନିଷ୍ଟର ମୃତ୍ୟୁରେ ସିଏ ସତରେ ଖୁସି ଥିଲା । ତେଣୁ ଆସନ୍ତା ଫେବୃୟାରୀ ମାସରେ ଓଡିଶା ଗଲେ ଗାଁକୁ ଯାଇ ପାଞ୍ଚଦିନ ରହିବ ବୋଲି ମନେମନେ ସ୍ଥିର କରି ନେଲା । କନିଷ୍ଟ ବିନା ଗାଆଁଟା ତାକୁ ବହୁତ ଭଲ ଲାଗିବ ।

ବଉଳ ସହିତ ଭେଟ ହୁଅନ୍ତା କି ?

ହେଲେ ବଉଳ ଏବେ କୋଉଠି ଥିବ ?

୨୦୨୪ ମସିହା ଫେବୃୟାରୀ ମାସ, ୧୪ ତାରିଖ । ସରସ୍ୱତୀ ପୂଜା ଚାଲିଥିଲା । ପାଖ ଗାଁର କ୍ଲବ୍ ଘରେ ହେଉଥିବା ପୂଜା ଜୋରରେ ଶୁଣା ଯାଉଥିଲା । ଛାତ ଉପରେ ଲୁଗା ଶୁଖାଇବାକୁ ଯାଇଥିଲା ତନୁଜା । ଛାତକୁ ଲମ୍ବି ଆସିଥିବା ଆମ୍ବ ଗଛର ଶାଖାରେ ବଉଳ ଧରିଥିଲା । ସେ ବଉଳକୁ କିଛି ଛିଡେଇ ଶୁଙ୍ଘିଲା ତନୁଜା । "ଆଃ, କି ବାସ୍ନା ?" ବଉଳର ସ୍ମୃତି ଭାସିଆସିଲା । ପିଲାଦିନ କଣ ଆଉ ଫେରିଆସିବ ? ତନୁଜାର ଚେତନା ଓଲଟା ପ୍ରଶ୍ନ କଲା, "ସତରେ ତନୁଜା, ତୁ କଣ ସେ ପିଲାଦିନ ଫେରିଆସିବାକୁ ଚାହୁଁ?"

ସତକଥା ହେଲା, ତନୁଜା ସେ ପିଲାଦିନକୁ ଫେରିଆସିବାକୁ ଚାହେଁନି । ଯେଉଁଠି ଗୋଟିଏ ଝିଅର ସ୍ୱାଧୀନତା ଉପରେ ଅଜସ୍ର କଟକଣା ଲଗାହୁଏ; ଯେଉଁଠି ଗୋଟିଏ ଦୁଷ୍ଟ ପୁଅପିଲାକୁ ଶାସନ ବଦଳରେ, ପ୍ରଶୟ ଦିଆଯାଏ, ଯେଉଁଠି ଗୋଟିଏ ଝିଅକୁ ପାଟି ଖୋଲି ନିଜ ପ୍ରତିବାଦ ଜଣେଇବାକୁ ବି ବାରଣ କରାଯାଏ, ସେଇଭଳି ସମୟକୁ କଣ ସତରେ ତନୁଜା ଫେରିଯିବାକୁ ଚାହେଁ ? କେବେ ନୁହେଁ । ଆମେରିକାରେ ଏତେଦିନ ରହିବା ପରେ ତନୁଜା ବୁଝିଛି ଆତ୍ମସମ୍ମାନ କଣ, ସ୍ୱାଧୀନତା କଣ, ସବୁ କାମ କରି ପାରିବାର ସନ୍ତୋଷ କଣ । ସିଏ ବର୍ତ୍ତମାନର ତନୁଜାକୁ ହିଁ ଭଲପାଏ, ଯିଏ ସ୍ୱାଧୀନ, ଯିଏ ରୋଜଗାର କ୍ଷମ, ଯିଏ ଏକାଏକା ସାତ ସମୁଦ୍ର, ତେର ନଈ ସେପାରିରେ ଥିବା ଦେଶରୁ ନିଜ ଦେଶକୁ ଯାତ୍ରା କରିପାରେ । ଯିଏ ସବୁ ସୁବିଧା, ଅସୁବିଧାରେ ପରସ୍ଥିତି ସହିତ ଖାପ ଖୁଆଇ ଚଳିପାରେ । ତେବେ ହଁ, ବଉଳ ସହିତ ବିତେଇଥିବା ସମସ୍ତ ଦିନକୁ ସିଏ ଭଲପାଏ; ସ୍ମରଣ କରେ ଓ ସେସବୁ ଦିନକୁ, ବଉଳର ସ୍ମୃତିକୁ ଭଲପାଏ ।

ହଠାତ୍ କିଏ ଜଣେ ଆସି ତନୁଜାର ଆଖି ବନ୍ଦ କରି ଧରିଲା । "ଆରେ କିଏ ?" ତନୁଜା ପଚାରିଲା ।

"ମୋ ପାଟି ବାରି କହତ ମୁଁ କିଏ ?" - ଗୋଟିଏ ନାରୀ କଣ୍ଠର ସ୍ୱର ।

"ଭାଉଜ ?"

"ନା" ।

"ଡଲି ଅପା ।"

"ନା । ଜଣାପଡୁଛି ତୁ ଆମେରିକାରେ ରହି ତୋର ମୁଣ୍ଡ ବିଦେଶିଆ ହେଇଗଲାଣି । ନହେଲେ ଏତେ ବୋକୀ ତ ତୁ ନଥିଲୁ ।"

"ହେ, ମୋ ଆଖି ଛାଡ ତ ପ୍ରଥମେ । ହଉ ହେଲା, ମୁଁ ବୋକୀ, ସ୍ୱୀକାର କଲି ।"

ସେ ନାରୀ ଜଣକ ଯେବେ ତନୁଜାର ଆଖି ଛାଡିଦେଲେ, ତନୁଜା ନିଜ ଆଖିକୁ ବିଶ୍ୱାସ କରିପାରିଲାନି । ତା ସାମନାରେ ତା' ବଉଳ ଥିଲା ।

ଦୀର୍ଘ ଚାଳିଶି ବର୍ଷ ପରେ ଦୁଇବନ୍ଧୁ ପୁଣି ମିଶିଲେ । ବଉଳକୁ ଚିହ୍ନିବାରେ କିଛି ବି ଅସୁବିଧା ହେଲାନି । ତନୁଜା କହିଲା, "ଜାଣିଲୁ ବଉଳ, ତତେ ମୁଁ ବହୁତ ମନେପକୋଉଥିଲି ।"

"ମୁଁ ବି । ଭାବୁଥିଲି, ଏବେ ତ ସେ କନିଷ୍ଟ ନାହିଁ । ଆଉ ସେଭଳି ସମୟ ନାହିଁ । ଆମେ ଦୁଇଜଣ ଏବେ ମୁକ୍ତ ଭାବେ ଗାଁ, ବିଲ, ବାଡି ସବୁ ବୁଲିବୁଲି ଦେଖିବା ଓ ଆମ ସମୟକୁ ସାଉଁଟିବା ।"

ଖୁଡୀ ଉପରକୁ ଆସି ଦୁଇଜଣଙ୍କୁ ଖାଇବାକୁ ଡାକିନେଲେ ।

ବଉଳ କହିଲା, "ଖୁଡୀ, ଆମକୁ ପଖାଳ ଦିଅ । ଆଉ ତା' ସହିତ ବାଇଗଣ ଭଜା, ବଡିଚୁରା ଓ ଆଳୁ ଭର୍ତ୍ତା ।"

ବୁଲାର ସ୍ତ୍ରୀ କହିଲା, "ମୁଁ ବାଢିଦେଉଛି ଅପା । ବୋଉ ବସିଥାନ୍ତୁ ।"

ଖୁଡୀ କହିଲେ, "ନାଇଁ ବୋହୁ, ମୁଁ ବାଢିଦେବି । ସେ ଦୁଇଜଣଙ୍କର ବଉଳ ବସିଥିବା ଦିନକୁ ଫେରେଇଆଣିବା ପାଇଁ ।"

English Poems

Surya Nayak's
Before Quite

I think of waterlilies
Growing in a darkened pool
Of my back yard
And my breath moves like water,
And my hands are limping and cold.

It would be as though I waited
In a wooden solitary place, ALONE;
I learn the peace of lilies
And will take it for my own.

If a twinge of thought, if yearning
Come like wind into this place,
I will bear it like the shadow
Of a leaf across my face.

I know, she will go away from me,
FOREVER.

****

Surya Nayak writes both in Oriya and English. He lives in Maryland with his wife Sujata.

Emerald Symphony
By: Sailabala Rout

In the garden of blossoms, where colors ignite,
Spring tiptoes in, a whispered delight.
Petals unfurl, kissed by the sun's warm embrace,
And the earth stirs awake, a delicate grace.

Golden tendrils stretch from soil to sun,
A dance of life began; a symphony unsung.
Roots delve deep, seeking sustenance,
An ancient pact with time's sweet resonance.

The daffodils, bold and golden,
Raise their trumpets to the sky,
Announcing Spring's triumphant arrival,
As bluebirds serenade on high.

Beneath the cherry blossoms' canopy,
Lovers find solace in each other's gaze.
Their hearts entwined like ivy vines,
In this season of sweet, ephemeral days.

Tulips sway in rhythm, their colors ablaze,
Crimson, coral, and buttercup rays.
Crocuses emerge, purple and white,
A hushed vow of spring's ballet.

In the heart of the orchard's green embrace,
Emerald leaves flutter, a delicate chase.
Robins compose sonnets, honeyed notes unfold,
As butterflies waltz on fragile wings of gold.

Amid fragrant blooms, where sunbeams kiss,
Tiny architects weave life's tapestries.
Sipping nectar from fragrant blooms,
Their wings aflutter, weaving nature's looms.

Days lengthen, sunrays gleam through the trees,
Nature's masterpiece, painted with glees.

Springtime, beckons everyone as it thrives,
When the earth reawakens its dormant lives.

So let us sway with the daisies, laugh with the stream,
Cherish the earth's gilded glow and chase every dream.
The canvas awaits, a dance of hues, colors bold and free,
As spring paints her canvas, inviting you and me.

Wanderlust
By: Sumedha Jena

the remnants of my hometown encircle me still,
day after day, the same old faces float past.
its pull is strong, yet the walls won't let me fulfill
the urge to look beyond and wander away

torments of constant questioning: "when can I leave,
this place that confines my roaming, restless soul?"
the world beyond beckons, a siren's call to my heart,
promising adventures that will fulfill my essence.

a solo odyssey, evergreen memories to cherish,
experiences to carry for years, a precious trove.
serene landscapes, once merely dreams, now explored,
extending my reach and giving me a worldly scope

just a hint of enchantment, allows me to take wing,
to discover new faces, hear the stories they share.
weaving their tales into my own, I will bring
a patchwork of ties to placate my longing heart.

the allure of home still reigns, like a siren's melody
the pull of the unknown now fills me with greater fire.
I must heed this wanderlust, this deep, innate long -
to wander and discover the bliss my soul pines for.

English Stories

What a wonderful world!

Written By:
Chetna Das

Mother Earth is our home. It is where we have lived for so many years and is a place where all of us have a special connection with. The roof of our home has a magical glow where in the day the sky is a dazzling blue and it is where birds frolic and happily play, in the evening the mighty sun sets, and the pure moon along with the million twinkling stars make their appearance accompanying us throughout the dark knight. And what about the vast blue ocean? where the surface of the clear blue water may be mesmerizing to our eyes, but underwater there is a whole new world! with colorful sea creatures swarming here and there, and the variety of corals decorating every corner of the ocean. And think about the rich, fertile ground that we stand on every day, where our every footstep has embedded on the soil. Mother Earth provides us with shelter, food, water and most of all love. Mother earth embraces us, protects and loves us no matter who we are. This is the very reason why we must respect and protect our home! Let us all join hands and save this planet, this planet is where our comfort, our homes and our very lives rely on, in the same way Mother earth relies on us to keep her safe and secure.

Let us all do our part in keeping our **golden home,** golden and beautiful forever.

The Beauty of Sunsets

By: Sushreeya Devi Mishra

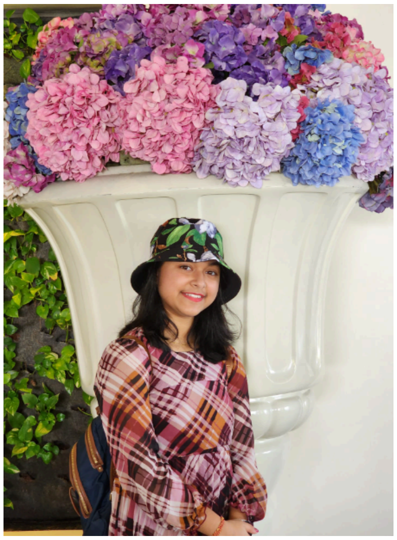

As Mehmet Murat Hdan once said, “Sunset is a wonderful opportunity for us to appreciate all the great things that the sun gives us.” Sunsets have been used in so many different places in the world; nature, literature, and art. A sunset is a true beauty to the eye, full of smudges of the rainbow colors. A sunset gives people the hope of a new day; while the rays steep down across the horizon, we await a good night's sleep and pray for the following day.

Sunsets hold many different meanings and are symbolic of many different things to people. In literature, sunsets are symbolic of perfection, completeness, mystery, quietness, beauty, and good vs. evil. The hue and scatter of the colors can be representative of the different emotions a human feels. As the day ends, we mix all these emotions together into a combust, and as the darkness falls, we become weary and drowse off into the night. Prominent colors of a sunset include yellow, orange, red and purple. Yellow is often associated with happiness, confidence and hope. Orange is symbolic of warmth and security. Red is symbolic of love, anger and passion and purple is symbolic of creativity, a sense of justice and ambition. All these can be clearly seen as represented by sunsets, a picture-perfect gift given to us by nature in which we find warmth and consolation in. Another great example of a sunset depicted in nature can be viewed in the cover of the well known novel, “The Three Musketeers”. A book about three men who go out to follow their ambition of becoming a musketeer, embracing their sense of justice and chivalry. The cover of this book can be seen as a sunset, which depicts their passion in getting what they want.

“They who dwell at the ends of the earth stand in awe of your signs; You make the dawn and the sunset shout for joy” (Psalm 65:8). Sunsets have always been part of the fairytale-like stories of different religions. For example, Christians believe that a sunset represents the presence and peace of God entering us. For Catholics and Jews, it’s seen as a passage of time. Ancient Egyptians believe that the evolution of sunrise to sunset shows the ways of life and peace, known as Ma’at. In Hinduism, the disc in the sky and its journey across the sky reminds us of the perseverance we make in life, with its quality of sattva emboldening us. It’s seen in Agni Puran as a sacrificial fuel of nature, keeping the balance between chaos and calm.

The gentle sun setting over the western horizon seems like a disc of gold. The plants, trees, crops, and creepers are all illuminated with a golden radiance. The fluffy clouds appear to be a length of fire as they float above. There is amazing beauty in the scenery.

Many Attacks on Lord Jagannath

By: Ayaan Mahapatra, 14 years

Created using Microsoft Copilot

The Ratha yatra, a festival native to Odisha, gains worldwide popularity as many thousands, if not millions go to the Puri Temple, to pray. But we celebrate this festival now, due to the many years of Jagannath, Balabhadra & Subadhra, being safe from not 1, not even 3, but 18 different times, across 940 years (94 Decades!!!!!!) when Jaaganath has been threatened & our ancestors helped fight off these attempts, which is why we still celebrate this glorious festival today.

The 1st attempt occurred in the 10th century, by Govinda lll, the ruler of Rashtrakuta. Luckily, local priests took the idols & sent them somewhere else, to still be prayed. At the time, attacks on idols was a common thing, but it is worse if they get started to be worshiped somewhere else.

The 2nd attempt, happened after 4 more centuries (1340 CE), after the incident with Govinda lll. It was until Illias Shah, the Sultan of Bengal, decided to attack the Puri temple. That Invasion brought destruction & chaos across the land & but eventually, the idols were hidden without being caught & returned to the temple promptly right after.

The 3rd Attempt happened 30 (3 decades) years later when Feroze Shah Tughlaq invaded. There was a rumor that he actually got hold of the idols & threw them into the sea, even though it was no reliable proof. He also destroyed a few temples in the city of Barabati.

The 4th Attempt during the Reign of Pratap Rudra Dev which was from 1497 to 1500. The attack occurred due to Northern borders of Odisha not being properly guarded so for Ismail Ghazi, commander of the Bengal Sultan, crossing the border & wreaking havoc & destruction was a simple cake walk. The Priests, knowing what he is going for, hid the idols on an island called Chandan Guha, in the Chilka lake. Finally Prataprudradev was finally able to amass a ginormous army to finally chase him back to Bengal.

The 5th invasion (and possibly the most destructive) Happened in 1568 by Kala Pahar. When he invaded Puri, he wiped out the last hindu ruler of Odisha & was also heavier on areas, such as Puri. Again, the idols were brung to Chilka lake But Kalapahar figured out where they were & promptly burnt them. Luckily, the Brahmapadarth was able to be retrieved & was hidden in his mridang. Hindu Rule in Odisha finally came to an end.

The 6th Invasion occurred 17 yrs later, by a guy named Suleiman, Who attacked the temple in 1592. People in Puri were killed by the masses & the temple attacked, with a lot of the idols being broken. Luckily, a king named Ramachandra Dev l was made the ruler of Kurda & got ownership of the temple given to him. Now, the Province was in control by the Mughals instead of the Sultans of bengal.

The 7th Invasion happened during the rule of Purushottam Dev, which could've been divided into 6 invasions of the temple of Puri. In 1607, Mirza Khurum, a commander of the Bengal Nawab launched an attack, but the idols were moved about 50 kilometers away in a Town called Kapileswar. It was nearly a year after the idols were reinstated back at the temple.

The 8th invasion happened a few years later, Quasim Khan, who is the mughal subedar of Odisha attacked the temple. The Idols were then taken to Khurda, where they were put inside the Gopala Temple. Unfortunately, Quasim looted the temple town & once again, the idols were brought back once the chaos had cooled down.

The 9th invasion was mounted by a guy named Kesodarmaru, which happened during the Rath Yatra of 1610. During that time, when the idols were at the Gundicha Temple, he took the idols. He also burnt the chariots on fire. He finally gave it to Purushottam Dev, for 3 lakhs of Rupees To Jahangir.

At the 10th Invasion, Kalyan Mal, the son of Todar Mal (the famous courtier of Akbar),who became the subhedar of Odisha. He caused the 10th invasion to happen in 1611,

after he saw the coffers gain 3 lakhs of rupees. The idols were then moved beforehand to Mahisamari in the Chilka Lake. The 11th attempt happened again with Kalyan Mal invading a 2nd time & looting the temple.

The 12th attempt happened in 1612, Jahangir made Mukkarram Khan as subhedar of Odisha, and he kept up the tradition. Mukarram Khan mercilessly attacked the city & broke a lot of idols, but the important idols were moved to Gopapada in anticipation of the invasion. Mukarram Shortly after died from a drowning incident.

The 13th invasion didn't really lead to a battle but Shah Jahan was having a political quarrel, so the idols were moved out of there temporarily just to be safe.

The 14th attempt was when he attacked & plundered the temple, due to him having an advantage since the King, Narasimha Deva.

The 15th attempt, happened with the Mughal Subhedar Mudbak Khan & looted & killed the area.

The 16th attempt happened while Auraungzeb were fighting the Marathas in the Sahyadris, he made the orders for the temple to be brought down, just like others earlier in his Reign, most famous were the ones in Kashi, Mathura & Somnath with Puri being another one of his targets. A lot of sources debate on when this happened, but I will be going with 1697. Luckily, The Brahma Padartha was saved & was taken to the Bimala temple with it being safely guarded by Divyansh l, the king of Khurda.

The 17th attempt was made because of Mohammed Taqi Khan, the deputy collector in Odisha in 1717. He mounted an attack on the Temple in 1733, causing wide destruction & chaos. Like other occasions, the idols were shifted to various different places before finally settling on a hill in Kodala, where they were worshiped until 1736, when Mohammed Taqi Khan died. After he died, the idols were brought back to the temple to be worshiped there again.Due to the Marathas conquering it in 1751, The temple oversaw a rejuvenation of it.

The final & 18th attempt happened during British rule when some members of the Alekh panth tried setting them on fire, but were luckily caught & apprehended by police.

It is due to these contributions that our ancestors helped make That led to us enjoying & experiencing this festival even today. With So many ups & downs, Odisha, & The rest of India, still have traditions that weathered great storms & will to this Very day. JAI JAGANNATH!!!!

From the Heart of India to the Land of 10,000 Lakes: A Young Odia Bride's Adventure in Minnesota

By: Soumya Tripathy

In the heart of India lies the vibrant state of Odisha, where traditions intertwine with modernity, and warmth radiates from every corner. But what happens when a young Odia bride steps into the land of 10,000 lakes, Minnesota, bridging the gap between two worlds?

Embracing Contrasts: From Tropical Odisha to Wintry Minnesota

The transition from the balmy embrace of Odisha to the frosty landscapes of Minnesota was a journey of contrasts. Swapping sarees for scarves and spices for hot cocoa, I discovered the magic of Minnesota's winter wonderland. The first snowfall painted the world in a pristine white, a stark contrast to the colorful chaos of an Indian marketplace. Yet, beneath the icy surface, I found warmth in the hearts of Minnesotans, their hospitality akin to the familiar embrace of home.

Minnesota welcomed me with open arms, offering not just shelter from the cold but a community rich in diversity. The warmth of Minnesotan hospitality, though different from the effervescent celebrations of an Indian wedding, resonated deeply. In the potluck gatherings and neighborhood BBQs, I discovered the beauty of cultural exchange, where samosas met hot-dishes, and laughter bridged language barriers. It was here that I realized that while our traditions may differ, the essence of humanity remains the same—a lesson learned amidst the cultural contrasts.

Weekends in Minnesota unfolded like chapters in a thrilling novel, each page brimming with new discoveries. From hiking trails adorned with autumn foliage to culinary escapades in diverse neighborhoods, every adventure added a new layer to my understanding of the culture and diversity. And in the company of friends turned family, I found solace in shared experiences, painting my life with the vibrant hues of Minnesota's landscape.

Amidst the serenity of Minnesota, an ordinary evening took a dramatic turn when we decided to treat ourselves to an Italian dinner. Little did we know it would unfold like a scene from a Hollywood thriller. Parked outside the restaurant, our car became the unwitting stage for a crime—a shattered window and a vanished purse, leaving us in disbelief.

As the police arrived, sirens wailing, the irony of our 'break-in' adventure wasn't lost on me. Within months of landing in the US, I found myself thrust into a tale of suspense and intrigue. Amidst the chaos, however, came a valuable lesson: never underestimate the importance of safeguarding one's belongings. From that night on, I carried not just memories of a dinner turned crime thriller, but a newfound appreciation for vigilance in an unpredictable world.

Community and Belonging: The Oriya Diaspora in Minnesota

In the vast expanse of Minnesota, amidst the unfamiliar terrain, I stumbled upon a hidden gem—the Minnesota Oriya community. Their gatherings, alive with the aroma of Arua bhata, oriya dalma, saga bhaja and the nostalgic strains of Odia songs, became my sanctuary, anchoring me to my roots in this foreign land.
In the midst of this melting pot of cultures, I found not just acceptance, but a profound sense of belonging—a testament to the indomitable power of community in shaping our identities and sense of home.

They say home is where the heart is, and miles away from familiar shores, I found that sentiment to be true. Entwined in the warm embrace of tradition and camaraderie, I realized that no matter how far life takes you, the threads of home have a remarkable way of weaving themselves into your journey, offering solace and familiarity in unexpected places.
Life, as it often does, served me a generous helping of familiarity and cultural connection when I least expected it. Amidst the whirlwind of navigating a foreign land, stumbling upon this cozy piece of home added a touch of humor and warmth to my adventure, reminding me to embrace life's serendipitous moments with open arms.

Indeed, the journey not only leads us to new places but also to familiar faces and shared spaces, offering us a comforting slice of home when we least expect it. As I reflect on my journey from the heart of India to the embrace of Minnesota, I am reminded of the resilience of the human spirit. It is through embracing change, celebrating diversity, and nurturing connections that we uncover the true essence of belonging. Minnesota, with its lakes and snowflakes, has transcended its geographical confines to become the canvas upon which my story unfolds—a testament to the enduring power of home and belonging.

A Mother's Touch: Culinary Adventures and Life Lessons

As the summer sun cast its warm embrace over Minnesota, a special guest graced my humble abode—none other than my beloved mother. Her month-long stay wasn't just about ensuring my adjustment to this new chapter of life; it was a testament to a mother's unwavering love and dedication.

Those days with her felt like a gentle breeze, infusing my home with the comforting aroma of home-cooked meals and the soothing melody of her laughter. Together, we embraced the enchanting summer weather, exploring local trails and indulging in endless conversations. It was a scene straight out of a Hollywood movie, only this time, it was my reality—a tale of warmth, love, and cherished moments.

In her role as my personal chef, she transformed ordinary meals into gastronomic wonders, but her influence extended far beyond the kitchen. Amidst the flavors and aromas, she subtly imparted wisdom on holistic well-being, blending the art of cooking with lessons on yoga and mindful living.

"Eat well, live well, and breathe well," she'd chant, turning each meal into a nourishing experience for both body and soul. It seemed she held the key to a balanced and joyful existence, where food was not just sustenance but a pathway to wellness.
As I savored her creations, I pondered the profound simplicity of her teachings. Perhaps, in the union of flavor and mindfulness, lay the secret to a life rich in both pleasure and purpose.

Our time together flew by in a whirlwind of joy and laughter, each day adding another precious memory to the tapestry of our bond. It wasn't merely a visit; it was my mother's way of infusing my new life with her love, care, and timeless wisdom.
As she bid farewell, leaving behind a legacy of love and culinary inspiration, I was reminded that the most profound lessons often come from the heart of home, served with a generous helping of love and laughter. And so, armed with her teachings and a heart full of gratitude, I embarked on the next chapter of my journey, carrying her love with me every step of the way.

Unveiling the Next Chapter: Life's Unexpected Twist

Picture this: You've just found your rhythm in the waltz of Minnesota life. You've mastered the steps, dancing to the beat of familiarity, when suddenly, life, the mischievous DJ, decides to switch up the tune!
And just like that, we found ourselves packing up our parkas and snow boots, ready to embark on a new adventure. But where to? Ah, the suspense! Join me in the next edition as we uncover the mystery together.

Minnesota, with its cozy charm, had nestled its way into our hearts. From a land of daunting snowstorms and strangers, it had transformed into our sanctuary—a place resonating with laughter and shared memories. Our friends had evolved into an extended family, turning our Minnesotan journey into a treasure trove bursting with precious moments.

The move to this new city marked a significant milestone in our journey. It symbolized a fresh beginning, an opportunity to forge new memories, and a gateway to explore another captivating destination. Little did we realize, this leap would unravel a new chapter brimming with adventures, experiences, and invaluable life lessons. So, stay tuned, dear readers, for the tale continues with twists and turns waiting to be discovered.

As we bid adieu to one chapter, we eagerly await the unfolding of the next, with hearts brimming with anticipation and souls ready for the journey ahead. Until then, may your days be filled with laughter, your paths be lined with serendipitous moments, and your hearts be open to the magic of life's unexpected twists.

The journey from Odisha to Minnesota has been a remarkable tale of adaptation, growth, and finding a sense of belonging in a new land. It highlights the universal quest for connection, the beauty of diverse cultures coming together.
As I continue to weave my story in this golden earth, I look forward to the adventures that lie ahead, carrying the lessons and love from both my homes in my heart.

---------- Be Healthy ----------

In a town there were two friends, Lina and Wendy. They went to school together. Lina always listened to her parents, but Wendy did not.

Lina always slept for nine hours every night. Wendy slept for six hours every night. Lina would pack her snacks with vegetables and fruits. Wendy would pack her snacks with chips, cupcakes, and cookies. Lina would pack water for school. Wendy would pack chocolate milkshakes for school. Lina would exercise and play in the park. Wendy would play video games for hours.

Who do you think will be healthy? Who do you think will not be healthy?

Once it was Jard's birthday. Lina went to Jard's birthday party, and she enjoyed the food. There she ate cake, chips, and cupcakes. Wendy could not go because she was sick. "Eat healthy and Be healthy", said Wendy's mom to Wendy.

At Jared's birthday party, Lina sang…

"Eat your fruits and veggies, eat your fruits and veggies. They help you a lot, eat your fruits and veggies!!!"

Lesson: You can eat junk food occasionally but in our daily life we should eat healthy food and do exercise. It keeps us healthy and happy.

---------- The End ----------

Written by : Aakruti Panda (Second Grade)
Daughter of Hitendra Kumar Panda and Swati Dash

My Journey Into Vipassana Since 2013

By Samar Misra

My journey into Vipassana Meditation has been one of the most refreshing and rewarding experiences of my life which I would like to describe in this article. These 10-day silent meditation retreats with Buddhist scriptures that are always free of charge with free lodging and food have always been rejuvenating and full of self-reflection and growth with such peace. One of the best aspects that makes these retreats stand out is how they are totally free of charge unlike other specific meditation retreats which are less in days and cost a few hundred dollars or even thousands. Ten days of silence consists of not uttering a word or making a gesture to anybody for ten days, except anybody can speak to the instructor or course manager regarding the technique or any necessity with health, emergencies or accommodations. Usually, starting at 10 AM on the 10th day noble chattering occurs where people can speak outside of the meditation hall within course boundaries while maintaining a noble speech. In addition, there is still a boundary between males and females. The emphasis is to reduce mindless chatter and focus for ten days and everybody has to surrender their phones, smartwatches, smart devices, keys if there and anything else dealing with the outside world on the day of arrival before the course starts.

The emphasis of Vipassana meditation has been to accept everything as is and not how we would like them to be. The aspects that are continually stressed during the retreat of not generating craving or aversion are usually emphasized to cause suffering. Relating to this, during the meditation after day 3 with the technique it is emphasized for all meditators at the retreat to accept whatever sensation in their bodies as it is whether it is pleasant, unpleasant or neutral. The first three days are emphasized for all including former students to focus on natural breath within the nostril to base of upper lip to establish focus and a building block for the latter 7 days. With this meditation and whenever I have been there, there is never emphasis on regulating the breath such as pranayama, and we mainly use our own natural breath and give grace whenever the mind loses focus to get back on track. We are always advised to sit in a fixed, posture in the meditation hall in a morning, afternoon and evening sitting with all meditators together with a strong determination to not change our postures while we are free to change while in our dormitories, meditation hall outside of those three sittings or in the pagoda (at some centers).

The schedule starts with morning 4:30-6:30 AM of meditation in our rooms or to do so in the hall if one wishes, then 6:30-7:15 AM with breakfast, then time till 8 AM for rest, walking outside, bathing or getting ready for the day, 8-9 AM meditation in the hall with everybody, 9:15-11 AM of meditation in the hall or in the dormitory, 11-11:45 AM lunch, 11:45 AM-1 PM consists of rest period, time for asking the instructor questions of the technique or doing anything

else as described previously, 1-2 PM meditation in the dormitory or hall, 2:30-3:30 PM meditation in the hall with everybody else, 3:30-5 PM of choice to meditate in hall or dormitory, 5-5:30 consisting of tea, milk or coffee and fruits offered only for first time students while former students can only take tea, milk or coffee, 5:30-6 rest period, 6-7 meditation in the hall with everybody else, 7:15 to 9 PM consisting of evening lecture on the tv screen by SN Goenka, 9:15-9:40 PM final group meditation in the hall and after that time to go to bed or can ask the instructor any questions.

I feel blessed and fortunate to have sat six silent 10-day meditation sittings with four in Kaufmann, TX and two in Jesup, GA and having served one 10-day sitting in Kaufmann, TX and one in Jesup, GA. One can serve in courses as long as they have sat one 10-day course before and serving consists of spending time looking after the dormitories, preparing and cooking food for other fellow meditators and always gathering as a group with the instructor for males and instructor for females at the end of the day to reflect and discuss everything. The aspect of service is very fascinating to give back and make the experience a delight for the other group of meditators. My sittings have always been rejuvenating and a way to get me back on track for my daily sittings back home. My having served has also been rejuvenating and rewarding as a form of giving back with incorporating my meditation while there along with dealing with the outside world of interacting with fellow servers and such. I have always enjoyed meeting fascinating, different people from all parts of the world at these Vipassana retreats. The delicious food served consists of vegan (no dairy) and vegetarian food while eggs are prohibited for all and the meals are always so delicious! Breakfast usually consists of choices of oatmeal, bread, rice cakes, cereal with plant-based non-dairy substitutes and regular milk and other condiments while at times there is South Indian Idli, Dosa or Palau cooked for breakfast. The lunch items have consisted of Mexican, Italian, Asian, Indian and even other cuisines and there has been Vegan brownies, cookies or cakes served along with eggless brownies, cookies or cakes still with dairy. It is always nice for me to enjoy the non-dairy Almond, Oat or Soy Milk when there or mix it with any herbal tea. I encourage anybody to look into these meditation retreats at dhamma.org.

A Tribute to Fakir Mohan Senapati

By: Sambeet Dash, Columbus, GA

If he wasn't born in Odisha on that winter day of January 13, 1843 we Odias would be possibly reading and speaking Bengali today. Fakir Mohan Senapati, a legend of Odisha was way ahead of his time. He was a writer, patriot, social reformer and a shrewd strategist rolled into one, who fought for the survival of Odia language which at one point of time was on the verge of extinction.

Had he not been there, in all probability Bengali would have taken over Odia as the medium of teaching in the state where Odia is the mother tongue of the overwhelming majority. Many eminent, powerful Bengalis at the helm of affairs those days living in Cuttack led by one Anandilal Mitra made this fallacious proclamation - "ODIA EKTA SWATANTRATA VASA NAYE, "Odia is not an independent language".

Fakir Mohan fought tooth and nail against this wrong notion. He strategized in order to achieve the goal of saving Odia language from total annihilation. First he started a printing press in Odia and published several books in his mother tongue. Odia survived as an language, thanks to his efforts and the likes of Sri Gourishankar Ray and Utkal Gourab (The Pride of Odisha) Sri Madhusudan Das and the Das duo of Utkalamani (Jewel of Odisha) Sri Gopabandhu Das and Pandit Nilakantha Das.

Fakir Mohan's life was a sad saga of personal tragedies and struggle. Born in the district of Balasore, he lost his parents at an early age. In abject poverty he worked as a laborer to finance and further his childhood education. A lanky man of small frame he suffered from multiple ailments. Tragedies struck him one after another as he lost his wife, remarried and lost his wife again. He went through bouts of alcoholism in order to cover up his frustrations with life.

He did several odd jobs to make a living - doing sea salt, working as an accountant and being DEWAAN (Prime Minister) of Vassals and Zamindars (Landowners). Though never financially secure, it didn't stop him from writing some brilliant short stories - from serious ones like REBATI where a girl child's education was blamed for cholera deaths in her family to funny ones like PATENT MEDICINE, the story of a perpetually drunk man. This play was later immortalized by its musical version made by the multi-talented Akhshay Mohanty. Personally I was impressed by his short story DHULIA BABA (The Sand Shrouded Saint). In that epic story the writer has exposed the duplicacy of a BHANDA BABA (fake mendicant).

Fakir Mohan realized that Odia language can only be taken to the next level by popularizing and expanding its literature through various publications. His friend Gourishankar Ray published an Odia magazine named UTKAL DIPIKA (The Lamp of Odisha) for the first time on August 4,

1866. They left no stones unturned by reporting the failure of the British administration to prevent and contain the great famine of 1865-66 when millions died from starvation.

Mr. Senapati, irrespective of being weak and having a weakness for alcohol, lived 75 years at a time when average human longevity was less than half of that. He loved Brandy and had a good number of English friends who supplied him with Foreign brands - a luxury those days. On one cold winter evening of 1866, when he was 23 years old, there was a hot discussion amongst drinking buddies inside the exclusive Station Club of Cuttack. They were pulling the legs of E. J. Barton, the Assistant Collector of Khurda who was accused by a local woman of fathering his daughter. It was the outcome of an affair of an Englishman with a native girl in an age without contraceptives.

The folks believed her, for the newborn baby was looking like an English woman with her sparkling blue eyes and reddish white skin - a genetic trait nowhere close to the generally dark complexioned local men. A Khurda man's progeny can't be a blue eyed boy, an English child. The case was eventually dismissed due to lack of evidence at a time when DNA tests were strictly fantasy and the British were in power.

This news about the blue eyed girl came like a bolt from the blue on that blue, starry evening at the Club as gossip filled tongues kept wagging about the spicy incident in the milieu amongst the bland, mundane life of the government officials. The English ladies giggled and bitched about the hot news as hot as their piping hot afternoon tea. This news was picked up by Utkal Dipika and was arguably the first tabloid scoop by an Odia magazine which certainly helped increase its circulation. Nothing much has changed 150 years down the road. Spicy gossips sell well.

Fakir Mohan was smart and witty. While working as Dewan in Keonjhar he was kept under house arrest by mutineers. He was closely monitored, not allowed any communication to the outside world. He wrote a letter to one of his close friends - "Dear Bholanath Khamaria. Send me 100 betel and 100 betel nuts. Irrigate the sugarcane fields by watering from the North. Otherwise, you will lose the entire field of crop".

The letter looked too innocuous to raise any kind of suspicion. His captors duly sent it to the intended addressee. Needless to say betel was the codename for guns and nuts for bullets. The instruction was to attack from the north, lest the sugarcane field (the palace) will be destroyed. The recipient decoded Wily Fakir Mohan's note and soon sent armed soldiers to rescue him.

Sad that the name of a statesman of great stature now languishes in the dustbins of history, restricted only to a Government College in Balasore named after him and few stamps released on his 175th birth anniversary. Hardly anyone remembers him these days. My thousands salute and tribute to the man for his service to the state of Odisha.